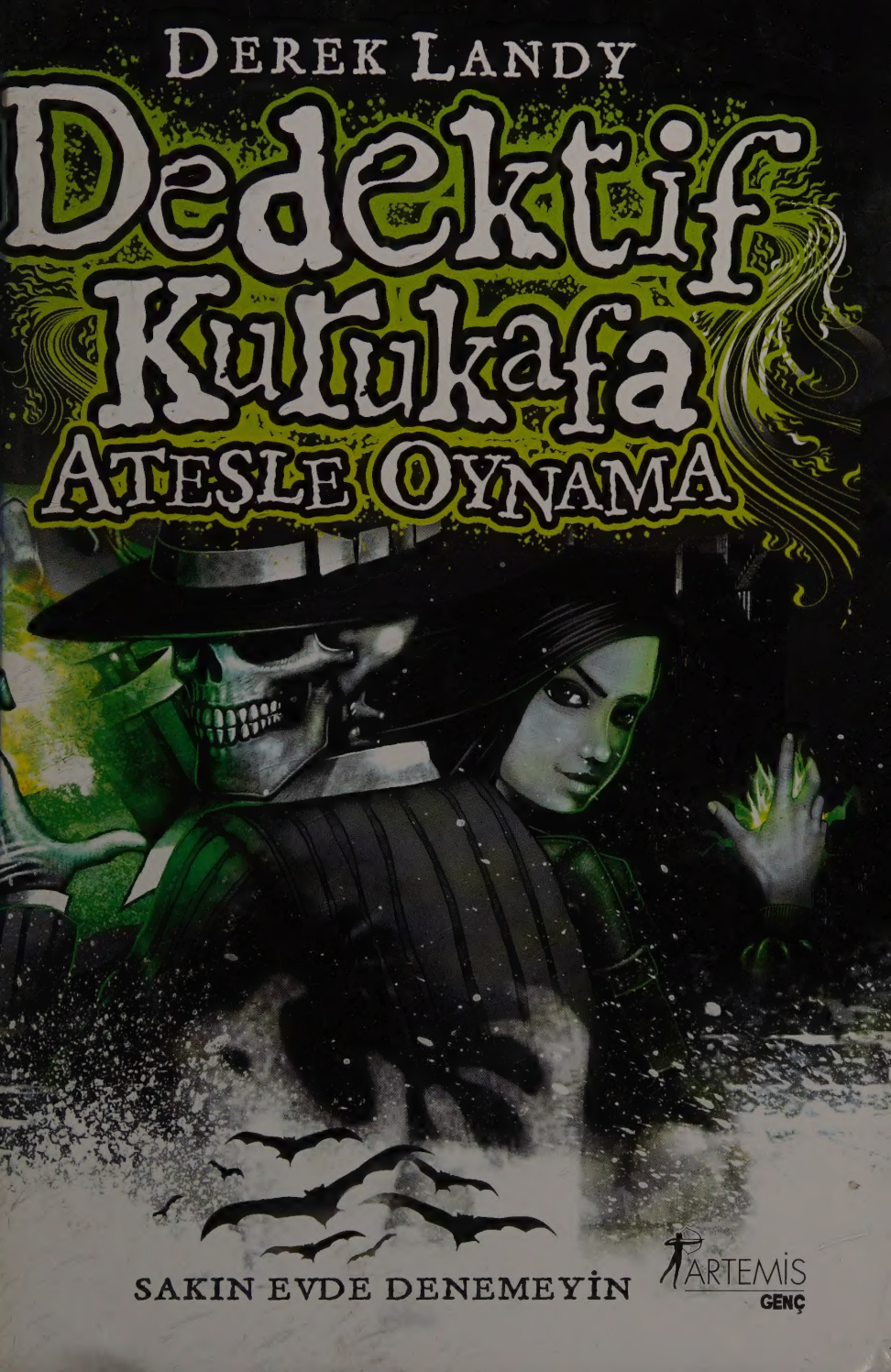
DEREK LANDY

Dedektif Kafatası

ATEŞLE OYNAMA

SAKIN EVDE DENEMEYİN

ARTEMİS
GENÇ

Dedektif Kurukafa

ATEŞLE OYNAMA!

DEREK LANDY

İngilizce'den Çeviren: Barbaros Bostan

ARTEMİS YAYINLARI

Artemis'teki Derek Landy Kitapları:

Dedektif Kurukafa

ATEŞLE OYNAMA!

ABG/166
AB/26
A/55

DEDEKTİF KURUKAFA
DEREK LANDY

Orijinal Adı : *Skulduggery Pleasant - Playing With Fire*
Yayın Yönetmeni : Ilgın Sönmez Toydemir
İngilizce Aslından Çeviren : Barbaros Bostan
Son Okuma : Alp Özalp
Kapak Çizimi : Tom Percival
Kapak Tasarımı : Harper Collins Publishers Ltd 2007
Logo : Harper Collins Publishers
Kapak Uygulama : Ebru Kaya
Mizanpaj : Hülya Fırat

1. Basım : Kasım 2008
ISBN : 978-605-0058-53-6

©2008, Derek Landy
Harper Collins Children's Books

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53
Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Genel Dağıtım:
Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

1

ÇATIDA

alkyrie Cain damın kenarına çarpıp bir takla attı, ama kendini durduramadı ve nefesini tutarak aşağıya yuvarlandı.

Kilise kulesi yüksek ve ihtişamlıydı, Dublin Şehri'ne tepeden bakıyordu. Çatıdan yere kadar gerçekten uzun bir düşüştü. Rüzgâr sertçe esiyor ve beraberinde sokaktaki kahkaha seslerini de getiriyordu.

Üzerinde yırtık pırtık bir ceket olan adam, çatının kenarına yürüdü ve aşağıya baktı. Yüzünü buruşturdu.

"Bu çok onur kırıcı," dedi. "Benim ne kadar tehlikeli olduğumu bilmiyorlar mı? Ben çok, ama çok tehlikeliyim. Ben bir katilim. Ben eğitimli bir ölüm makinesiyim. Ve bana karşı seni mi gönderiyorlar? Bir çocuğu?"

Valkyrie, çatının kenarına tutunmuştu ama gücü tükenmek üzereydi. Tepesinde dikilen adamın söylediklerini umursamadı ve etrafına bakınıp tutunacak bir şey aradı. Aşağıda asfalt vardı ve orası, uzun bir düşüşün ardından ani bir duruş anlamına geliyordu. Aşağı bakmak istemiyordu. Aşağı doğru herhangi bir şey yapmak da istemiyordu.

Adam, "Sen kaç yaşındasın?" diye devam etti. "On üç? Nasıl bir yetişkin beni durdurmak için on üç yaşında birini yollar? Bu nasıl bir akıl?"

Valkyrie kendini yavaşça kuleye doğru savurdu ve ayaklarını küçük bir desteğin üzerine koydu. Korku içini kemirmeye devam ediyordu. Olduğu yerde kaldı, üzerine çöken felç edici ağırlığa karşı koymak için gözlerini kapattı.

Çatıdaki adam Vaurien Scapegrace'ti, beş ülkede, çok sayıda cinayete teşebbüsten aranıyordu. Çömeldi ve yüzünde mutlu bir gülümseme ile çocuğa baktı.

"Ben cinayeti bir sanata dönüştürüyorum. Birini öldürünce, aslında kandan büyük bir resim yapıyorum. Biliyor musun?"

Valkyrie'nin altında şehrin ışıkları yanıp sönüyordu.

Scapegrace, "Ben bir sanatçıyım," dedi. "Bazı insanlar bunu takdir etmiyor. Bazı insanlar yeteneği görünce fark edemiyor. Ama sorun değil, kızgın değilim, benim de zamanım gelecek."

Valkyrie, "Serpine, Yüzü Olmayanlar'ı geri getirmeye çalıştı," diyebildi. Parmakları yanıyor ve bacaklarındaki kaslar isyan ediyordu. "Onu durdurduk. Seni de durduracağız."

Adam bir kahkaha attı. "Sence ben eski tanrıların yeryüzünde yürümesini istiyor muyum? Bu kadar mı? Sence Nefarian Serpine benim liderim miydi? Ben onun emir kullarından biri değildim. Ben kendimin efendisiyim."

Valkyrie'nin tek bir şansı vardı, ama bundan faydalanabilmek için sakin kalması gerekiyordu. Güçleri, her ne kadar sınırlı da olsa, Doğa'dan geliyor –toprağı, havayı, ateşi ve suyu kontrol edebiliyordu. Ama eğitimini henüz tamamlamamıştı ve paniğe kapıldığında güçleri işe yaramıyordu.

Valkyrie, "Yüzü Olmayanlar'ın geri dönmesini istemiyorsan," dedi, "sen ne istiyorsun? Bunu neden yapıyorsun?"

Adam olumsuzca başını iki yana salladı. "Anlayamazsın. Yetişkinlerin bileceği bir şeydir. Ben sadece biraz takdir edilmek istiyorum, hepsi bu. Çok şey mi istiyorum? Ama tabii ki sen bunu bilemezsin. Sen sadece bir çocuksun." Omzunu silkti. "Ah, pekâlâ. Ölme zamanı." Adam Valkyrie'yi aşağıya atmak için uzandı.

Valkyrie, "Sen kimseyi öldürdün mü?" diye sordu.

"Ne? Sen benim dediklerimi duymadın mı? Cinayeti sanata dönüştürdüğümden bahsediyordum."

"Ama sen henüz kimseyi öldürmedin, değil mi? Dosyanı okudum."

Adam yüzünü buruşturdu. "Teknik olarak, evet, belki öldürmedim, ama bu gece bir başlangıç olacak. Sen benim ilkim olacaksın."

Valkyrie hazırlandı, nefes alıp verişini kontrol etmeye başladı. "Her şeyi birleştiren uzayı bul," diye mırıldandı.

Scapegrace kaşlarını çattı. "Ne?"

Valkyrie, kendini yukarıya doğru fırlattı, sağ elini çatının kenarından aldı ve avcunda havayı hissetti. Kendisine öğretildiği gibi havayı itti, moleküller parıldadı ve Scapegrace'e çarpıp adamın ayaklarını yerden kesti. Valkyrie çatının kenarına tutundu, bacakları boşlukta sallanıyordu. İnledi ve kendini yukarıya çekti, sol kolunu çatıya attı ve bedeninin geri kalanını da güvenli bir biçimde beton zemine çıkarttı. Ayağa kalktı, kolları ve bacakları çok zorlandığı için titriyordu, çatının kenarından uzaklaştı. Rüzgârla siyah saçları dalgalandı.

Scapegrace ayağa kalkarken Valkyrie adamın yüzünün öfkeyle karardığına şahit oldu. Parmaklarını şıklattı ve bir kıvılcım açığa çıktı. Odaklanıp kıvılcımı ateşe dönüştürmek istedi ama Scapegrace bir yük treni gibi üzerine geliyordu.

Valkyrie sıçradı ve iki ayağını birden öne savurdu. Botları adamın göğsüne çarptı ve Scapegrace yeniden kendini

yerde buldu. Valkyrie çenesine doğru bir tekme atarken ayağa kalkmaya çalışıyordu. Bedeni büküldü ve yeniden geriye savruldu, doğruldu ama dengesini kaybedip bir daha yere düştü. Kan tükürdü ve Valkyrie'ye öfkeli bir bakış attı.

"Küçük fare," diye hırladı. "Seni kibirli küçük fare. Kiminle uğraştığının farkında değilsin. Ben dünyanın gördüğü en iyi katil olacağım." Yavaşça ayağa kalktı ve patlamış dudağını koluna sildi. "Seninle işim bitince, kanlı ve paramparça cesedini bir uyarı olarak efendilerine yollayacağım. Seni benim karşıma tek başına yolladılar. Bir dahaki sefere bir tabur adam göndermeleri gerekecek."

Valkyrie gülümsedi ve Scapegrace'in öfkesi körüklendi. "Komik olan nedir?"

Valkyrie, "Öncelikle," dedi. Kendine güvenini geri kazanmaya başlamıştı. "Onlar benim efendim değil. Benim bir efendim yok. Ayrıca, seni yok etmek için bir tabur adam göndermelerine de gerek yok. Son olarak, ki en önemlisi bu olsa gerek, yalnız geldiğimi kim söyledi?"

Scapegrace kaşlarını çattı, arkasına döndü ve üzerine doğru gelen siyah takım elbiseli iskeleti gördü. Saldırmak istedi ama eldivenli bir yumruk suratında patladı, sonra göğsüne bir dirsek indi. Scapegrace yere yığıldı.

Dedektif Kurukafa, Valkyrie'ye döndü. "Sen iyi misin?"

Scapegrace, "İkinizi de öldüreceğim," diye haykırdı.

Dedektif Kurukafa, "Şşş," dedi.

Scapegrace saldırıya geçti ama Dedektif öne adım atıp adamı kolundan kavradı ve yana savurdu, ardından kolunu adamın gırtlağına geçirerek havadaki uçuşuna bir son verdi. Scapegrace havada döndü ve yere yapıştı. Dedektif Kurukafa, Valkyrie'ye doğru döndü.

Valkyrie, "Ben iyiyim," dedi. "Gerçekten."

Scapegrace elini yüzüne götürdü. "Sanırım burnumu kırdın!" Adamı umursayan yoktu.

Valkyrie, "Çok konuşuyor," dedi. "Ama söylediklerinin ne anlama geldiğini bildiğini sanmıyorum."

Scapegrace ayağa kalktı. "Ben Yüce Katilim! Ben ölümü sanata dönüştürürüm!"

Dedektif Kurukafa adama bir yumruk daha attı, Scapegrace ekseni etrafında döndükten sonra yere düştü.

Dedektif Kurukafa, "Vaurien Scapegrace," dedi. "Tapınak'ın Adalet Kuralları'nın bana verdiği yetkiye dayanarak, seni Oregon'da Alexander Remit ve Sofia Toil'un, Sidney'de Cothurnus Ode ve Armiger Fop'un, ayrıca Gregory Castallan ve Bartholomew..."

Scapegrace çaresizce son bir saldırı başlattı ama Dedektif Kurukafa adamın burnu ortasına yeni bir yumruk indirdi. Yüce Katil, yere yığılıp ağlamaya başladı.

2

KAÇAK KATİL

raba, 1954 Bentley R-Type Continental'di. Sessiz Dublin gecesinde parıltılı, güçlü, siyah bir köpekbalığı gibi ilerliyordu. Çok güzel bir arabaydı. Valkyrie aracı en az Dedektif Kurukafa'nın kendisi kadar seviyordu.

O'Connell Caddesi'ne dönüp Pearse Abidesi'nin önünden geçtiler. Scapegrace arka koltuktaydı ve kelepçelerinin çok sıkı olduğundan şikâyet edip duruyordu. Sabahın dördüydü. Valkyrie esnememek için kendini zor tuttu.

Geçen sene bu zamanlar yatağında huzurlu bir biçimde uyuyor ve rüya görüyor olmalıydı... o günlerde ne rüyalar gördüğünü artık hatırlamıyordu. Ama artık her şey

farklıydı, geceleri birkaç saat uyuyabilirse çok şanslıydı. Scapegrace gibi delilerin peşine düşmediyse, büyü çalışıyor ve büyü çalışmıyorsa, Dedektif Kurukafa veya Tanith Low ile dövüş antrenmanı yapıyordu. Artık günleri çok daha heyecanlı, eğlenceli ve tehlikeli geçiyordu. Aslında, yeni yaşamının en kötü özelliklerinden biri de artık tatlı rüyalar görmüyor olmasıydı. Uyuduğunda kâbuslarla boğuşuyordu. Kâbuslar her zaman kendisini bekliyordu ve oyun oynamaya hevesliydi.

Ama bedeli bu olmalı, diye düşünüyordu. Macera ve heyecan dolu bir yaşamın bedeli.

Balmumu Heykeller Müzesi önceki sene yaşananlardan sonra kapanmış, şehrin bir başka yerinde Yaşlıların Tapınağı yeniden kurulmuştu. Yeni bina komşularının yanında sessizce dikiliyordu, mütevazı ve kasvetli bir görünümü vardı, ön kapıları kapalı, kilitli ve mühürlüydü. Ama Valkyrie ve Dedektif Kurukafa zaten hiçbir zaman ön kapıyı kullanmıyordu.

Arka taraftaki yük indirme yerine park ettiler ve kapılardan birinden Scapegrace'i içeriye soktular. Koridorlar loştu, tozlanmaya başlamış tarihi figürlerin ve sinematik ikonların yanından geçtiler. Valkyrie elini duvarın yüzeyinde gezdirdi ve kolu aradı, o sırada yanından bir kapı açıldı. Eşiği geçip basamakları inerken aklına geçen sene

yaşananlar geldi, Tapınak'ın salonuna girdiğinde her yerde cesetler vardı...

Ama bugün görünürde ceset falan yoktu. Karşı duvarın dibinde iki Yarıcı duruyordu, üzerlerinde gri kıyafetleri vardı ve orakları sırtlarında, siperlikli miğferleri de başlarındaydı. Yarıcılar, Tapınak'ın kanun adamları ve askerleriydi. Sessiz ve ölümcüldüler, hâlâ Valkyrie'nin tüylerini diken diken edebiliyorlardı.

Sol taraflarındaki çift kapı açıldı ve yeni Yüce Büyücü olan Thurid Guild dışarıya çıktı. Altmışlı yaşlardaydı, seyrelmiş gri saçları, aşınmış bir yüzü ve soğuk gözleri vardı.

Guild, "Demek onu buldunuz," dedi. "Birini öldürmeden önce mi, sonra mı?"

Dedektif Kurukafa, "Önce," diye cevap verdi. Guild inledi ve Yarıcılar'a işaret etti. Adamlar öne çıkınca Scapegrace korkudan olduğu yere sindi. Yarıcılar koluna girerken karşı koymadı. Yeni hücresine götürülürken kırık burnundan yakınmayı bile bıraktı.

Valkyrie, Guild'e baktı. Hiçbir şekilde canayakın bir adam değildi, ayrıca henüz Valkyrie'yi ciddiye alıp almamak konusunda kararsız olduğu için kızın yanında huzursuz gibiydi. Genelde Dedektif Kurukafa'ya bakıyor, sadece bir şey sorarsa Valkyrie'ye kısa bir bakış atıyordu.

Guild, "İlgilenmeniz gereken bir durum var," dedi. "Bu taraftan."

Dedektif Kurukafa, Yüce Büyücü'nün peşinden gitti, ama Valkyrie iki adım geriden geliyordu. Guild, Yaşlılar Konseyi'nin başına geçmiş ama hâlâ kendisiyle birlikte düzeni idare edecek iki büyücüyü seçmemişti. Görünüşe göre uzun sürecek ve zahmetli bir süreçti, ama Valkyrie adamın ilk seçiminin kim olduğunu tahmin edebiliyordu. Sonuçta güce saygı duyan bir adamdı ve bu dünya üzerinde Bay Bliss'ten daha güçlü az sayıda insan vardı.

Uzun masanın bulunduğu odaya adım attılar ve Bay Bliss ayağa kalktı – kel kafalı, uzun boylu ve geniş omuzlu bir adamdı, gözleri insanın içine işleyen bir maviydi.

Bliss, "Rahatsızlık verici haberler aldım," dedi. Her zamanki gibi hemen konuya girdi. "Baron Vengeous, görünüşe göre, Rusya'daki hapishaneden kaçırılmış."

Dedektif Kurukafa bir süre sessiz kaldı. Konuştuğunda kelimeleri dikkatlice seçti. "Dışarıya nasıl çıkmış?"

Guild, "Aldığımız raporlara göre şiddet kullanarak," diye cevap verdi. "Dokuz Yarıcı ve mahkûmların üçte biri ölmüş. Hücresi, tıpkı diğerleri gibi, güvenli bir biçimde mühürlüydü. Kimse hücrelerin içinde herhangi bir şekilde büyü yapamazdı."

Valkyrie bir kaşını havaya kaldırdı ve Dedektif Kurukafa sorulmamış soruya yanıt verdi. "Baron Vengeous, Mevolent'in meşhur Üç General'inden biriydi. Tehlikeli derecede fanatik, aşırı zeki ve çok, ama çok güçlüdür. Bir defasında benim bir meslektaşıma sadece bakmıştı, arkadaşım... etrafa saçılmıştı."

"Saçılmak mı?"

Dedektif Kurukafa başıyla onayladı. "Paramparça oldu." Guild'e döndü. "Adamı kimin serbest bıraktığını biliyor muyuz?"

Yüce Büyücü olumsuzca başını iki yana salladı. "Rusyalılara göre, hücresinin duvarlarından biri çatlamış. Hâlâ sağlammış, ama sanki bir şey çarpmış gibi çatlakmış. Elimizdeki tek kanıt bu."

Bliss, "Hücrenin yeri iyi korunan bir sırdı," dedi. "İyi gizleniyor ve korunuyordu. Her kimse, içeriden bilgi almış olmalı."

Guild yüzünü buruşturdu. "Bu, Rusların sorunu, bizim değil. Bizi ilgilendiren tek şey, Vengeous'u durdurmaktır."

Valkyrie, "O zaman, buraya geleceğini mi düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Guild başını kıza doğru çevirdi ve Valkyrie adamın yumruğunu sıktığını gördü. Muhtemelen ne yaptığının farkında değildi ama bu da Valkyrie'yi sevmediğini gösteren bir başka işaretti..

"Vengeous evine dönecek, evet. Burada bir tarihi var." Dedektif Kurukafa'ya baktı. "Adamlarımızı, ülkeye girişini engellemek için havaalanlarına ve limanlara gönderdim. Ama sen herkesten daha iyi bilirsin: Baron'u... durdurmak çok zordur."

Dedektif Kurukafa, "Evet," diye mırıldandı.

Guild, "Bana kalırsa," dedi. "Baron Vengeous ülkeye giriş yapmadıysa, yakında yapacak demektir. Onu seksen yıl önce yakalamıştın. Şimdi yine aynısını yapmanı bekliyorum."

"Elimden geleni yaparım."

"Daha iyisini yap, Dedektif."

Dedektif Kurukafa cevap vermeden önce bir süre Guild'i süzdü. "Tabii ki, Yüce Büyücü."

Guild başıyla onaylayarak toplantının sona erdiğini ifade etti, koridorda yalnız kaldıklarında Valkyrie konuya girdi.

"Guild beni sevmiyor."

"Bu doğru."

"Seni de sevmiyor."

"Çok şaşırdım."

"Vengeous'a ne diyorsun? Kötü haber mi?"

"En kötüsü. Benim üzerine dinamit lokumu fırlattığım günü unutmamıştır. Adamı öldürmedi ama gününü mahvetti."

"Yara izlerini hâlâ taşıyor mu?"

"Büyü, fiziksel yaraların birçoğunu kapatır. Ama sanırım ben adamı ruhen yaraladım."

"Kötü Adam Skalası'na ne dersin? Biri, Scapegrace, Serpine'yi de on kabul edersek."

"Baron, ne yazık ki, olsa olsa on bir olur."

"Ciddi misin? Çünkü Serpine'den bir fazla ediyor."

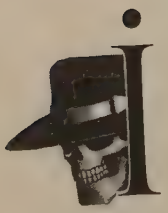
"Kesinlikle."

"O zaman başımız belada demektir."

Dedektif Kurukafa, "Ah, evet," diye inledi.

3

VENGEOUS

rlanda toprağına adım atar atmaz Baron Vengeous'un ilk yaptığı şey birini öldürmek oldu. Ülkeye olaysız girmeyi tercih ederdi, tekneden inip şehirde gözden kaybolabilirdi, ama buna mecbur kalmıştı. Kim olduğu açığa çıkmıştı.

Büyücü kendisini fark edip, tekneden inen kalabalığın içinde kendisini ayırt etmişti. Vengeous insanlardan uzaklaşarak büyücüyü sessiz bir yere çekmişti. Büyücüyü hazırlıksız yakalamıştı. Kısa bir mücadelenin ardından Vengeous adamın gırtlağına sarılmış, büyü yapmasına bile gerek kalmamıştı.

Cesetten kurtulduktan sonra Dublin'de dolaşmış, uzun süre kavuştuğu özgürlüğün tadını çıkartmıştı.

Uzun boylu ve geniş göğüslü bir adamdı, kısa kesilmiş sakalı saçları gibi gri renkliydi. Kıyafetleri siyahtı, ceket düğmeleri parıldıyor ve botları sokak lambaları ile aydınlanan kaldırımların üzerinde takırdıyordu. Son geldiğinden bu yana Dublin çok değişmişti. Dünya da çok değişmişti.

Arkasından gelen ayak seslerini duydu. Durdu ama geriye bakmadı. Siyahlar giyinmiş adam yürüyerek yanına geldi.

Yeni gelen, "Baron," dedi.

"Geç kaldın."

"Ama buradayım, önemli olan bu değil mi?"

Vengeous adamın gözlerine baktı. "Asilikten hoşlanmam, Bay Dusk. Belki de unutmuşsundur."

Dusk, "Zaman değişti," diye cevap verdi. "Savaş sona erdi."

"Bizim için değil."

Bir taksi yanlarından geçti ve farları Dusk'ın solgun yüzüyle siyah saçlarını aydınlattı. "Sanguine seninle değil," dedi.

Vengeous yürümeye devam etti, Dusk yanındaydı. "Kısa süre sonra bize katılacak, merak etme."

"Ona güvenebileceğimize emin misin? Seni hapishaneden çıkartmasını takdir ediyorum, ama bunu yapması seksen sene aldı."

Dusk sıradan bir adam olsaydı –kendisi Vengeous'a yardım etmek için kılını bile kıpırdatmadığı için– bu yorumu son sözleri olabilirdi. Ama Dusk sıradan bir adam değildi. Aslında bir adam da değildi ve doğasında sadakat yoktu. Belki bir parça itaatkârdı, ama kesinlikle sadık değildi. Bu yüzden, Vengeous adama sinirlenmedi.

Ama diğer taraftan, Sanguine'e olan öfkesi...

Dusk nefes alıp vermekte güçlük çekmeye başladı. Elini ceketinin içine sokup bir şırıngayı eline aldı, iğneyi koluna saplamayı başardı. Renksiz sıvı kanına karışırken nefes alıp verişi yeniden normale döndü.

Vengeous, "Hâlâ kendini kontrol edebilmene sevindim," dedi.

Dusk şırıngayı cebine koydu. "Edemiyor olsaydım, işine yaramazdım, değil mi? Benden ne istiyorsun?"

"Yolumuza çıkacak engeller var, şüphesiz bazı düşmanlarla yüzleşmek zorunda kalacağız. Dedektif Kurukafa bunlardan bir tanesi. Görünüşe göre, bir de öğrencisi var, kara saçlı bir kız. Onları bu gece Tapınak'ın dışında bekleyecek ve takip edeceksin, yalnız kalınca kızı kaçır ve bana getir."

"Tabii ki."

"Canlı olarak, Dusk."

Kısa süreli bir sessizlik oldu. Dusk, "Tabii ki," diye tekrarladı.

4

GÜZEL VE ÇİRKİN

apınak'ı terk edip arabaya bindiler, bir süre sonra iki tarafında çirkin binaların sıralandığı bir sokağa ulaştılar. Dedektif Kurukafa, Bentley'yi park etti ve eşarbıyla çenesini gizledi ardından da şapkasını önüne eğip dışarıya çıktı.

Valkyrie sokağı geçerken, "Bu akşam bir kuleden aşağıya düşmek üzere olmamdan henüz bahsetmedin," dedi.

Dedektif Kurukafa, "Bahsetmeme gerek var mı?" diye sordu.

"Scapegrace beni bir kuleden aşağıya attı. Eğer bundan konuşmayacaksak, neden konuşacağız?"

"Başa çıkabileceğini biliyordum."

Valkyrie, "Bir kuleydi," dedi. Binalardan birine doğru yürüdü.

Dedektif Kurukafa, "Daha yüksek yerlerden de atıldın," dedi.

"Evet, ama sen her zaman beni yakaladın."

"Öyleyse bu akşam sana ders olsun, ben her zaman seni yakalamak için yanında olamayabilirim."

"Bunu yaşayarak öğrenmek yerine karşıma geçip söyleyebilirdin."

"Saçmalık. Böyle olunca aklından hiçbir zaman çıkmaz."

Dedektif Kurukafa merdivenleri çıkarken yüzünü gizlemeye gerek görmedi, eşarbı aldı ve şapkasını düzeltti. İkinci kata ulaştıklarında Valkyrie birden durdu ve Dedektif Kurukafa'ya döndü.

"Bir test miydi?" diye sordu. "Demek istediğim, ben hâlâ yeniyim, bir çırağım. Tek başıma ne yapacağımı görmek için geride kaldın, beni test etmek için miydi?"

Dedektif Kurukafa, "Sayılır," dedi. "Aslında, hayır, hiç alâkası yok. Ayakkabı bağım çözülmüştü. Onun için geç kaldım. Bu yüzden yalnızdın."

"Senin ayakkabı bağın çözüldü diye mi ölümle burun buruna geldim?"

Dedektif Kurukafa, "Çözülen bir ayakkabı bağı tehlikelidir," diye cevap verdi. "Takılıp düşebilirdim."

Valkyrie şaşkın gözlerle Dedektif Kurukafa'ya baktı, bir süre ikisi de sessiz kaldı.

Dedektif Kurukafa sonunda, "Şaka yapıyordum," dedi.

Valkyrie rahatladı. "Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Ben ayakkabı bağıma takılıp düşmeyecek kadar çeviğim."

Dedektif Kurukafa kızın yanından geçip gitti ve Valkyrie üçüncü kata doğru Dedektif Kurukafa'yı takip etti. Ortadaki kapıya yürüdüler. Büyük, yuvarlak gözlükleri olan ve papyon takmış bir adam kendilerine kapıyı açtı.

Kütüphane yüksek raflardan oluşan bir labirentti, Valkyrie en az on bir kez kütüphanede kaybolmuştu. Çıkmaz bir koridora girince veya başladığı yere geri dönünce Dedektif Kurukafa bu durumdan çok keyif alıyordu, bu yüzden yolu Dedektif'in göstermesine izin verdi.

China Sorrows karşılarında durdu, üzerinde koyu renkli bir takım vardı ve saçlarını topuz yapmıştı. Durdu ve gülümsedi. Valkyrie'nin hayatı boyunca gördüğü en güzel kadın olan China'nın, ilk görüşte kendini insanlara âşık etme gibi bir alışkanlığı vardı.

China, "Dedektif Kurukafa," dedi. "Valkyrie. Sizi görmek ne güzel. Tapınak'ın yüce dedektiflerini kapıma getiren nedir? Sanırım Tapınak işleriyle ilgili bir şey, değil mi?"

Dedektif Kurukafa, "Doğru tahmin," diye cevap verdi. "Eminim neden burada olduğumuzu da biliyorsundur."

China'nın gülümsemesi mahcuptu. "Bir düşünelim... Kısa süre önce özgür kalan bir Baron olabilir mi? Benim herhangi bir şey duyup duymadığımı merak ediyorsun."

Valkyrie, "Duydun mu?" diye sordu.

China tereddüt etti, etrafına bakındı ve bir kez daha gülümsedi. "Özel olarak konuşalım," dedi. Kütüphaneden çıkıp koridorda yürüdüler, China'nın özel dairesine girdiler. Dedektif Kurukafa kapıyı kapatırken China koltuğuna oturdu.

China, "Söylesene, Valkyrie," dedi. "Baron Vengeous hakkında ne biliyorsun?"

Valkyrie koltuğa oturdu ama Dedektif Kurukafa ayakta kaldı. "Çok fazla şey değil," diye cevap verdi. "Tehlikeli biriymiş, sadece bunu biliyorum."

China, "Ah, evet," diye onayladı. Mavi gözleri lambanın ışığında parıldadı. "Çok tehlikelidir. Yüzü Olmayanlar'ın fanatik bir hayranıdır ve bir fanatikten daha tehlikelisi yoktur. Nefarian Serpine ve Lord Vile ile birlikte, Mevolent'in en güvendiği generaliydi. En gizli görevlerin başındaydı. Sen hiç Grotesquery'i duydun mu?" Valkyrie olumsuzca başını iki yana salladı.

"Yakalanmadan önce Baron Vengeous'a, uzun süredir unutulmuş bir anıt mezarın kalıntılarından Yüzü Olmayanlar'dan birini yeniden yaşama döndürme görevi verilmişti."

Valkyrie kaşlarını çattı. "Bu mümkün mü? Bunca zaman sonra birini yaşama geri döndürmek?"

Cevabı veren Dedektif Kurukafa oldu. "Yüzü Olmayanlar'dan birini bütün olarak geri getirmesi mümkün değildi, Vengeous bu yüzden Yüzü Olmayan'dan arta kalanları diğer yaratıklardan aldığı parçalarla birleştirip Grotesquery'i yarattı. Ama hâlâ bir bileşen eksikti."

China araya girdi. "Aslında iki bileşen eksikti. Öncelikle, Kara Büyücüler'den birinin gücüne ihtiyacı vardı, sonrasında da Yüzü Olmayan'ı yaşama geri döndürebilirse onu öyle tutacak bir şey bulmalıydı."

"Vengeous, Lord Vile ölünce, onun gücünü alabileceğini düşündü. Vile bir Kara Büyücü'ydü, hem ölüm büyülerini hem de gölge büyülerini yapabiliyordu. Kara Büyücüler güçlerinin büyük bir kısmını bir nesneye veya bir silaha veya bu örnekte olduğu gibi bir zırha yerleştirirdi."

Valkyrie, "Vengeous zırhı giyerse, Vile'ın gücüne mi sahip olacaktı?" diye sordu.

Dedektif Kurukafa, "Ama zırhı bulamadı," diye açıkladı. "Lord Vile yalnız öldü ve zırhı kayboldu."

"Diğer kayıp bileşen neydi? Bunun ne olduğunu öğrendi mi?"

Cevabı China verdi. "Benim duyduğum kadarıyla, evet."

"Öyleyse, nedir?"

"O biliyor, biz bilmiyoruz."

"Ah."

"Neyse ki, Vengeous zırhı bulup kayıp gizemli bileşeni ele geçirmeden, Dedektif Kurukafa devreye girdi. Baron'u gizli bir sığınağa kadar takip etti ve adaleti yerine getirdi, bütün savaşın en çok konuşulan dövüşlerinden biriydi. Yanlış hatırlamıyorsam, Dedektif Kurukafa çok kötü yaralanmıştı."

Valkyrie, Dedektif Kurukafa'ya baktı. Dedektif kollarını göğsünde birleştirdi.

"Bu bir tarih dersi," dedi. "Neden bunları konuşuyoruz?"

China gülümseyerek, "Çünkü," dedi. "Bahsettiğimiz kayıp bileşenin –her ne ise– Baron'un adamları tarafından bulunduğunu veya en azından yerinin tespit edildiğini duydum."

Dedektif Kurukafa başını hafifçe yana yatırdı. "Bu adamlar kim?"

"Bunu ben bile bilmiyorum."

Valkyrie, "Vengeous kayıp bileşeni ele geçirdiyse," dedi. "Bahsettiğin korkunç yaratığı mezarından kaldırabilir mi?"

China, "Grotesquery," diye düzeltti.

Dedektif Kurukafa, "Hayır," diye cevap verdi. "Mümkün değil. Vile'ın zırhına ihtiyacı var, ama zırh elinde değil."

"Varsayalım zırhı da buldu ve bu şeyi yaşama geri döndürdü, onu durdurabilir miyiz?"

Dedektif Kurukafa bir an için tereddüt etti. "Grotesquery'nin yaratacağı tehlike çok daha büyük. Teorik olarak, gerçeklikler içinde bir kapı açarak Yüzü Olmayanlar'ı geri getirebilir."

Valkyrie şüpheyle, "Bir kapı mı?" diye sordu.

"Evet, bunu yapabilmesi için Grotesquery'nin gücünü tamamen geri kazanmış olması lazım, ama böyle bir şey olmayacak."

"Neden?"

"Bunun için bir kalbe ihtiyacı var ve bu iş için uygun tek kalp de Cu Gealach'a ait."

"Özür dilerim?"

China, "Cu na Gealai Duibhe," diye cevap verdi. "Tam İrlanda ismi budur. Size okulda bu dili öğretiyorlar mı?"

"Evet, anlamı: Kara Köpek gibi bir şey olmalı, doğru mu?"

"Neredeyse. Kara Ay'ın Köpeği. Korkunç yaratıklardır. Artık soyları neredeyse tükenmiştir, ama vahşi ve zalim varlıklardır."

Dedektif Kurukafa, "Vahşi ve zalim varlıklar," diye tekrarladı. "Ama birkaç yılda bir, sadece tek geceliğine vahşi ve zalim olurlar, ay tutulmalarında. Vengeous kendi yaratığına ne kadar güç pompalarsa pompalasın, Grotesquery boyutlar arası bir kapı açacak kadar güçlenemeyecek. Bu-

nun için, ay, güneş ve dünyanın aynı hizaya gelmesi lazım ki, bunun için–"

China, "İki güne ihtiyaç var," diye tamamladı.

Dedektif Kurukafa koltuğa çöktü ve başı önüne düştü. "Bu, çok kötü oldu," diye mırıldandı.

Sonrasında, otoyoldan Haggard'a geri dönerlerken Valkyrie, Dedektif'e doğru döndü. "Demek, efsanevi bir karşılaşmaydı," dedi.

Dedektif Kurukafa başını kıza doğru çevirdi. "Afedersin?"

"Vengeous ile senin çarpışman, efsanevi bir karşılaşmaymış. Neler oldu?"

"Dövüştük."

"Ama neden savaşın en çok konuşulan karşılaşmalarından biriydi?"

Dedektif Kurukafa, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Belki de insanların konuşacak başka bir şeyi yoktu."

"China senin çok kötü yaralandığını söyledi. Adamı bu yüzden mi sevmiyorsun? Seni yaraladığı için mi?"

"Onu sevmiyorum çünkü kötü biri."

"Öyleyse seni yaralamasıyla bir ilgisi yok."

Dedektif Kurukafa aksi bir tavırla, "Dediğim gibi, kötü biri olduğu için," diye yineledi.

Beş dakika daha otoyolda geçirdiler, sonra bir yan yola saptılar. Yollar daraldı ve karanlık tarlalar ile yalnız evlerin arasında kıvrılmaya başladı, sonra yolun her iki tarafında sokak lambaları belirdi ve Haggard'a girdiler. İskeleye ulaştıklarında Bentley durdu.

Valkyrie, "Yarın büyük bir gün olacak," dedi.

Dedektif Kurukafa omzunu silkti. "Belki, belki de değil. Vengeous'u buralardan uzak tutabilirsek endişelenmemize gerek kalmaz."

"Ya bunu yapamazsak?"

"O zaman başımız dertte demektir, sana ihtiyacım olacak, iyi dinlen ve tetikte ol."

Valkyrie, "Evet, efendim," diye cevap verdi. Bir kaşını alaycı bir biçimde havaya kaldırdı. Kapıyı açtı ve dışarıya çıktı, birkaç saniye sonra Bentley'nin ışıkları karanlıkta gözden kayboldu.

Valkyrie bir süre iskelede bekledi, kara dalgaların kayalıkları dövüşünü ve demirli teknelerle oynayışını seyretti. Denizi izlemeyi çok seviyor, gücü kendisini güvende hissetmesini sağlıyordu.

Valkyrie Cain, isminin Stephanie Edgley olduğu zamanlarda, Haggard'ın dışındaki yaşam hakkında çok fazla bilgi sahibi değildi. İrlanda'nın doğu sahilinde küçük bir kasaba

olan Haggard'da her şey o kadar sessiz ve huzurluydu ki, çok can sıkıcıydı.

Her şey, Nefarian Serpine'in amcasını öldürmesiyle değişmişti. Gordon tanınmış bir korku ve fantezi yazarıydı, ama aynı zamanda büyük bir sırrı bilen kişiydi. Büyücüler ve sihirbazlar altkültürünü biliyordu ve sessiz savaşlarından haberdardı. Dünyadan sürgüne gönderilen karanlık tanrılar olan Yüzü Olmayanlar'ı ve onları geri getirmek isteyenleri de biliyordu.

Stephanie, amcasının ölümünden sonra Dedektif Kurukafa ile tanışmış ve kendisinin dünyanın ilk büyücüleri olan Eskiler'in soyundan geldiğini öğrenmişti. Ve kendisine yeni bir isim bulması gerekmişti. Dedektif Kurukafa'nın dediğine göre, herkesin üç ismi vardı. Biri doğduğu ismi, diğeri verilen isim, sonuncusu ise alınan isimdi. Bir insanın doğduğu isim gerçek ismiydi ve bilincinin derinliklerinde gizliydi. Genellikle aileler tarafından verilen isim ise birçok insanın bildiğiydi. Ama bu isim kişiye karşı kullanılabileceği için, büyücüler kendilerini korumak için üçüncü bir isim alırdı.

Ve bu yüzden, Stephanie Edgley, Valkyrie Cain olmuş ve büyü öğrenmeye başlayarak Doğa Büyücüsü olma yolunda ilk adımı atmıştı.

Valkyrie evinin arkasına dolaştı ve penceresinin altında durup konsantre oldu. Birkaç hafta öncesine kadar odasına çıkmak için bir merdivene ihtiyacı vardı ama Dedektif Kurukafa'dan aldığı her ders, güçleri üzerindeki kontrolünü arttırmasını sağlıyordu.

Zamanı vardı, içine sakinliğin dolmasına izin verdi. Parmaklarını açıp kapattı ve eline değen havayı ve uzaylar arasındaki çizgileri hissetti. Birbirlerine nasıl bağlandıklarının farkındaydı, uygun basınç uygulanırsa birinden diğerine gücü aktarmak mümkündü.

Parmaklarını yere doğru uzattı ve dalgalanan hava kendisini yukarıya gönderince pencerenin eşiğine tutundu. Ara sıra hedefi tutturamadığı oluyor, ama her geçen gün daha iyiye gidiyordu. Pencereyi açtı ve güçlükle de olsa kendini yukarıya çekti. Mümkün olduğunca sessiz hareket etti ve pencereyi kapatıp ışığı açtı.

Yatakta oturan kendisinin kusursuz bir kopyası olan kızı umursamadı. Kapıya yürüdü, kulağını üzerine koydu ve dinledi. Ailesinin uyuduğundan emin olduktan sonra, kopyası ayağa kalkarken Valkyrie ceketini üzerinden çıkarttı.

Kopyası, "Kolun," dedi. "Yaralanmışsın."

Valkyrie, "Kötü adamlardan biriyle karşılaştım," diye cevap verdi. Sesini yükseltmedi. "Günün nasıldı?"

"Okul iyiydi. Son birkaç matematik sorusu hariç ödevleri bitirdim. Annen akşam yemeğinde lazanya yaptı."

Valkyrie botlarını çıkardı. "Garip bir şey olmadı mı?"

"Hayır, çok normal bir gündü."

"Güzel."

"Yaşamına geri dönmeye hazır mısın?"

"Hazırım."

Kopyası başıyla onayladı, boy aynasının yanına gitti ve aynanın içine girip ortadan kayboldu. Valkyrie yüzeye dokundu ve görüntüsü değişirken günün anıları zihnine aktı. Yüzeyin üzerinde Valkyrie'nin görüntüsü belirdi, artık aynadaki kendi yansımasından başka bir şey değildi.

Yeni anıların arasında gezindi ve onları kendi anılarının arasında uygun yerlere yerleştirdi. Okulda bir kariyer dersi yapılmıştı. Öğretmen, okulu bitirdikten sonra ne olmak istedikleri veya ne okumayı arzuladıkları konusunda öğrencilerle sohbet etmişti. Tabii ki, kimsenin doğru düzgün bir fikri yoktu. Kopyası da sessiz kalmıştı.

Valkyrie durup düşündü. Sıradan bir kariyere ihtiyacı yoktu. On sekizine geldiğinde Gordon'ın malikânesi ve mal varlığı kendisine kalacak, bu yüzden para sıkıntısı çekmeyecekti. Zaten, büyü dışında nasıl bir kariyer kendisini ilgilendirirdi? Eğer sınıfta olsaydı, ne cevap vereceğini biliyor-

du. Dedektif. Sınıftakilerden bazıları bunu duyunca sırıtacaktı, ama umrunda olmazdı.

Kendisiyle arkadaşları arasındaki tek fark büyü veya yaşadığı maceralar değildi. Sadece ne yapmak istediğini bilmiyor, aynı zamanda arzuladığı yolda yürüyordu.

Valkyrie soyundu, Dublin futbol takımının tişörtünü giydi ve yatağa uzandı. Yirmi saniye sonra uykuya daldı.

5

LONDRA'NIN TERÖRÜ

Londra sokaklarının tepesinde karanlık bir form uçuyor, bir çatıdan diğerine atlıyor, fırıl fırıl dönüyor ve hoplayıp zıplıyordu. Ayağında ayakkabı yoktu ve hiç ses çıkartmıyordu, varlığı gece meltemi tarafından alınıp götürülen bir fısıltıya benziyordu. Kendi kendine şarkı söylüyor ve kıkırdıyordu. Siyahlar giymişti, başında ne kadar akrobatik hareketler yaparsa yapsın düşmeyen eski püskü bir şapka vardı. Üzerindeki takım yırtık pırtıktı, eski ve küflüydü, uzun parmaklarının ucundaki tırnaklar sivri uçlu ve sertti.

Tek ayağı üzerinde çatılardan birinin üzerine kondu ve sallandı, bedeni büküldü. Charing Cross Yolu'na tepeden

baktı, aşağıdan geçen insanları ve arabaları seyretti. Çatlamış dudakları büküldü, küçük gözleri kalabalığın arasında gezindi, bir seçim yapmaya çalışıyor gibiydi.

"Jack."

Hızla arkasına dönünce üzerine doğru gelen kadını gördü. Uzun paltosunun önü kapalıydı. Rüzgâr, sarı saçlarını dağıtıyor ve yüzüne çarpıyordu. Çok güzel bir yüzü vardı. Jack uzun zamandır böylesine güzel bir yüz görmemişti. Dudaklarını aralayıp küçük sarı dişlerini açığa çıkarttı ve en güzel gülümsemesini takındı.

Gergin bir ses tonuyla, "Tanith," dedi. Doğu Londra ile... bilinmeyen bir yerin aksanı karışımını konuşuyordu. "Çok güzel görünüyorsun."

"Sen de her zamanki gibi mide bulandırıcısın."

"Çok naziksin. Seni ormanın kıyısına getiren nedir?"

Tanith Low olumsuzca başını iki yana salladı. "Artık burası senin ormanın değil, Jack. Her şey değişti. Geri dönmemeliydin."

"Nereye gidecektim? Yaşlılar Evi'ne mi? Emeklilik Kasabası'na mı? Ben gecenin yaratığıyım, tatlım. Yaytopuklu Jack değil miyim? Ben buraya aitim."

"Bir hücreye aitsin."

Yaratık bir kahkaha attı. "Ben? Hücreye? Hangi suçtan dolayı?"

"Cinayet dışında mı demek istiyorsun?"

Başını çevirdi ve yan gözle Tanith'e baktı. "Hâlâ yasak mı?"

"Evet, öyle."

Tanith paltosunu araladı ve kılıcı açığa çıktı. "Tutuklusun."

Jack bir kahkaha attı, havada bir takla attı ve sağ ayağı üzerinde durup Tanith'e sırıttı. "Bu, yeni bir şey. Her zaman burnunu istenmeyen yerlere sokuyor ve adalet dağıttığını düşünüyorsun, ama sen kimseyi tutuklamadın. Artık teşkilattan mısın? Rozetin var mı?"

"Teslim ol, Jack."

"Canın cehenneme. Beni korkutmuyorsun."

Jack başını yana eğdi ve küçük gözleriyle Tanith'e baktı. "Ortalık karışıp silahlar çekilmeden önce ne diyordun? Kendine güveniyorsan, gel ve–"

"Bence bu kadar yeter."

Jack sırıttı. "Öyle mi?"

Tanith kılıcını kınından çekip çıkarttı. Yüzeyi ay ışığı ile parıldarken Tanith duygudan yoksun gözlerle Jack'e bakıyordu. "Bunu sen istedin."

Ve Yaytopuklu Jack sıçradı.

Tanith, yaratık üzerinden geçerken sert tırnaklardan korunmak için eğildi. Jack yere konar konmaz Tanith'in üze-

rine doğru savurduğu kılıçtan kaçtı ve arkasına dönüp rakibini karşıladı.

Kılıcı bir kenara itti ve sağ ayağını Tanith'in bacağına koyup tırnaklarını geçirdi, tırmandı ve rakibinin omzuna doğru eğildi. Tanith tırnaklardan korunmak için Jack'i bileğinden kavradı, sonra tökezledi ve yaratığın ağırlığını taşıyamadı. Tanith yere düşmeden Jack havaya sıçradı ve çevik bir hareketle çatıya kondu. Tanith yerde yuvarlandı ve ayağa kalktı. Jack saldırıya geçti.

Birbirlerine girdiler. Tanith, kılıcın kadının elinden düştüğünü duydu ve savrulan tekmeyi karnında hissetti. Jack bir ters takla attı ve yere kondu, ama kadının yumruğu olması gereken yerdeydi ve yüzünde patladı. Birkaç adım geriledi, gözünün önünde yıldızlar dans ediyordu. Dizine savrulan tekmenin ardından acıyla inledi, bileği sıkıca kavranıp çekildi. Jack kadını itti ve görüşü düzelmeye başladı.

"Beni yalnız bırakman lazım!" diye haykırdı. "Ben eşsiz bir türüm! Benim ne olduğumu bile bilmiyorlar! Adımın nesli tükenmek üzere olan türler arasında geçmesi gerekir! Beni koruyor olman lazım!"

"Nesli tükenmek üzere olan hayvanları nasıl koruyorlar, biliyor musun Jack? Onları kimsenin zarar veremeyeceği bir kutuya kapatıyorlar."

Jack yüzünü buruşturdu. "Kutu, hücre yerine kullandığın bir kelime, değil mi? Beni bir hücreye kapatamazsın."

Sonra kulaklarına ağlayan bir bebeğin sesi geldi. Jack'in yüz ifadesi yumuşadı ve yeniden gülümsedi.

Tanith, "Aklından bile geçirme," diye uyardı.

Jack'in gülümsemesi daha da genişledi.

"Yarışalım," dedi.

Jack, çatının kenarına kadar koştu ve ayağı altında havadan başka bir şey kalmadı, sonra sanki diğer binanın çatısı ayakları altına doğru kaydı. Yere kondu ve koşmaya devam etti. Omzu üzerinden geriye bakınca Tanith'in kendisine yetişmeye çalıştığını gördü. Kadın becerikli sayılırdı, ama kendisi bunun için yaratılmıştı. Londra Şehri'nin prensiydi. Nereye isterse oraya gidebilirdi, sokakları avcunun içi gibi biliyordu.

Bebeğin sesi bir kez daha geldi ve yönünü değiştirdi, kalabalık sokaklardan uzaklaştı, ara sokaklarda iz sürmeye devam etti. Karanlığın içinde güçlü bacakları sayesinde hızlı yol alıyor, gerektiğinde tırnaklarını duvarlara geçiriyordu. Bir binanın duvarı üzerinde koşmaya devam etti. Tanith de paralel bir yolu takip ediyor, bir çatıdan diğerine atlayarak hedefe ulaşmadan önce kendisini yakalamak istiyordu.

Bebeğin sesi bir kez daha geldi ve Jack yüksek bir binanın üst katlarından birinde açık bir pencereye odaklandı.

Ardı ardına küçük sıçrayışlar yaptı, ivmesini arttırdı. Göz ucuyla Tanith'i gördü, hâlâ yetişmeye çalışıyordu. Çok yavaş, diye düşündü. Sokağın bir tarafından diğerine zıpladı ve açık pencereden içeriye dalıp beşiğe doğru atıldı.

Ama beşiğin içinde sadece çarşaflar vardı, oda karanlık ve boştu. Bir bebek odasına hiç benzemiyordu. Ayrıca, pencere neden açıktı? İçerisi o kadar sıcak da değildi...

Bebeğin sesi, bu sefer çok daha yüksek sesle, pencerenin kenarında duran bir cihazdan geldi.

Bir tuzaktı, kandırılmıştı.

Pencereye doğru yöneldi, ama Tanith duvarı tırmanmış içeriye adım atmak üzereydi.

"Dışarıda," dedi. "Seni yakalama şansım yok. Ama burada, böyle dar bir mekânda, sen benimsin, çirkin."

Jack paniğe kapıldı, kapıya koştu ama kapı açılmadı, üzerinde karanlıkta bile belli olan bir parıltı vardı. Demek ki ne kadar zorlarsa zorlasın kapı açılmayacaktı. Arkasına döndü. Dışarıya çıkmanın tek yolu pencereydi ve şimdi önünde Tanith Low duruyordu. Kadın kılıcını yere koydu ve paltosunu çıkarttı. Altındaki tunik kolsuzdu ve güçlü kolları açığa çıktı. Boynunu çevirdi, omuzlarını kütürdetti ve başıyla onayladı.

"Şimdi," dedi. "Eğer kendine güveniyorsan, gel ve şansını dene bakalım."

Jack kükredi ve öne atıldı, ama Tanith bir tekme savurdu. Jack pençesini savurdu ama Tanith kenara çekildi. Kadının üzerinden atlamaya çalıştı ama tavan çok alçaktı, tavandan yere sekti ve nefesi kesildi. Sonrasında ardı ardına yumruklar, dirsekler ve dizler savruldu, hepsi de yüzünü hedef aldı.

Jack, güçlükle nefes alıp veriyor ve acı çekiyordu. Tavana baktı, karanlıkta bile ahşap yüzeyin çatlaklarını görebiliyordu. Tanith tepesinde dikildi.

"Sıcak hücrene gitmeye hazır mısın?"

Jack hıçkırarak ağlamaya başladı.

6

PARKTA ATEŞ TOPLARI

alkyrie erkenden uyandı. Yatağının yanındaki çakıl taşını aldı ve bağdaş kurup yere oturdu. Avcundaki taş düzgün ve pürüzsüzdü. Dedektif Kurukafa'nın kendisine öğrettiği gibi dikkatini üzerine odakladı. Teninde havayı hissedene kadar bekledi ve parçaların birbirine nasıl bağlandığına yoğunlaştı. Taş yavaşça avcundan yükseldi ve havada asılı kaldı. Bir yandan bunu başardığı için çok heyecanlıydı, ama sevincini bastırmaya çalıştı. Büyü yapmak istiyorsa hiçbir şeyin sükunetini bozmasına izin veremezdi.

Sonra, bir dişçi aletinin sesine benzer bir vızıltı geldi ve taş, avcuna düştü. Kendi kendine söylenen Valkyrie

ayağa kalktı ve banyoya yürüdü. Bu kadar antrenman yeterdi. Duş aldı, üzerine okul üniformasını giyip mutfağa indi.

Annesi aşağıdaydı, yanında ise Valkyrie'nin tiz sesli teyzesi Beryl oturuyordu.

Valkyrie yanlarından geçerken, "Günaydın," dedi. Hemen dolaba yürüdü.

Annesi, "Merhaba, tatlım," dedi.

Beryl aşırı ciddi bir ses tonuyla, "Günaydın, Stephanie," dedi.

Valkyrie sadece, "Beryl," demekle yetindi.

"Okul nasıl gidiyor?"

Valkyrie tabağına biraz mısır gevreği döktü ve üzerine süt ekledi. Masada yerini aldı. "İyi."

"Çok mu çalışıyorsun? Benim kızlarım her zaman çalışıyor. Muhtemelen bu huylarını benim ailemden almışlar. Bu değerli iş etiğini onlara ben aşıladım."

Valkyrie bir şeyler mırıldandı ve bir kaşık dolusu mısır gevreğini ağzına attı, Beryl'in dediği hiçbir şeyin doğruluğuna inanmazdı. Teyzesi yeğenini sevmiyor, Valkyrie de teyzesinden nefret ediyordu. Kadının Stephanie'yi sevmemesinin sebebi, kızın Gordon'ın mirasına konmuş olmasıydı. Valkyrie de teyzesinden ve kocası Fergus'tan nefret ediyordu, çünkü ikisi de sevilecek insanlar değildi.

Babası üzerinde pantolonu, yeleği ve boynuna attığı kravatıyla içeriye girdi. Valkyrie'e göz kırptı, sonra baldızını fark etti.

"Beryl," dedi. Hayal kırıklığını belli etmemeye çalıştı.

"Desmond, günaydın."

"Beryl, burada ne işin var? Saat daha sekiz bile değil. Sabah kahvemi içmeden seni karşımda görmek hoşuma gitmiyor."

Beryl her zamanki sahte kahkahalarından birini patlattı. "Ah Desmond, çok şakacısın! Ben Melissa ile sohbet etmeye geldim, yarın akşam için yapmamız gereken hazırlıklar var."

"Aman Tanrım, ailenin yeniden bir araya gelmesinden bahsediyorsun."

"Harika olacak!"

"Ama sen de orada olacaksın!" Bunu duyunca Valkyrie neredeyse ağzındaki mısır gevreğiyle boğuluyordu.

Anne kafasını kaldırdı. "Gömleğini unutmuşsun."

"Ah, evet. Zaten bunun için buradayım. Temizini bulamadım."

"Kapının arkasında."

Arkasına döndü, ütülenmiş beyaz gömleğin kapının arkasında asılı olduğunu gördü ve ellerini ovuşturdu. Gömleği askıdan aldı ve üzerine giydi, düğmeleri ilikleyip krava-

tını taktı. Aslında kravat takmayı hiç sevmiyordu, bir inşaat şirketi vardı ve eskiden her zaman kot pantolon ile bot giyeceğini hayal ederdi. Ama artık takım giymek zorundaydı ve medeni görünmeye çalışıyordu.

"Steph," dedi. "Okula gitmeyi dört gözle bekliyorsun, değil mi?"

Valkyrie alay edercesine, "Oh, evet," diye cevap verdi.

"Bugün ne öğreneceksiniz?"

"Bilemiyorum. Belki çıkartmayı öğreniriz."

Babası geçiştirircesine elini havada salladı. "Çıkartma abartılır. Toplama gibidir, ama geriye sayılır. Hiç ihtiyacın olmayacak."

Beryl ciddi bir ses tonuyla, "Desmond!" dedi. "Böyle yapmamalısın. Stephanie kolaylıkla etkilenen bir yaşta ve okulda öğrendiği her şeyin değerli olduğuna inanması gerekir. Şakalaşmak iyidir, ama bazı şeylerin ciddiye alınması gerekir. Sen hep böyle kötü örnek olursan Stephanie'nin sorumluluk sahibi bir birey olmasını nasıl beklersin?"

Desmond, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Şansa ihtiyacı olacak."

Beryl abartılı bir biçimde iç geçirdi, uzun bir vaaz verecek gibi duruyordu. Valkyrie ve babası kadına fırsat vermeden hemen harekete geçti.

Valkyrie, "Ben okula gidiyorum," dedi. Son mısır gevreğini de ağzına tıktı.

Desmond, "Ben işe gidiyorum," dedi. Kızının hemen arkasındaydı.

Valkyrie tabağını bulaşık makinesine koydu ve kapıya yöneldi.

Valkyrie'nin annesi kaşlarını çatarak, "Ama Desmond, kahvaltını bitirmedin," dedi.

Desmond, "Yolda bir şeyler yerim," diye cevap verdi. Kızının ardından mutfağı terketti. Birlikte koridorda yürüdüler ve babası küçük sehpanın üzerindeki anahtarları alırken Valkyrie basamakları çıktı. Bir ara göz göze geldiler ve bakışlarıyla vedalaştılar. Sonra ikisi birden gülümsedi ve Valkyrie kendi odasına gitti.

Aile efsanelerinin yalan olmadığını, Eskiler'in soyundan geldiklerini, büyükbabası ve ağabeyinin haklı olduğunu öğrenirse, babasının ne yapacağını merak etti. Ama şimdiye kadar bir şey söylememişti. Gerçeği bilseydi, her gün dışarıya çıkmasını engeller, kızını Serpine ve Vengeous gibi kötülerden korumaya çalışırdı. Daha da kötüsü, belki bu işlere bulaşmak isterdi. Babasının kendisini tehlikeye atmasını istemedi. Ailesinin normal olmasını istiyordu. Normal iyiydi. Normal güvenliydi.

Kapıyı kapattı ve okul süveterini masanın üzerine koydu. Aynaya dokundu ve yansıması karşısında belirdi. Ayna kuralını bir defasında unutmuş, yansıması okula arması ters tarafta ve okul sloganı tersten yazılmış üniformayla gitmişti. Valkyrie aynı hatayı bir daha yapmamıştı. Yansıması süveteri giyene kadar bekledi ve okul çantasını benzerine uzattı.

"Keyfine bak," dedi. Yansıması başıyla onayladı ve aceleyle dışarıya çıktı.

Valkyrie bir kez daha kendi kendine sırıttı. Dedektif Kurukafa ayna numarasını gösterdiğinden beri okula neredeyse hiç gitmemişti, ama tüm derslerde neler işlendiğinden haberdardı, tüm dedikoduları ve sıradan on üç yaşında bir kızın gün içerisinde neler yaşadığını gayet iyi biliyordu. Tüm bunları sınıftan içeriye adım atmadan başarıyordu.

Bazen bazı şeyleri yansımasının gözünden öğrenmek yerine bizzat yaşamayı arzuluyordu. Yapılan bir şakaya ait anıları öğrenmek ile şakanın yapıldığı yerde olmak arasında çok fark vardı. Ödenmesi gereken bir başka bedel, diye düşündü.

Valkyrie, sessizce üniformasının geri kalanını çıkarttı ve yatağın altına sakladı, kendisi için özel yapılan siyah takımı giydi. Ghastly Bespoke giysiyi tasarladığından beri biraz büyümüştü, ama neyse ki içine hâlâ girebiliyordu. Özel yapım takım birden fazla kez hayatını kurtarmıştı, ama Ghastly'den

kendisine yeni bir tane dikmesini isteyemezdi. Beyaz Yarıcı ile savaşırken son çare olarak toprak gücünü kullanmış ve taşa dönüşmüştü. Adamı çok iyi tanımıyordu, ama çok özlemişti ve Dedektif Kurukafa'nın de özlediğini biliyordu.

Takımını giydi ve pencereyi açtı. Yavaşça nefes alıp vermeye başladı. İzlenmediğinden emin olduktan sonra pencerenin eşiğine çıktı ve zihnini boşaltıp bir süre bekledi. Sonra kendini aşağıya bıraktı ve inişini yavaşlatmak için altındaki havanın yerini değiştirdi. Zarif bir iniş olmadı ve sertçe yere çarptı, ama eskisine göre daha iyiydi.

İskeleye giden yolda hızlı adımlarla yürüdü. Eskiden arkadaşlarıyla buluşur oyun oynardı. İskelenin kenarına kadar koşar ve kayaların üzerinden ileriye atlayarak kendini parıltılı suya bırakırdı. Evet tehlikeliydi, ve zavallı J.J. Pearl bir defasında dizini kayalara çarpıp parçalamıştı. Ama tehlike bu işi daha da heyecanlı hale getiriyordu. J.J. artık hafifçe topallayarak yürüyordu ve eski arkadaşlarından tamamen kopmuştu. Yüzmeyi özlemişti, artık kendine ayıracak vakti pek bulamıyordu.

Bentley kendisini bekliyordu, eski bir Ford'un yanına park etmişti. Araba her yerde kendini belli ediyor, güzelliği göz kamaştırıyordu.

Dedektif Kurukafa, "Günaydın," dedi. "İyi dinlendin mi?"

Valkyrie, "İki saat uyudum," diye cevap verdi.

"Olsun, kimse sana büyük bir dedektif olup maceradan maceraya koşmanın kolay olacağını söylemedi."

"Sen, kolay olacağını söylemiştin."

"Ben, benim için kolay olduğunu söyledim," diye düzeltti. "Evinin önündeki, tatlı teyzenin arabası mı?"

Valkyrie, "Evet," diye cevap verdi. Beryl'in neden geldiğini kısaca özetledi.

Dedektif Kurukafa, "Aile yeniden bir araya mı geliyor?" diye sordu. "Sen de gidecek misin?"

"Gidip kötü adamları bensiz yakalamana izin mi vereceğim? Mümkün değil. Kendim yerine yansımamı gönderirim."

"Aile toplantıları eğlenceli olabilir."

"Evet, eğlencelidir. Anne tarafımla vakit geçirmek eğlencelidir, bilirsin. Beni çok güldürüyorlar. Ama baba tarafım... biraz garip, öyle değil mi?"

"Haklısın. Gordon da aynı şeyleri söylerdi. Ama unutma, sen de çok garipsin."

Valkyrie, Dedektif'e öfkeli bir bakış attı. "Ben öyle garip değilim. Benimki iyi bir gariplik, havalı bir gariplik."

Dedektif Kurukafa, "Evet," diye onayladı. "Evet, öylesin."

"Kes sesini. Her neyse, babamın bütün kuzenleri gelecek, aileleriyle birlikte, bazılarını tanımıyorum bile. Beryl, Fergus ve Zehirli İkizler, çok korkunç bir toplantı olacak, ne olursa olsun gitmem mümkün değil."

"Bana göre hava hoş."

Dedektif Kurukafa motoru çalıştırdı ve araba yola çıkarken Valkyrie koltukta arkasına yaslandı.

"Vengeous hakkında bir şeyler öğrenebildin mi?"

Dedektif Kurukafa, "Rıhtımdaki adamlarımızdan biri rapor vermedi," diye cevap verdi. Her zamanki kamuflajı takınmıştı –geniş kenarlı şapka, aşırı büyük güneş gözlükleri, ince tüylü bir peruk ve yüzünün alt kısmını örten bir eşarp. "Önemli bir şey olmayabilir, ama ..."

"Ama Vengeous şehre girmiş de olabilir."

"Evet."

"Bu çok kötü."

"İyi değil."

Araba Main Sokağı'nda yol alırken Valkyrie yanından geçtikleri otobüs durağına baktı. Beş canı sıkkın çocuk okul üniformalarıyla otobüs bekliyordu.

Kaşlarını çatarak, "Yansımam durakta değil," dedi.

"Belki gecikmiştir."

Valkyrie olumsuzca başını iki yana salladı. "Benden önce çıktı."

Bentley yavaşladı. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Muhtemelen önemli bir şey değildir. Belki başka bir yola girmiştir... ama şimdiye kadar çoktan buraya gelmiş olması gerekirdi. Ama hayır, muhtemelen önemli değildir."

Dedektif Kurukafa arabayı kenara çekti ve başını yana yatırıp Valkyrie'ye baktı. "Yansımayı tavsiye edilenden daha sık kullanıyorsun," dedi. "Ara sıra beklenmedik tavırlar sergileyebilir."

"Biliyorum..."

"Ama gidip bakmak istiyorsun, değil mi?"

"Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum. Ben burada inip Yeşil'e bakacağım."

"Ben dönüp iskeleye gideceğim, orada buluşuruz."

Valkyrie başıyla onayladı, kimsenin bakmadığından emin olduktan sonra arabadan indi ve iki binanın arasına girdi. Çitlerin üzerine çıktı ve diğer taraftaki çimenlerin üzerine atladı. Yeşil, aslında küçük bir parkın ismiydi. Main Sokağı'nın arkasında birkaç ağaç, çiçek tarhı ve fıskiyeli bir havuzdan ibaretti. Valkyrie küçükken parkta futbol maçları yapılırdı.

Aşırı tepki veriyor olabilirdi. Yansıması muhtemelen kendisinin tanıdığı birileriyle karşılaşmıştı. Aslında, her şeyi berbat eden kendisi de olabilir, yansımasının her zamanki gibi kolaylıkla halledeceği bir sorunu daha da karmaşık bir hale sokabilirdi. Ama sonra kendi çığlığını duydu.

Valkyrie yürüme yolundan çıktı ve ağaçlara doğru koştu. Ağaçların ardındaki fıskiyeli havuzun yanında iki figür boğuşuyordu. Yansıması siyahlar giymiş bir adamın elinden kurtulmaya çalışıyordu.

Valkyrie, "Hey!" diye bağırdı.

Siyahlı adam kafasını kaldırdı. Solgun ve güzel bir yüzü vardı, çok sakin duruyordu. "İşte oradasın," dedi. "Neredeyse kanıyordum. Neredeyse. Ama bunda korku kokusu almıyorum. Sende ise alıyorum." Yansımayı kolundan tutup kenara çekti, Valkyrie'nin benzeri yere düştü.

Valkyrie, "Okula git," dedi. Benzeri, başıyla onayladı, düşen çantasını aldı ve koşarak uzaklaştı. Dönüp kendisine saldırana bile bakmadı.

Valkyrie, "Sen kimsin?" diye sordu. "Nerede yaşadığımı nasıl öğrendin?"

Adam, "Seni takip ettim," diye cevap verdi. "Önce izini kaybettim, ama sonra sen yeniden ortaya çıkana kadar bekledim. Hatta yeni dostlar bile edindim."

Valkyrie adamın bahsettiği dostları gördü, genç bir çift bulundukları yere doğru geliyordu. Gelenleri tanıyordu. İsimlerini bilmiyordu ama el ele tutuşup gülerek etrafta dolaştıklarına şahit olmuştu. Ama artık gülmüyorlardı. Yüzleri en az karşısında duran siyahlı adam kadar solgundu. Hasta duruyorlardı ve kıyafetlerinde kan lekesi vardı. Karanlık ve ölü gözlerle kendisine bakıyorlardı. Valkyrie siyahlı adama baktı ve ne kadar zarif hareket ettiğini hatırladı. "Sen bir vampirsin," dedi.

"Sen Valkyrie Cain'sin ve bizimle geliyorsun."

Vampirlerle savaşamazdı. Böyle bir karşılaşmaya hazır değildi.

Bu yüzden koşmaya başladı.

Genç çift, çimenlerin üzerinde koşarak takibe başladı. Valkyrie hiç hız kesmedi, ne kadar yakında olduklarını anlamak için arkasına bakmasına gerek yoktu, seslerini duyuyordu. Ama siyahlı adamın sesini duymuyordu. Sonra hemen yanında koştuğunu ve hiç efor harcamadığını gördü. Valkyrie kenara çekilmek istedi ama adam elini uzattı ve avını kolundan yakalayıp birden durdu. Valkyrie acıyla durmak zorunda kaldı.

Valkyrie, bir yumruk savurdu ama adam hafifçe kenara çekildi ve yumruğu havayı dövdü. Tekme atmaya çalıştı ama adam yana adım attı, yüz ifadesi sıkıldığını belli ediyordu. Valkyrie'nin kolunu sıkıca kavrayıp geriye doğru büktü ve kızın dizleri yerle buluştu.

"Baron seni canlı istiyor," dedi. "Ama unutma, zarar görmesin demedi. Bir daha bana vurmaya çalışma."

Dedektif Kurukafa, "Ya ben?" diye sordu. Adamın arkasına geçti. "Ben sana vurabilir miyim?"

Siyahlı adam, Valkyrie'yi bıraktı ve arkasına döndü ama üzerine gelen yumruktan kaçmak için çok geçti. Çenesinde patlayan yumrukla geriye savruldu ve Dedektif Kurukafa avcunu öne uzattı. Hava akımı vampirin üzerine yoğunlaştı

ve adam tepetaklak geriye savruldu. Ama çimenlerin üzerine uzanmak yerine insanüstü bir çeviklikle yana atladı ve ayakları üzerine kondu.

"Dedektif Kurukafa," diye mırıldandı.

Dedektif Kurukafa, "Dusk," dedi. "Uzun zaman oldu. Hâlâ kötü müsün?"

Dusk gülümsedi. "Ruh halime göre değişiyor." Genç çifti işaret etti. "Sana iki dostumu tanıştırayım. Ben onlara Gözde 1 ve Gözde 2 diyorum. Hangisinin hangisi olduğuna sen karar verebilirsin."

Genç çift saldırıya geçti. Dedektif Kurukafa savrulan vuruşlardan kolaylıkla kaçtı ve ikisini birbirine çarptı. Dusk bir an için gözden kayboldu ve Valkyrie'nin yanında belirdi, kızı ayağa kaldırdı.

Dedektif Kurukafa, Dusk'ın üzerine atladı ve birlikte yere yığıldılar. Dedektif düşerken şapkasını ve eşarbını kaybetti. Valkyrie geri adım attı. Gözde 1, erkek olan, hırladı ve Valkyrie'nin üzerine gelmeye başladı. Adam yakından daha da korkunç görünüyordu. Gözleri donuk ve kırmızıydı, gömleğinin altından ensesindeki ısırık yeri görünüyordu. Filmlerde gördüğü minik, iki diş izinden değildi, ensesi parçalanmıştı. Derisindeki kurumuş kanın kokusunu alabiliyordu. Bakır kokuyordu.

Valkyrie bir an için paniğe kapıldı. Yakasına yapışan eller kendisini geriye çekti. Kız arkadaşı, Gözde 2, hemen ya-

nındaydı ve kurbana kendisi de zarar vermek istiyordu. Valkyrie zihnini boşalttı, Dedektif Kurukafa ve Tanith ile yaptığı eğitimleri hatırladı, içinden çığlık atmak gelse de bedenini rahatlattı.

Geriye çekilmesine izin verdi. Sol eliyle Gözde 1'i bileğinden kavradı ve sağ elini adamın kolları arasından yüzüne götürdü. Sol ayağını yere koydu ve kalçasını geriye çıkarttı, Gözde 1 bedenine çarptı. Valkyrie vampiri üzerinden attı.

Gözde 2 hırladı ve bir yumruk savurdu, Valkyrie'nin dünyası kardı. Ardından gelen vuruşu karşıladı, rakibine bir kilit atmaya çalıştı ama işe yaramadı, sonra Gözde 2'nin dizine bastı ve kadını itti.

Dedektif Kurukafa ve Dusk'ı gördü. Artık hazırlıksız yakalanmadığı için, Dusk doğaüstü çevikliği ve atletikliği sayesinde Dedektif Kurukafa'nın vuruşlarından korunuyordu. Yumruklar ve tekmelerden kaçıyor, böyle olunca da Dedektif Kurukafa'nın tüm vuruşları boşa gidiyordu. Dusk, hamleler tamamlanmadan önlemini alıyordu.

Vampir, Dedektif Kurukafa'yı tekmeledi ve geri çekildi, bu arada cebinden bir şey düştü. Neyin düştüğüne baktı ve eğilip almak istedi ama Dedektif Kurukafa elini öne uzattı ve cisim avcuna uçtu. Bir şırıngaydı, içinde renksiz bir sıvı vardı.

Dusk omzunu silkti. "Sende kalsın," dedi. "Bende çok var."

Genç vampirler kendine gelirken Valkyrie parmaklarını şıklattı ama kıvılcım çakamadı. Bir kez daha denedi, bu sefer sürtünmenin ısısını hissetti. Dikkatini topladı ve elini büktü, bedeninden enerjinin koluna ve avcuna akmasına izin verdi. Sonra kıvılcımı aldı ve ateşe dönüştürdü.

"Geri çekilin," diye uyardı. Vampirler cevap vermedi. Zaten cevap verip veremeyeceklerini de bilmiyordu.

Alev elinde bir topa dönüştü ve Valkyrie ateş topunu vampirlerin üzerine attı. Sonra Dedektif Kurukafa bağırarak bir şeyler söyledi ve kendisine doğru koşmaya başladı. Dedektif kollarını havada savurdu ve hava akımı alev topunu kenara itip hedefi vurmasına izin vermedi. Dedektif Kurukafa, Valkyrie'nin yanında belirdi, kızın elini tuttu ve Gözde'ler üzerlerine gelirken kızla birlikte geri çekildi.

Dedektif Kurukafa, "Hastalığı kapmışlar," dedi. "Ama onları kaybetmedik. Henüz değil. Onları öldürmek istemeyiz."

Dusk, genç çiftin arkasından geliyordu. "Onları seçtiğim için beni suçlayamazsın."

Dedektif Kurukafa, Valkyrie'ye baktı. "Isırılan bir insanın vampire dönüşmesi iki gece sürer. O zamana kadar, masum bir kurbandır."

Dusk, "Ama iki geceye kadar her şey sona erecek," dedi.

Dedektif Kurukafa silahını çekti ve nişan aldı. Genç çift durdu ve hırlamaya başladı. Dusk'ın gülümsemesi yüzünden hiç düşmedi. Dedektif Kurukafa, "Gitmek için son şansın," dedi.

"Bunu neden yapalım? Geri çekilen sizsiniz. Arkadaşlarımı öldüremeyen sizsiniz. Bu savaşı kaybediyorsunuz."

Dedektif Kurukafa silahın horozunu kaldırdı. "Ben onları öldürmek istemiyoruz dedim. Öldürmeyeceğimizi söylemedim."

Dusk, "O tetiği çekersen," dedi. "Bütün kasaba neler olup bittiğini anlamak için buraya gelir ve senin masken düşer."

"Senin işini hemen ve şimdi burada bitirmememin nedeni de bu zaten."

Dusk seçenekleri gözden geçirdi ve omzunu silkti. "Gözdeler," dedi. "Gidiyoruz." Genç çift öfkeli bir biçimde hırladı ama emre itaat etti. Geri çekilirken Dusk'a eşlik ettiler.

Dedektif Kurukafa silahını indirmedi. "Vengeous'a söyle, ondan daha iyisini beklerdim. Bana ulaşmak için arkadaşımın peşine düşmek ancak Serpine'in yapacağı bir şeydir. Ona söyle, beni istiyorsa erkek gibi kendisi gelsin."

"Baron onurlu bir adamdır."

"Baron bir korkaktır."

Dusk gülümsedi ama cevap vermedi. Valkyrie, Dedektif Kurukafa'nın yanında kaldı ve Dusk ile sadık köpeklerinin uzaklaşmasını seyretti.

7

DAVETSİZ MISAFİRLER

Hibernian Sineması gri suratlı ve omuzları öne düşmüş yaşlı bir adama benziyordu, her iki tarafında yükselen daha geniş ve sağlıklı binaların arasına sıkışmıştı. Ön cephesi kayıp zamanlardan kalmaydı ve ismindeki sesli harflerin çoğunu kaybetmişti. Elli sene önce, bu sinema çok popülerdi ve Dublin izleyicileri hafta sonları salonu doldururdu. Dedektif Kurukafa da Hibernian'ı ilk ziyaret edenler arasındaydı ve o zamandan beri Grace Kelly'e hayrandı.

Bentley'yi arka yola park etti ve Valkyrie ile birlikte içeriye girdi. Yerlerde halı olduğu için ayak sesleri kesildi. Es-

ki filmlerin afişlerinin önünden geçtiler. Yıllardır binaya biletli izleyici girmemişti.

Sinema sessizdi ve her zamanki gibi boştu. Sıraların arasındaki basamakları indiler. Ekranın önünde kırmızı bir perde vardı ve geçen yılların ardından küflenmişti. Yürürlerken, perde aralandı ve sahne aydınlandı, siyah beyaz bir film ekrana yansıdı. Tuğladan bir duvar ve açık bir kapı görüntüye geldi. Arka plandan şehrin gece sesleri geliyordu. Valkyrie, Dedektif Kurukafa'yı takip ederek küçük sahneye adım attı ve kapıya doğru yürüdü, bu esnada gölgeleri ekrana düştü. Sonra kapıdan içeri adım attılar.

İki taraftan aşağıya inen basamaklara yöneldiler ve yapay ışık, ortamın kasvetli havasını biraz olsun dağıttı. Üst kata çıktıklarında eski sinemanın yerini parıltılı koridorlar ve laboratuvarlar aldı. Hibernian'ın sahibi binanın renovasyonu için çok zaman harcamış, hayalindeki büyü-bilim merkezini kurmuştu. Farklı kısımlarda –tıbbi araştırmalar laboratuvarı, yeni morg ve Teorik Büyü Departmanı (Araştırma ve Geliştirme)– yapılan hassas deneyler yüzünden pencereleri yoktu ve sıcaklık sürekli kontrol ediliyordu. Tüm merkezin sahibi olmasına ve binayı iki asistanıyla paylaşmasına rağmen, adam hâlâ en küçük ve karanlık laboratuvarda çalışıyordu. Adamı her zamanki yerinde buldular.

Profesör Kenspeckle Grouse kendi ismini duyduğunda etrafına bakındı. Dedektif Kurukafa'yı görünce sıcaklık ve misafirperverlikle ilgisi olmayan bir ses tonuyla, "Yine sen," dedi. "Ne istiyorsun?" Kenspeckle beyaz saçları ve az miktarda sabrı olan küçük, yaşlı bir adamdı.

Dedektif Kurukafa, "Senin için bir şey getirdik, Profesör," dedi. Dusk'ın cebinden düşen şırıngayı gösterdi. "Bunu analiz edecek vaktin var mı?"

Kenspeckle aksi bir ses tonuyla, "Sanki yeterince işim yokmuş gibi," diye homurdandı. "Valkyrie, uzun zamandır görüşemedik. Başını belaya sokmadın, değil mi?"

Valkyrie, "Pek sayılmaz," diye itiraf etti.

Profesör, "Ben de aksini beklemiyordum," diyerek iç geçirdi. Tüm aksiliğine ve ters cevaplarına rağmen, yaşlı bilim adamı Valkyrie'yi seviyor gibiydi. "Bu sefer seni neye bulaştırdı?"

Dedektif Kurukafa kendini savunmak için, "Ben hiçbir şeye bulaştırmadım," diye itiraz etti.

Valkyrie gülümsedi. "Kavgalar oldu, beni kaçırmaya çalıştılar, dövüştük. Her zamanki şeyler." Dedektif Kurukafa cep telefonu çalınca cevap vermek için uzaklaştı.

Dedektif duyma mesafesinden çıkınca, Kenspeckle sesini yumuşattı. "Geçen aydan beri omzun nasıl?"

"Çok daha iyi, neredeyse tamamen iyileşti."

Kenspeckle başıyla onayladı. "Yeni bir karışım kullandım. Bileşenleri bulmak biraz daha zor, ama sevdiğim hastalarım için iyileşme sürecinin mümkün olduğunca acısız olmasını arzularım."

Valkyrie, "Ben de o listede miyim?" diye sordu. Gülümsemesi genişledi.

Kenspeckle burnundan nefes verdi. "Liste senden ibaret." Valkyrie bir kahkaha attı.

Kenspeckle, "Ama ortağın kesinlikle listede değil," dedi. Telefon görüşmesi sona eren Dedektif Kurukafa'ya döndü. "Şırıngaya bir bakayım," dedi. Dedektif şırıngayı uzattı.

"Bunu nereden aldın?"

"Bir vampirin cebinden düştü."

Kenspeckle şırıngayı ışığa tuttu ve içindeki sıvıyı inceledi. "Vampirler, etkileyici yaratıklar. İki farklı epidermis tabakası, üstte güneş çıkınca kendini yenileyen kısım var. Gündüz insanlar aşırı güçlü ve hızlılar, ama ölümlüler. Gece ise..."

Valkyrie başıyla onayladı. "Gece neye benzediklerini biliyorum."

"Hmm? Öyle ya, sen bizzat şahit olmuştun, değil mi? Nasıl olmuştu? Ah, evet." Dedektif Kurukafa'ya baktı. "Sorumsuz biri seni vampirlerin önüne attı ve neredeyse hayatını kaybediyordun."

Dedektif Kurukafa hafifçe başını yana yatırdı. Masumca, "Benden mi bahsediyorsun?" diye sordu.

Kenspeckle kaşlarını çattı ve şıringayı incelemeye devam etti. "Bunu daha önce de görmüştüm," dedi. "Ama sadece bir kez. Nadir bir baldıran ve kurtboğan karışımıdır. Vampirler tarafından geceleri hayvani doğalarını bastırmak için kullanılır."

Dedektif Kurukafa, "Kulağa mantıklı geliyor," diye mırıldandı. "Dusk her güneş battığında kontrolünü yitiriyorsa Vengeous'un işine yaramaz."

Kenspeckle kravatını gevşetti ve gömleğinin en üstteki düğmesini açtı. "Gençken bir vampirle karşılaşmıştım ve canımı zor kurtardım. Bu yüzden, o günden beri bunu yanımda taşırım." Boynuna asılı küçük cam şişeyi gösterdi.

Valkyrie şüpheyle, "Kutsal su mu?" diye sordu.

"Kutsal su? Hayır, hayır, Valkyrie. Deniz suyu."

Valkyrie, "Doğru," dedi.

Kenspeckle, "Kutsal su işe yaramaz," diye açıkladı. "Kalbe saplanan kazıklar da çözüm değildir. Kafayı kesmek etkilidir, ama bu yöntem zaten birçok şeyde işe yarar. İşe yarayan tek vampir efsanesi akan sudur."

Valkyrie kaşlarını çattı. "Pekâlâ, ama ben bu efsaneyi daha önce hiç duymadım."

Dedektif Kurukafa araya girdi. "Eski bir efsaneye göre, vampirler akan suyun üzerinden geçemez. Örneğin, bir

nehrin üzerindeki köprüden de yürüyemez. Şimdi, köprü geçmek onları rahatsız etmiyor, ama efsanenin gerçeği tuzlu sudan geliyor."

Kenspeckle, "Vampirlerin buna karşı aşırı bir alerjisi var," diye açıkladı. "Deniz suyu içerlerse, vampirin boğazı şişer ve hava alamaz. Ben de bunu bu yüzden yanımda taşıyorum."

Valkyrie, "Ama içmeleri gerekiyor demedin mi?" diye sordu.

"Evet, öyle dedim..."

"Vampir seni öldürmeden suyu içmesini nasıl sağlayacaksın?" Kenspeckle gözlerini kırpıştırdı ve bir şey söylemedi.

Valkyrie, "Neyse boşver," dedi. "Eminim bir yolu vardır. Mesela, tam seni ısırmak üzereyken suyu ağzının içine dökebilirsin."

Kenspeckle'ın omuzları düştü ve Valkyrie kendini adamın planında zayıf bir nokta bulduğu için suçlu hissetti. Adam üzgün bir ses tonuyla, "Beni yalnız bırakın," dedi.

Valkyrie, "Özür dilerim..." diye konuşmaya başladı, ama adam elini havaya kaldırdı.

"Özür dilemene gerek yok. Ben bir tıp dahisiyim, bilimsel bir dehayım, ama görünüşe göre taktiksel anlamda sınıfta kaldım. Düşünsenize, son 180 seneyi boynumda tuzlu su

içeren bir şişe taşıdığım için vampirlerden korkmayarak geçirdim. Ne kadar aptalım."

Kenspeckle sorumluluğu üzerinden attı ve Dedektif Kurukafa hafifçe Valkyrie'nin omzuna vurdu. "Tebrikler," dedi. "300 yıllık nevrozu geri getirdin. Burada işimiz bitti sayılır."

Kendini korkunç hisseden Valkyrie, geldikleri yolu geri giderken dedektifi takip etti. Beyaz önlüklü iki asistan, Stentor ve Civet'in yanından geçtiler. İki adam boş bir odada güreşiyordu. Valkyrie defalarca kez eski sinema salonunu ziyaret etmişti ve bu gibi sahneler garip değildi. Asistanlar el salladı, sonra güreşmeye devam etti.

Merdivenleri ilk inen Valkyrie oldu, ekrana doğru yürüdü ve içinden geçti. Sahneden aşağıya atladı, arkasına döndü ve Dedektif Kurukafa'yı bekledi. Ekrandaki kapı görüntüsünün içinden geçişini seyretti, sonra film titreşti, ekran kararda ve ortama kasvet çöktü. Dedektif de aşağıya inince perdeler arkasından kapandı.

Valkyrie, "Telefondaki kimdi?" diye sordu. Kenspeckle'a yaptığı şeyi unutmaya çalışıyordu.

Dedektif Kurukafa, "Yüce Büyücü," diye cevap verdi. "Bizi kontrol etmek istemiş. Baron'u yakalama arzusu... adamı biraz huzursuzlandırıyor."

"O her zaman huzursuz bir adam."

"Görünüşe göre, huzursuzlukta yeni ufuklar açıyor."

"Keşke Meritorious hâlâ hayatta olsaydı. İyi bir Yüce Büyücü'ydü. Guild ise... politikacı gibi, insanları memnun etmek için rol yapıyor."

Sinemayı terkettiler ve parlak güneş ışığına adım attılar. Dedektif Kurukafa, Bentley'ye geri dönene kadar bir şey söylemedi.

"Tanith ile kütüphanede buluşmamız gerekiyordu, ben seni oraya bırakayım, sonra buluşuruz, olur mu?"

"Sen nereye gidiyorsun?"

"Özel bir yere değil. Sadece... yapmam gereken işler var."

"Neden duraksadın?"

"Efendim?"

"Duraksadın. Sadece... yapmam gereken işler var, dedin. Neden duraksadın?"

"Bir sebebi yok, sadece–"

"Benden bir şey gizliyorsun."

"Hayır–"

"O zaman neden duraksadın?"

"Arabaya bin." Valkyrie arabaya bindi, Dedektif Kurukafa da yerine geçti.

"Emniyet kemeri."

"Neden duraksadın?"

Dedektif Kurukafa başını önüne eğdi. "Çünkü bir şey gizliyorum."

"Ben neden seninle gelemiyorum?"

"Çünkü gelmemen gerekiyor."

"Sonra bana anlatacak mısın?"

"Evet."

"Tamam o zaman." Valkyrie emniyet kemerini taktı. "Gidelim."

Valkyrie binaya girdi ve merdivenleri çıktı, gölgesi olmayan bir adamın yanından geçti. China Sorrows dairesinden kütüphaneye geçerken Valkyrie de üçüncü kata ulaştı.

China, "Valkyrie," dedi. "Seni yeniden görmek ne güzel." Giydiği etek açık yeşildi ve ceketi zümrütten daha koyu bir yeşildi. Boynundaki kolye paha biçilmezdi.

Valkyrie, "Çok güzel," dedi.

"Kolyem mi? Bu en iyi adamlarımdan iki tanesinin yaşamına mal oldu. Bazen, onların anısına bunu takarım. Bazen de eteğimle uyumlu olduğu için takarım. İçeri gelmek ister misin?"

Valkyrie, "Tabii ki," dedi. China'yı takip etti. Arkasından kapıyı kapattı. Valkyrie, China'nın dairesine hayrandı ama bunu hiçbir zaman kimseye itiraf etmezdi. Halılar harika görünüyordu, dekor zarif ve gösterişsizdi, Dublin'e tepeden

bakıyor ve şehir her zamankinden daha güzel, olduğundan daha da romantik görünüyordu.

China, "Gelişme var mı?" diye sordu. Masası üzerindeki zarfları eline aldı ve incelemeye başladı.

"Pek sayılmaz. Sadece saldırıya uğradım."

"Ah?"

"Bir vampir ve iki uşağı."

China, "Vampirleri hiç sevmem," dedi. "Isırılan kurban iki gece boyunca iradesizce efendisine kölelik eder ve bir şey yapılmazsa iki günün sonunda vampir olur. Ne kadar korkunç. Adını hatırlıyor musun?"

"Dusk."

"Evet, Dusk'ı tanıyorum. Kin tutan biridir. Onunla çarpışan bir dostum vardı. Yıllar sonra, Dusk sonunda arkadaşımın izini buldu ve dostumu kolay bir ölüm beklemiyordu. Etraf kana bulandı ve çığlıklar, ardından..."

China duraksadı ve gülümsedi. "Özür dilerim. Son zamanlarda pek havamda değilim. Bu Grotesquery işi yüzünden, çok çalışarak elde ettiğim her şey –kütüphanem, koleksiyonum ve bağlantılarım– hepsi göz açıp kapayıncaya kadar yok olabilir."

Valkyrie, "Dünyanın geri kalanıyla birlikte," diye hatırlattı.

"Evet, dünyanın yok olması da kötü olur." China mektupları masanın üzerine bıraktı. "Onu gördün mü? Baron'u?"

"Hayır, henüz değil."

China rahat koltuğuna oturdu. "Sıradışı bir adamdır. Açık sözlü bir adam olduğunu düşünür, ama kesinlikle değildir. Nefarian Serpine gibi kendini üstün görür, ama Serpine bağımsız ve kendine hizmet eden bir adamken, Baron vazifelerini kendini hiç düşünmeksizin, sarsılmaz bir inançla yerine getiren biridir. Onun için, Yüzü Olmayanlar'ın geri dönmesi, tek önemli şeydir."

"Galiba adamı iyi tanıyorsun."

"Evet, öyle. Dedektif Kurukafa sana söylemedi mi? Ben de Yüzü Olmayanlar'a tapardım."

Valkyrie'nin yüzü bembeyaz kesildi. "Ne?"

China gülümsedi. "Demek sana söylememiş. Bliss ve ben, karanlık tanrılara tapan bir ailede yetiştirildik. Ağabeyim aile öğretilerini küçük yaşta reddetti, ama benim bunu yapmam biraz daha uzun sürdü. Ama eski tanrılara taparken, benim gibi düşünen küçük bir gruba katıldım, Baron da üyelerden biriydi. Sana hiçbir şeyin bir fanatikten daha tehlikeli olamayacağını söylediğimi hatırlıyor musun? Biz o zamanlar çok tehlikeliydik."

"Ben... bunları bilmiyordum."

China omzunu silkti. "Genç, aptal ve küstahtım. Değiştim. Artık aptal değilim." Bir kahkaha attı. Valkyrie gülümsemeye çalıştı.

China, "Ve şimdi," dedi. "Bir kez daha, bana güvenip güvenemeyeceğini düşünüyorsun. Sonuçta, Dedektif Kurukafa sana benden bahsederken, ilk olarak ne dedi?"

"Sana güvenmememi söyledi."

"Çünkü buna değmem, Valkyrie. Kendi çıkarlarım için yakınımdakilere ihanet edebilirim. Sevecen biri değilim, tatlım. Filmlerdeki iyilerden değilim."

"O zaman, Dedektif Kurukafa neden hâlâ senden yardım istiyor?"

"Çünkü kendisi de büyük değişimler geçirdi ve ikiyüzlü değildir. Ben eski halime geri dönmediğim sürece geçmişteki eylemlerimden dolayı beni kınamaz. Mevolent ile savaşmak herkesi çok değiştirdi. Kendimize bile itiraf edemeyeceğimiz şeylerle yüzleştik."

"Dedektif Kurukafa neyle yüzleşti?"

"Öfke. Ailesi gözü önünde öldürüldü ve ölümden geri döndükten sonra öfkesine yenik düştü. Genelde insanların öfkesi alevlenir ama uzun süre aynı kalmaz. Dedektif Kurukafa, tabii ki, bir istisnaydı. Öfkesi hiç bitmedi."

"Ne oldu?"

"Yok oldu. Benim fikrimi soracak olursan, neler yapabileceğini gördü ve bir seçim yapmak zorunda kaldı – ya öfkenin kendisini yok etmesine izin verecek, ya da savaşacaktı. Bu yüzden gitti. Beş yıl ortalarda görünmedi. Geri

döndüğünde, öfkesi hâlâ yerli yerindeydi, ama başka bir şey daha vardı, bir çeşit anlayış. Yeni bir amaç. Eskisi gibi şakalaşıyordu, bu çok güzel bir değişimdi çünkü beni güldürebilen birkaç erkekten biriydi. Kısa süre sonra, Lord Vile'ın düştüğünü duyduk, Dedektif Kurukafa da Baron'u halletti, Mevolent'in planları bozulmaya başladı."

"Nereye gitti? Beş yıl kaybolduğunda?"

"Bilmiyorum. Hepimiz öldüğünü düşünüyorduk. Yeniden öldüğünü, bilirsin. Ama ona ihtiyacımız olduğu anda geri döndü. Dedektif Kurukafa hakkında tek bir şeyden emin olabilirsin, ihtiyacın olduğu anda yanında olacaktır. Bunda çok iyidir."

Kapı çalındı. İkisi birden ayağa kalktı, koridordan boğuk bir ses geldi ve ardından kapı tekrar çalındı.

China, Valkyrie'ye baktı. "Yatak odasına git," dedi. "Benimle tartışma. Yatak odasına git ve kapıyı kapat." Valkyrie kendisine söylenileni yaptı, ama kapıyı neler olup bittiğini görebilecek kadar aralık bıraktı. China eline telefonu aldı, ama sonra dairenin kapısı kırıldı ve papyonlu bir adam içeriye uçtu. Yere yığıldı ve düştüğü yerden kalkamadı.

İçeriye biri girdi. Ellili yaşlardaydı, gri saçları ve kısa kesilmiş sakalı vardı. Kıyafetleri koyu renkli ve askeri tarzdaydı, botları yeni cilâlanmıştı. Belinde bir kılıç vardı.

"Merhaba, China," dedi. "Seni yeniden görmek ne güzel."

China yavaşça, "Baron Vengeous," dedi. Telefonu kapattı. "Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim. Neden buradasın?"

"Bilmiyor musun?"

"Gecikmiş bir kitabı iade edeceksen, kütüphane diğer tarafta. Cezası çok fazla olabilir, ama makul ölçülerde olacaktır."

"Senin için geldim, China. Birkaç saat sonra Lord Vile'ın zırhı elimde olacak ve son bileşeni de alacağım. Maskeni çıkartmanın vakti geldi, bu oyuna bir son ver. Yerini almak zorundasın."

"Benim yerim burası."

"Bunun doğru olmadığını sen de biliyorsun. Benim gibi sen de Yüzü Olmayanlar'a sırtını dönemezsin. Sadakatini gördüm."

"Benim sadakatim azaldı."

Vengeous olumsuzca başını iki yana salladı. "Sen karanlık tanrılara bağlılık yemini ettin. Fikrini değiştiremezsin."

"Korkarım değiştirebilirim... ve değiştirdim de."

Kapının aralığından bakan Valkyrie, Baron'un yüzünün öfkeyle bulandığını gördü. "Sen onların hizmetkârısın." Sesi alçak ve tehditkârdı. "Sen verdiğin söze sadık kalmazsan,

bunu senin için ben yaparım. İlk öldürecekleri hain sen de olsan, Yüzü Olmayanlar geri döndüğünde sen de orada olacaksın."

Vengeous elini uzattı ve China sol elini karnına koyup sağ elini savurdu, odadaki bütün mobilyalar Vengeous'un üzerine uçtu.

Valkyrie, korkunç bir hızla Vengeous'a çarpan masa, sandalye ve rafları ağzı açık seyretti. Mobilyalar sağa sola saçıldı, Vengeous sendeledi ve düştü, yüzünde kan vardı. China karnına iki kez vurdu ve sağ eliyle işaret etti, bu sefer her şeyi – mobilyaları ve Vengeous'u – yerden kaldırdı ve duvara çarptı. Bir kez karnına vurdu ve elini savurdu, mobilyalar çekilince Baron yeniden açığa çıktı.

China, "Beni kendi evimde tehdit edemezsin," dedi. Mobilyaları yeniden adamın üzerine gönderdi.

Ama Vengeous çabuk davrandı ve öne atıldı, gözleri sarı bir ışıkla parıldadı. Üzerine doğru gelen masa birden binlerce parçaya bölündü ve Vengeous parçacıkların arasından geçip diğer mobilyalardan kurtuldu. Elini göğsüne götürdü ve China arkaya savruldu. Duvara çarptı ve dizleri üzerine düştü.

Valkyrie kapı kolunu tuttu, açmak üzereydi, ama China kafasını kaldırdı ve gözlerini kıstı.

"Kelimelerim son bulunca, çember tamamlanacak ve kaderini mühürleyecek."

Vengeous, China'ya doğru uzandı ama görünmez bir duvara çarptı. Geri çekilmek istedi fakat birkaç adım attıktan sonra bir başka bariyere çarptı. Yerdeki halıya bakınca ortasındaki çemberi gördü.

"Zeki kız..."

China, "Evimde güvenlik önlemleri almayacağımı mı sandın?" diye sordu.

"Zekice, çok zekice." Gözleri sarı bir parıltıya büründü.

"İşe yaramaz, sevgili Baron'um. Semboller benim gücüm. Senin güçlerin kalkanı kıramaz. Bana zarar veremezsin, ama ben sana verebilirim." Vengeous bir kez daha halıya baktı, gizli karmaşık şekilleri ve çemberin etrafını kuşatan sembolleri inceledi, şimdi hepsi mavi bir ışıkla parıldıyordu. Burnundan kan gelmeye başladı.

"China," dedi. Sesinin titrememesi için çaba sarf etti. "Bunu yapmak istemezsin."

China, "Kiminle müttefiksin?" diye sordu. "Seni kim serbest bıraktı? Tüm bunların arkasında kim var?"

Vengeous'un çaresizce attığı kahkaha acıyla yarıda kesildi. "Sen yanlış tarafı seçtin, kadın... Keşke yaşamana izin verip... pişman olduğunu görebilsem."

Vengeous yere düştü. "Keşke... seni yalvartacak vaktim olsaydı... sana neler yapardım... çığlıklarını dinlemek çok hoş olurdu."

China, "Pekâlâ," dedi. Telefonun yanına gitti. "Sanırım profesyonelleri çağırmak zorundayım."

Vengeous, "China..." dedi.

China arkasına döndü. "Evet, Baron'um?"

"Gerçekten, bu kadar kolay olacağını düşünmedin, değil mi?"

İçeriye Dusk girdi. Ardından biri daha geldi. Yabancının sarı saçları ve kahverengi bir takımı vardı. Beyaz gömlek giymişti ve kara güneş gözlükleri takıyordu. Kovboy çizmeleriyse eskimiş olduğundan sırıtıyordu. Ayakları altındaki halı yıprandı ve yarıldı, sonra yerin içine girip gözden kayboldu. China telefona uzandı, ama Dusk araya girerek kadını geriye itti.

Valkyrie yabancının elinin Vengeous'un ayakları dibinde yerin içinden çıkışına ve adamı aşağıya çekişine şahit oldu. Zemin arkalarından mühürlendi ve semboller son bir kez parıldadıktan sonra normale döndü.

Bir süre sonra, Vengeous ve yabancı, China'nın arkasındaki duvarın içinden çıktı.

Vengeous, "Misafirperverliğin eskiden daha iyiydi," dedi. Gözleri parıldadı ve China'nın dizlerinin bağı çözüldü. Dusk kadını ayağa kaldırdı.

Vengeous, "Hiçbir şeye dokunmasın," dedi. "Her yerde sembolleri var. Bazıları görünmezdir. Bazıları bedenine ka-

zılıdır. Hiçbir şeye dokunmasın." Dusk kadını bileklerinden kavradı ve kollarını geriye doğru büktü.

Vengeous bir mendil çıkarttı ve burnundan akan kanı sildi. "Senden daha fazlasını beklerdim, China. Gittiğinde, geri döneceğini düşünmüştüm. Kimse senin yaptıklarını yaptıktan sonra çekip gidemezdi. Bunun mümkün olmadığını düşünüyordum."

China kafasını kaldırdı, geriye doğru bükülen kolları acıdığı için yüzünü buruşturdu. "Başka hobiler edindim. Sen de yapabilirsin. Belki pul koleksiyonculuğu yaparsın." Dusk kollarını bükünce nefesi kesildi. Güneş gözlüklü adam gülmeye başladı.

Vengeous mendili cebine koydu. "Tanrılarım merhametli olmasa da, ben olabilirim. Kız, China, nerede? Valkyrie Cain. Bana nerede olduğunu söyle, yaşamana izin vereyim."

China, "Dedektif Kurukafa'nın umrunda değil," dedi. Dişlerini sıktı. "Kız onun için bir hobi. Onu kullanarak Dedektif'e ulaşamazsın."

"Merhametim sonsuz değildir. Bana kızın nerede olduğunu söyle, yoksa sen merhamet dilenene kadar sana işkence ederim."

China, "Tamam," dedi. "Tamam, söyleyeceğim." Yatak odasını işaret etti. "İçeride." Valkyrie buz kesti, ama Vengeous olumsuzca başını iki yana salladı.

"China, senin bu yanını hiç sevmiyorum, şakalarından nefret ediyorum."

"Dedektif Kurukafa'nın yanında çok fazla vakit geçirdiğim içindir. Onun şakalarını hatırlıyorsun, değil mi, Baron? Başka ne hatırlıyorsun? Seni yakaladığını mı?"

"Onu neredeyse öldürüyordum."

China, "Neredeyse yeterli değil," dedi. Gülmeyi başardı. "Senin için geliyor, biliyorsun. Umarım seni bulduğunda ben de orada olurum." Dusk kolunu bükünce acıyla bir çığlık attı.

Vengeous, "Bana kızın nerede olduğunu söyle," dedi. "Yoksa Dusk kollarını kıracak."

Valkyrie, "Buradayım," dedi. Kapıyı açtı, ellerinde alev topları vardı.

8

BILLY-RAY SANGUINE

İlk attığı alev topunu düzgün nişanlayamadı ve Dusk'ı vuramadı. İkincisi hedefe doğru gidiyordu ve Baron Vengeous'u vurması gerekirdi, ama adam son anda kenara çekildi. Hızlıydı. Belki de Dedektif Kurukafa'dan bile hızlıydı.

Vengeous, "Cain," diye hırladı.

China, "Koş!" diye haykırdı. Valkyrie emre itaat etti. Koridora çıktığı anda arkasına baktı ve China'nın elini salladığını gördü. Kapı kapandı ve odadakileri içeriye mühürledi.

Valkyrie merdivenlere ulaştı, inmeye başladı, ama bir şey bileğini yakaladı ve neredeyse düşüyordu. Koşmaya devam etti, arkasına bakınca basamakların içine giren bir eli gör-

dü. İkinci kata ulaştı, karşı duvardan sekti ve merdivenleri inmeye devam etti. Altındaki zemin çatladı ve ufalandı, güneş gözlüklü adam elini uzattı. Valkyrie tırabzanları kavradı ve aşağıya atladı, düşüşün ivmesini kullanarak bir tekme savurdu. Tekme göğsünde patlayınca adam arkasındaki duvara çarptı ve yere yığıldı.

Birinci katta Valkyrie yine dengesini kaybetti, bu sırada adam hemen arkasındaydı. Son birkaç basamağın üzerinden atladı ve koşarak sokağa çıktı. Arabalar geçiyor, insanlar yürüyordu. Dışarıda, kendilerini hazır olmadıkları bir savaşın içinde bulacak çok sayıda masum insan vardı. Valkyrie binanın yanındaki ara sokağa girdi. Hem dardı, hem de güneş almıyordu. Diğer ucu daha tenha bir sokağa çıkıyordu.

Güneş gözlüklü adam arkasındaydı ve aralarındaki mesafeyi birkaç metreye kadar indirmişti. Valkyrie yakalanmak üzereydi.

Valkyrie kendini yere attı, adam yere yatmış bedene takıldı ve ayakları yerden havalandı, bu esnada güneş gözlüklerini de kaybetti. Yere düştükten sonra hemen ayağa kalktı. Valkyrie adam başını kendisine doğru çevirince gözlerinin olması gereken yerde iki minik kara delik olduğunu gördü. Arkasına döndü ve geldiği tarafa kaçmaya başladı, omzunun üzerinden geriye bakınca adamın görünmez bir asansör gibi yerin içine girdiğine şahit oldu. Sokağa çıkma-

sına beş adım kala, önündeki zemin parçalandı ve adam dışarıya çıktı. Valkyrie sırtüstü yere düştü, gözlerine kaçan tozdan ve dumandan kurtulmaya çalıştı.

Adam, "Bunu neden yaptığımızı bilmiyorum," dedi. Amerikalıydı ve koyu bir Güney aksanıyla konuşuyordu. "Sen sadece küçük bir kızsın."

Valkyrie parmaklarını şıklattı ama bir alev topu çağıramadan adam elinin üzerine bastı. Cain boğazında soğuk ve keskin bir şey hissetti.

Adam, "Bunu bir daha yapma," dedi. Görüşü berraklaşınca, Valkyrie boğazına dayalı nesnenin bir ustura olduğunu ve üzerinde B-R.S. baş harflerinin olduğunu gördü. Kafasını kaldırdı. İleride, sessiz sokağın kenarında siyah bir motosiklet duruyordu. Tanith'in siyah motosikleti.

Kırışık yüzü ve sararmış dişleri olan bir kadın ara sokağa girdi. Ama ikiliyi görünce arkasına döndü ve koşarak uzaklaştı.

Adam olumsuzca başını iki yana salladı. "Görüyor musun, sıradan insanların sorunu budur. Korkunç bir şey görürlerse, ürkütücü bir şey, arkalarına dönüp kaçarlar. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Kimse sana yardıma gelmeyecek. Yalnızsın."

Sonra arkasında birinin öksürdüğünü duydu. Adam geriye döndü ama Tanith'in tekmesi suratında patladı. Sendele-

yince Valkyrie de adamın elinden kurtuldu. Sırtını bir duvara verirken gözlerini adamın üzerinden ayırmadı. Minik, siyah delikler olmasaydı, adam yakışıklı sayılırdı.

Adam gülümsedi. "Sen kimsin?"

Tanith, "Önce sen," dedi.

Adam kıkırdadı. "Pekâlâ. Billy-Ray Sanguine, hoş olmayan her tür ölümün efendisi, zalim ve sıradışı cezaların tedarikçisi, hizmetinizdeyim."

"Sen bir kiralık katil misin?"

"Sıradan bir kiralık katil değilim, tatlım. Ben lüks bir kiralık katilim. Özel koruma ve kiralık asker olarak da görev yapıyorum. Ben çok ama çok pahalıyım, ama işimde de çok ama çok iyiyim. Sen?"

Tanith, "Senin sonunu getirecek kişiyim," dedi.

Sanguine bir kahkaha attı. "Ah, anlıyorum. Ben de hep sonumu getirecek kişinin neye benzeyeceğini merak ederdim. Senin gibi tatlı bir şey olacağını hiç düşünmemiştim."

Tanith elini ceketinin içine soktu ve kılıcını çıkarttı, hâlâ kınındaydı. "Sorun çıkartmadan benimle gelecek misin, Bay Sanguine? Yoksa sana zarar mı vereyim?"

Sanguine'in yüzü düştü. "Ah, yapma! Bir seninkine, bir de benimkine bak! Bende sadece bu ustura var! Bu, hiç de adil değil!"

"Ama usturanı küçük bir kızın üzerinde kullanmaya hazırdın, bu adil öyle mi?"

Sanguine tereddüt etti ve Tanith yaklaşırken bir adım geriledi. "Bana adil gelmişti," dedi. "Ama şimdi, tekrar düşündüm de, belki de adil değildir. Kıza haksızlık etmiş olabilirim."

Tanith ceketini çıkarttı ve yere attı. Kollarındaki kaslar hareket etmeye başladı. Yürürken kılıcı kınından çıkarttı.

Sanguine, "Oh," dedi. "Gittikçe ilgimi çekmeye başladı."

Tanith hamle yaptı ve Sanguine kenara çekildi, kılıç başının üzerinden vızıldayarak geçti. Tanith bileğini büktü ve vuruşu tersine çevirdi, ama Sanguine bir kahkaha atarak vuruştan kaçmayı başardı.

"Bu, çok eğlenceli! İki yetişkin eski tarzda birbirini tanımaya çalışıyor. Havada romantizm kokusu alıyorum."

"Sen benim tipim değilsin."

"Sen tipin nedir bilmiyorsun ki, tatlım."

"Sen olmadığını biliyorum. Bay Sanguine, üzerinde isminin yazılı olduğu kelepçeler takacaksın."

"Kelepçeler beni bir yerde tutamaz, tatlım. Duyduğun bütün hapsetme büyülerine karşı bağışıklığım var diyebiliriz. Belki de bazılarını sen bile bilmiyorsundur. İşte, beni özel yapan da bu."

"Sen ve psikopat eğilimlerin."

"Ah, onlar beni özel yapmıyor. Sadece beni daha eğlenceli kılıyor."

Bu sefer ilk harekete geçen Sanguine oldu, üzerine gelen kılıcı çekmek için sağa atılacakmış gibi yaptı, ustura havada savruldu. Tanith dirseğini kaldırdı ve adamın koluna vurdu, usturanın yönünü değiştirdi. Sonra adamın dizine tekme attı ve kılıcıyla saldırıya geçti. Sanguine geri çekilmek zorunda kaldı. Yerde yuvarlandı ve kalktığında dizini ovalıyordu.

Gülümseyerek, "Acıdı," dedi.

"Bunu senin için kolaylaştırabilirim."

"Yoksa bana kılıcını mı vereceksin?"

"Hayır, ama Baron Vengeous'un ne planladığını söylersen, gitmene izin verebilirim."

Sanguine kaşlarını çattı. "Ama söz konusu olan benim."

"Bu teklifi bir daha yapmam, Bay Sanguine."

"Çok düşüncelisin. Ama ne yazık ki, ben bir profesyonelim ve bir işi yapmak için para aldım, bu yüzden de yapacağım. Sonuçta, korumam gereken bir itibarım var. Şuna ne dersin, sen sabit dur ve seni öldürmeme izin ver, ben de kızı alıp yoluma gideyim. Buna ne dersin?"

"Hiç sanmıyorum."

"Hayatım, sanırım en başa geri döndük."

Sanguine gülümsedi ve dimdik ayakta dikildi. Valkyrie adamın ayakları dibindeki yüzeyin çatlayıp kırıldığını gör-

dü, toprak yeterince gevşeyince içine girdi ve gözden kayboldu.

Tanith kılıcını hazır tutuyordu. Zemin adamın gidişinden sonra kapanmış, geriye sadece yüzlerce minik çatlak kalmıştı. Valkyrie yerinden kıpırdamadı. Saniyeler geçti. Tanith kaşlarını çattı ve rakibinin kaçıp kaçmadığını merak etmeye başladı. Valkyrie'ye baktı, bir şeyler söylemek üzereyken arkasındaki duvar ufalandı ve Billy-Ray Sanguine üzerine atladı.

Tanith, kendi deyimiyle, hiçbir zaman hazırlıksız yakalanmazdı. Sadece kenara çekildi ve kılıcını Sanguine'in koluna doğru savurdu. Üzeri hâlâ toz ve toprakla kaplı olan Sanguine acıyla inledi ve usturası yere düştü. Dans ederek uzaklaştı ve elini yaranın üzerine bastırdı. Valkyrie ayaklarının dibine baktı.

Sanguine, "Sakın," diye uyardı. Gözlerin olması gereken yerdeki siyah delikler Tanith'in üzerine odaklandı. Tanith umursamadı ve eğilip yerdeki usturayı aldı. Sanguine daha da sinirlendi.

"Siz kadınların ne derdi var?" diye haykırdı. Havayı tekmeledi. "Yaşamlarımıza girip her şeyimizi alıyorsunuz. Yıllar boyunca benden parçalar alıp götürdünüz, ruhumu çaldınız, ya şimdi? Şimdi sıra lanet olasıca usturamda mı? İnsanları nasıl öldüreceğim? Ya da nasıl tıraş olacağım?"

Sanguine'in arkasından Baron Vengeous sokağa adım attı ve etrafa göz gezdirdi. Valkyrie irkildi.

Vengeous öfkeyle, "İşi bitir," dedi.

Sanguine, "Evet, efendim," diye cevap verdi. Sonra sesini alçalttı. "Görüyor musun? Patronumla aramı açmaya başladın. Hemen bana kızı verirsen çok iyi olur." Yanda bir kapı açıldı, Valkyrie böyle bir kapının varlığından haberdar değildi.

China sokağa adım atarken, "Bu mümkün değil," dedi. Alnında bir çizik vardı, başka bir yarası yok gibi duruyordu. Vengeous'un yanında siyah bir cip durdu ve Dusk aşağıya indi.

Valkyrie'nin dikkatini çatıdaki bir figür çekti. Bir an için Vengeous'un kötü adamlarından biri olduğunu düşündü, ama sonra figür öne adım atıp aşağıya atladı. Yanlarına inen Bay Bliss'ti. Valkyrie, Baron'un kaşlarını çattığını gördü.

"Sanguine," diye bağırdı. "Sayıları çok fazla. Gidiyoruz."

"Hemen geliyorum, Baron."

Ama Vengeous beklemedi. Baron arabaya bindi ve Dusk direksiyonda yerini aldı, hiç beklemeden uzaklaştılar. Yalnız kalan Sanguine kaşlarını çatmayı bıraktı. Rakiplerine baktı ve dudaklarını yaladı. Hâlâ yaralı kolunu tutuyor, parmakları arasından kan damlaları akıyordu.

Bay Bliss her zamanki sakin ve ürkütücü sesiyle, "Baron Vengeous ne planlıyor?" diye sordu.

Sanguine, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Hayır bekle, yalan söylüyorum. Biliyorum, ama söylemiyorum."

Valkyrie adamın yeniden hazır duruşa geçtiğini ve ayakları dibinde zeminin ufalandığını gördü. "Onu durdurun!" diye bağırdı.

Tanith öne atıldı ama çok geçti, adam toprağın içine girdi.

Tanith, "Lanet olsun," dedi. Kaşlarını çattı. "Bu sözde lüks kiralık katil, sinsi ve korkak bir serseriden başka bir şey değilmiş."

"Ne dediğini duydum!" Herkes irkildi ve saldırıya geçmeye hazırlandı, gözler adamın kaybolduğu yere odaklandı. Sanguine başını yüzeyden dışarıya çıkartmış sırıtıyordu. Duruşlar biraz olsun rahatladı.

Sanguine öfkeyle, "Ben korkak değilim," dedi. "Benden üstün biriyle karşılaştım. Bir erkeğin yenildiğini itiraf etmesi zaman alır."

Valkyrie, "O zaman fazla erkeksin demektir," dedi. Amerikalı, kıza doğru öfkeli bir bakış attı.

"Kimse alay edilmekten hoşlanmaz, Bayan Cain. Gidişimi erteledim çünkü bir söz vereceğim. Sen benim usturamı aldın, tatlım. Zamanı gelince, amacına hizmet ettiğinde, söz veriyorum seni bedavaya öldüreceğim." Ve Billy-Ray Sanguine gözden kayboldu. Sonra başı yeniden dışarıya çıktı.

"Ya da yarı fiyatına." Ve gitti.

9

GİZLİ ODA

alkyrie telefonu kapattıktan sonra kütüphanenin banyosunu kullanarak yüzündeki kirleri temizledi. Ellerini kuruladı ve titreyen parmaklarına baktı. Dövüşlerden sonra hep böyle oluyor, geriye kalan adrenalin serbestçe dolaşma fırsatını buluyordu.

Tanith kendisini dışarıda bekliyordu ve birlikte merdivenleri indiler. Valkyrie'nin amcasının Grotesquery ile ilgili kitabı olup olmadığına bakmak için Gordon'ın evine gitmeye karar verdiler, Bliss'i, China'ya etrafı toplamakta yardım etmesi için kadının yanında bıraktılar. Valkyrie hayatı boyunca birbirine böylesine soğuk iki kardeş görmemişti.

Tanith, "Dedektif Kurukafa nasıldı?" diye sordu.

Valkyrie, "Kızgın," diye cevap verdi. "Ve endişeli. Tanıdığı birileri tarafından saldırıya uğradığımda böyle olmuyor. Ama bu Sanguine'i daha önce hiç duymamış."

"Yine de, en azından Vengeous'un hücresinden nasıl çıktığını biliyoruz."

Valkyrie başıyla onayladı. "Küçük tünel numarası işe yarıyor, ama keşke benim üzerimde kullanmasaydı. Rehin alınma düşüncesi hoşuma gitmiyor. Kulağa eğlenceli gelmiyor."

Dışarıya çıkıp Tanith'in motorunun yanına yürüdüler.

Tanith, "Eğitim nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Güzel. Genelde iyi gidiyor. Ama bazı numaraları kaybettim."

"Kaybettin mi?"

"Unuttum."

Tanith gülümsedi. "Bu kargaşa sona erince üzerinde çalışırız. Yaparsın, merak etme. Ailen nasıl?"

Valkyrie omzunu silkti. "İyiler."

"Okula gidiyor musun?"

"Ah, bir krizin ortasında değilsek Dedektif Kurukafa okula gitmemi istiyor. Ama bir yansımamın olması bunun için güzel değil mi, bu gibi şeylerle uğraşmak zorunda değilim."

Tanith kaskını taktı ve siperliği kaldırıp Valkyrie'ye garip bir bakış attı. "Yerinde olsaydım yansımaya çok fazla güvenmezdim. Anılarını aldığın için okula gidiyor gibi hissedebilirsin, ama gitmiyorsun. Sen dışarıdasın, yaşamının önemli bir dönemine tepeden bakıyorsun. On üç yaşındasın, Val. Kendi yaşıtlarınla vakit geçirmen gerekir." Motora bindi.

Valkyrie yedek kaskı takarken bir kaşını havaya kaldırdı. "Benim yaşımdakiler yaratıklarla savaşmıyor, Tanith. Öyle olsaydı, onlarla daha fazla vakit geçirirdim."

Valkyrie de motorda yerini aldı.

Valkyrie, Tanith'in motoruna ilk bindiğinde önce kadının ceketinin yanlarını tutmuş, ama hızlandıkça elleri birbirine daha da yaklaşmış ve sonunda kolları sıkıca Tanith'in beline dolanmıştı. İlk korkuyu üzerinden attıktan sonra –otoyollarda son sürat giderken en ufak bir hata acı verici ve derilerini yüzücü bir deneyime dönüşebilirdi– keyif almaya başlamıştı. Artık motorla seyahat etmeyi çok seviyordu. Eğlenceliydi.

Tanith trafiğin içinde sağa sola sapıyor, keskin dönüşler yapıyor ve Valkyrie kahkahalar atıyordu.

Yoldan çıkıp bir patikaya sapınca yolculuğa hoplayıp zıplayarak devam ettiler. Yanlarından hızla geçip gittikleri ağaçlardan birine çarpmıyorlarsa Tanith'in üstün refleksleri sayesindeydi. Ağaçların arasından fırlayıp bir tümseği aştı-

lar, birkaç saniyeliğine yerden havalandılar ve ardından bir köprünün üzerine kondular. Gordon Edgley malikânesinin girişinin dev kapıları arasından geçtiler. Valkyrie hâlâ evin amcasına ait olduğunu düşünüyordu. Her şeyin kendisine miras kalması hiçbir şeyi değiştirmemişti.

Tanith frene bastı ve arka tekerlek hafifçe yana savruldu, etrafa çakıl taşları saçtı. Motoru kapattı ve aşağıya indi, miğferini çıkarttı.

Tanith sırıtarak, "Hoşuna gitti mi?" diye sordu.

Valkyrie sırıtarak karşılık verdi, gözleri parıldıyordu. "Dedektif Kurukafa'ya bir motosiklet almasını söyleyip duruyorum."

"O ne diyor?"

"Senin gibi deriler giymeyi sevenler için motosikletlerin, ama kendisi gibi takım giyenler için Bentley'lerin daha uygun olduğunu söylüyor."

"Mantıklı." Tanith, eve baktı. "İçeriye girecek miyiz?"

Valkyrie bir kahkaha attı, cebinden anahtarını çıkarttı ve ön kapıyı açtı. "Ben hâlâ senin amcamın hayranı olduğuna inanamıyorum."

İçeriye adım attılar. Giriş salonu devasaydı ve duvarları Gotik tablolar süslüyordu. Yemek odasına geçtiler.

Tanith, "Amcan gelmiş geçmiş en iyi yazardı," dedi. "Neden hayranı olmayayım?"

"Sen sadece, bilemiyorum, öyle biri gibi durmuyorsun. Bu tıpkı bir arkadaşımın gelip dünyanın en yakışıklı adamının benim babam olduğunu söylemesi gibi, kulağa saçma geliyor."

"Ama amcanın yazdıkları saçma şeyler değildi. Sana söyledim, yazdığı kısa hikâyelerden bir tanesi benim başımdan geçen olaylarla ilgiliydi."

"Evet, söyledin. Defalarca kez."

"Onunla hiç tanışmadım, ama bir yerden duymuş olmalı. Belki de Gordon'a, Dedektif Kurukafa anlatmıştır."

Tanith yemek odasının ortasında dikilip yüzünde heveslı bir ifadeyle etrafına bakındı. "Ve burası Gordon'ın yaşadığı yer. Şaheserlerini kâğıda döktüğü malikâne. Çok şanslı bir kızsın, Val. Gordon Edgley gibi birinin amcan olması nasıl hissettiriyor?"

Valkyrie, "Bu konuya girmek istemiyorum," dedi. "Bir kez daha olmaz." Rafların yanına yürüdü, siyah ciltli bir kitabı aldı ve Tanith'e uzattı. Tanith dudağını ısırdı. *Ve Üzerlerine Karanlık Yağdı*, Gordon'ın yazdığı son kitaptı. Birkaç ay içerisinde basılacaktı ama Valkyrie arkadaşı Tanith'in kitabı okumasına izin veriyordu. Tanith ne zaman eve gelse, gidene kadar birkaç bölüm okuyordu. Malikâneye adım atmayı çok seviyor, Gordon Edgley'in yaşadığı eve uğramasını sağlayacak hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

Tanith hiçbir şey söylemeden kanepeye kıvrıldı ve kaldığı yerden kitabı okumaya devam etti. Valkyrie gülmemek için kendini zor tuttu. Yemek odasını terketti ve merdivenleri çıktı, Gordon'ın çalışma odasına girip kapıyı arkasından kapattı.

Evin geri kalanının aksine, Gordon'ın çalışma odasında kargaşa hâkimdi. Raflar kitaplarla doluydu, bir kısmı da yerde üst üste yığılmıştı. Valkyrie karşı duvarı kaplayan rafın önünde durdu ve başlıklara göz gezdirdi. Burası Gordon'ın araştırmalarını tuttuğu yerdi. Nadiren de olsa, Valkyrie amcasının çalışma odasında China Sorrows'un kütüphanesinde bile bulamadığı büyü kitaplarını bulabiliyordu.

Valkyrie parmaklarını ciltlerin üzerinde gezdirdi. Eğer Grotesquery gibi eşsiz ve tuhaf bir şey hakkında bilgi toplayan biri varsa, o da Gordon olmalıydı. Böyle garipliklerden çok hoşlanırdı.

Valkyrie'nin parmağı, üzerinde ismi yazmayan deri ciltli kalın bir kitabın üzerinde durdu. Bu eseri daha önce de görmüş ama çok fazla önemsememişti. Kitabı raftan almaya çalıştı ama yerinden çıkartamadı. Kaşlarını çattı, sıkıca cildi kavradı ve çekti. Kitap yarıya kadar raftan çıktı ve sıkıştı, sonra duvar hareket etmeye başladı.

Valkyrie, "Olamaz," diye haykırdı. Raf gözleri kenara çekildi ve gece kadar karanlık bir oda açığa çıktı.

Gizli bir oda. Gerçek bir gizli oda.

Yüzündeki heyecanlı gülümsemeyi bastırmaya gerek görmeden Valkyrie içeriye adım attı. İçerideki mumlar hemen alev aldı.

Çalışma odası gibi, gizli oda da raflarla kaplıydı, ama bu raflarda hem tanıdık hem de yabancı nesneler göze çarpıyordu. Sınıflandırabildikleri içinde, süslü bir müzik kutusu, zarif heykeller, gümüş hançerler ve altın kadehler vardı. Önündeki masanın üzerindeki altın pençe, mavi bir taşı tutuyordu. Valkyrie yakına girince taş içten gelen bir ışıkla parıldamaya başladı, sonra odanın diğer tarafında bir adam yoktan var oldu.

İriyarıydı. Kahverengi pantolonu ve kolları kıvrılmış gömleğinin üzerinde pantolonuyla uyumlu bir yeleği vardı. Başının tepesindeki kumlu sarı saçları dağınık bir saman balyası gibi duruyordu ama aralarına griler serpilmişti. Arkasına döndü ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Stephanie," dedi. "Burada ne yapıyorsun?"

Valkyrie olduğu yerde dondu kaldı. "Gordon Amca?"

Ölü amcası elini kalçasına koydu ve olumsuzca başını iki yana salladı. "Bu evde sinsice gezinerek ne yapıyorsun? Ben her zaman senin gereğinden fazla meraklı olduğunu düşünmüşümdür. İtiraf etmeliyim ki, ben de seninle aynı sayılırım, ama haklı çıkmak için bazen ikiyüzlü olmak gerekir."

Valkyrie hâlâ gözlerine inanamıyordu. "Gerçekten... sen misin?"

Gordon yalanı açığa çıkmış gibi birden duraksadı, sonra ellerini sallayıp başını bir sağa bir sola savurmaya başladı. "Ben değilim," dedi. "Bu bir rüya..."

"Yapma."

Gordon, "Geldiğin yere geri dön," diye devam etti. "Ve uyandığında bunun bir rüya olduğunu unutma."

"Ben ciddiyim, Gordon. Yeter bu kadar." Adam ellerini sallamayı ve başını sağdan sola atmayı bıraktı.

"Güzel," dedi. "O zaman şok olmaya hazırlan, Stephanie. Dünya senin düşündüğün gibi bir yer değil. Burada büyü var, gerçek büyü ve–"

Valkyrie, "Büyülerden haberdarım," diye araya girdi. "Sen bana neler olup bittiğini anlat. Sen buradasın, ama nasıl?"

"Büyülerden haberdar mısın? Sana kim söyledi?"

"Soruma cevap verecek misin?"

"Sanırım. Tekrar alabilir miyim?"

"Nasıl buradasın?"

"Oh, pekâlâ. Aslında değilim. Gerçek değilim. Demek istediğim, ben benim, ama değilim. Mavi taşı gördün mü? Çok nadir bulunan bir parçadır ve bir Eko Taşı'dır. Genelde–"

"Eko Taşları'nı biliyorum."

"Öyle mi?"

"İnsanlar üç gece boyunca taşı yanlarına alıp uyur, bu sayede kişiliklerini ve anılarını taşa geçirir."

"Oh. Evet, haklı sayılırsın." Gordon hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Genelde ölmek üzere olanlar tarafından kullanılır ve geride kalanların acısını hafifletmek için akrabalara verilir. Benim için ise, daha çok bir yardımcıydı."

"Yardımcı mı?"

"Bilincimi taşa kazıdım. Ya da, gerçek Gordon beni taşa kazıdı. Eserlerini yazarken sıkışırsa veya yeni bir bakış açısına ihtiyacı olursa, bazen ise kendisiyle zekâ olarak başa çıkabilecek biriyle sohbet etmek için, buraya gelirdi. Çok ilgi çekici sohbetler yaptık, inan bana."

"Bu... çok..."

"Narsist mi?"

"Ben çok garip diyecektim, ama seninki de olur. Gücü tükenmeden önce ne kadar zamanımız var?"

Gordon, Eko-Gordon, olumsuzca başını iki yana salladı ve taşı tutan pençeyi işaret etti. "Eko Taşı, beşiğinde olduğu sürece şarj olur, ben de teorik olarak sonsuza kadar burada dikilebilirim. Tabii, odada birisi olursa çok daha iyi olur, tek başıma çok sıkıcı olabiliyor."

"Şunu söylemeliyim Stephanie, seninle konuşmak çok güzel ve sana sarılmayı çok isterim, ama içinden geçip gi-

deceğim için çok garip olacaktır. Ayrıca, Gordon buraya girdiğini öğrenince biraz sinirlenecektir."

"Hmm, aslında... sinirleneceğini sanmıyorum. Gordon ile en son ne zaman konuştuğunu hatırlıyor musun, diğer Gordon ile, gerçek Gordon ile?"

Eko-Gordon gözlerini kıstı. "Neden? Stephanie, sorun mu var?"

Valkyrie tereddüt etti. "Adım Valkyrie."

"Valerie mi?"

"Valkyrie. K ile. Valkyrie Cain. Bu evi bana sen bıraktın."

Gordon'ın kaşları çatıldı. "Oh, oh, hayır."

"Evet."

"Oh, Tanrım... biliyordum, demek istediğim, Eskilerin Asası'nı alınca tehlikede olacağımı biliyordum, ama, ama... Bana doğruyu söyle, tamam mı? Dürüst ol ve yüzüme gerçeği söyle... ben öldüm mü?"

"Evet." Gordon yüzünü elleri arasına aldı.

Valkyrie adamın kendine gelmesini bekledi. Başının hâlâ ellerinin arasında olduğunu görünce sessizliği dağıtmak için söyleyecek bir şeyler aradı. "Bunun senin için ne kadar zor olduğunu..."

Sonunda, Gordon kafasını kaldırdı. "Nasıl öldüm?"

Valkyrie, "Seni Nefarian Serpine öldürdü," dedi. Mümkün olduğunca yumuşak bir ses tonuna bürünmeye çalıştı.

"Aslında, Gordon'ı öldürdü. Ama sanırım seni de öldürmüş oluyor."

"Serpine mi? O zaman Asa'yı aldı. Çabuk Stephanie, kaybedecek zaman yok–"

"Endişelenme, Serpine öldü. Dedektif Kurukafa geçen sene adamı öldürdü."

"Oh." Eko-Gordon'ın heyecanı azaldı. "Anlıyorum. O zaman Dedektif Kurukafa'yı tanıyorsun, öyle mi?"

"Bana bir şeyler öğretiyor."

"Ya Asa?"

"Artık kimse için tehlike oluşturmuyor."

"Geride bıraktığım ipuçlarını çözdün mü? Broş ve mağara?"

"Evet, çözdük. Çok zekiceydi."

Gordon gururla, "Bu fikir bana aitti," diye açıkladı. "Gordon, gerçek Gordon, işler kötüye giderse diye geride açık talimatlar bırakmak istiyordu. Ama ben adamı bunu gizli olarak yapmaya ikna ettim. Böyle olunca çok daha mistik bir havaya bürünüyor, değil mi?" Alt dudağı bir an için titredi.

Valkyrie, "Sen iyi misin?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. Ölü bir adamın anılarıyım. Varlığımın amacını sorguluyorum. Ortalık karıştı mı? Demek istediğim, ben ölünce? Bir gün yas ilan edildi mi?"

"Uh... bir gün yas mı, sanmıyorum..."

Gordon kaşlarını çattı. "Ama ben en çok satanlar listesine girmiş bir yazardım. Demek istediğim, sevenlerim vardı. Tüm ülkede bir dakikalık saygı duruşuna ne dersin?"

Valkyrie kolunu ovaladı. "Bir dakika mı? Gerçekten bir dakika mı sürdü bilemiyorum ama bazı insanlar... her zamankinden daha sessizdi... bundan eminim."

"Ya satışlar?"

"Ah, son iki kitabın yeniden en çok satan 10 listesine girdi."

"Ya son kitabım? O ne durumda?"

"Üç say sonra basılacak."

Gordon, "İyi satacaktır," dedi. Çenesini sıvazladı. "Çünkü artık ölüyüm."

Valkyrie, "Cenazende bir sürü insan vardı," dedi. "Ağladılar, seni ne kadar çok sevdiklerinden ve seni ne kadar özleyeceklerinden bahsedip durdular."

Eko-Gordon dinledi ve başıyla onayladı. "Beni özleyecekler. Çünkü ben harika bir adamdım." Yüzünü ekşitti. "Beryl de cenazede miydi?"

Valkyrie bir kahkaha attı. "Evet, cenazedeydi. Birkaç gözyaşı döküp insanların sempatisini kazanmak için elinden geleni yaptı."

"O kadını hiç sevmedim. Her zaman Fergus'un daha iyisini yapabileceğini düşünmüşümdür. Aslında, düşündüm

de, Fergus'un da ciğeri beş para etmezdi. Ama herhangi biri Beryl'den daha iyidir. Oh, Gordon onlara vasiyetinde bir tekne bıraktı, değil mi? Bu hoşlarına gitti mi?"

"Fergus sessiz kaldı ama Beryl isyan etti."

Eko-Gordon kahkahayı bastı ve el çırptı. "Ah, keşke orada olsaydım. Görülmesi gereken bir sahneymiş. Bir ailemiz var, değil mi?"

"Bana mı söylüyorsun? Aslında, yarın akşam yeniden bir araya gelme yemeğimiz var."

"Gerçekten mi? Harika, beni de götürür müsün?"

"Ama... nasıl? Gordon sen ölüsün."

"Sen sadece taşı cebine koy sonra boş bir odaya bırak ki, bütün Edgley'leri seyredip gülebileyim. Belki de bir hayalet taklidi yapar ve Beryl'in peşine düşerim."

"Çok olgunca bir fikir, ama gidebileceğimi sanmıyorum. Yarın akşam dünyayı kurtarıyor olacağım..."

"Ah, tabii ki. Ama fikrini değiştirirsen..."

Valkyrie sırıttı. "Fikrimi değiştirirsem, söz veriyorum seni de götüreceğim. Burası nedir? Tüm bu eşyalar da neyin nesi?"

Gordon içinde tuttuğu bütün havayı dışarı verdi. "Bunlar, sevgili yeğenim, tarihi değeri olan büyülü eşyalardır. Raflarda gördüklerin o kadar eşsiz parçalar ki, birçok koleksiyoncu bunlar için adam öldürür. Ve çok ciddiyim, inan bana. Bir kadın var–"

"China Sorrows?"

"Onunla tanıştın mı? Evet, China. Böyle bir yerin varlığından haberdar olsa, onu hiçbir şey durduramaz. Bu yüzden sakın ona bu odadan bahsetme. Biliyorsun, bir süre ona âşıktım ben."

"Herkes China'ya âşıktır."

"Ah evet, ama benim aşkım daha güçlü ve gerçekti. Sanırım o da bunun farkındaydı ve kendine göre, benim onu sevdiğim kadar o da beni seviyordu. Ya da Gordon'ın onu sevdiği kadar... hayır, benim onu sevdiğim kadar... Gordon'ı benim onu sevdiğim kadar seviyordu. Ya da öyle bir şeydi."

"Sen... iyi misin?"

"Sadece küçük varoluş krizleri yaşıyorum, endişelenecek bir şey yok." Durdu, bir süre bekledi, sonra yüzü aydınlandı. "Demek Dedektif Kurukafa seni yanına aldı, öyle mi? Onun yanında güvende olursun. İyi adamlardan biridir."

"Evet, öyle. Büyü çalışıyorum ve bana dövüşmeyi öğretiyor... Tehlikeli, ama iyi vakit geçiriyorum."

"Birkaç davada kendisine yardım ettim, biliyorsun. Önemli bir şey değildi, sadece birkaç gizemi açığa çıkartmıştık. Ama ben yumruklarıyla konuşan bir kahraman değildim. Ben daha çok araştırma yapar ve insanları takip ederdim. Sen şimdi ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Hapishaneden kaçan bir adam var, onun izini sürüyoruz. Baron Vengeous."

"Vengeous? Dışarıda mı?"

"Grotesquery'i yaşama döndüreceğini düşünüyoruz."

Eko-Gordon'ın gözleri parıldadı. "Grotesquery? Bu, hiç de adil değil! Ben bu konuyla ilgili bir kitap yazmayı düşünüyordum ve artık ölüyüm!"

Valkyrie, "Evet, hiç de adil değil," diye onayladı. "Bu konuda ne biliyorsun?"

"Çok fazla şey değil. Konu hakkında sana yardımcı olabilecek bir kitabım yok, ama Grotesquery'nin etkileyici yaratıkların parçalarından oluştuğunu söyleyebilirim. Ama ben yaşama geri dönmesinin mümkün olduğuna inanmıyordum."

"Biz de bunu öğrenmeye çalışıyoruz."

Eko-Gordon olumsuzca başını iki yana salladı. "Hayret vericidir. Gerçekten. Bir Helaquin'nden alınan iğneyi, bir Shibbach'ın parçalarını da içerir. Bildiğim kadarıyla, Baron Vengeous iç organların yerini yeniden düzenlemek zorunda kaldı. Bir Cu na Gealai Duibhe'den alınan kalbi şuraya, her zamankinden daha aşağıya yerleştirdi." Kendi kaburgalarını işaret etti.

"Eğer geri dönerse, kalbe zarar vermek yaratığı öldürür mü?"

"Oh evet. Öldürür."

"O zaman... yaratığı öldürmenin yolu bu, öyle mi? Basitmiş."

"Pek sayılmaz. Büyük çoğunluğu bir Yüzü Olmayan'a ait olduğu için çok çabuk iyileşir. Ne kadar güçlenirse, kendini yenileme hızı da artar, bir süre sonra hiçbir şey kendisine zarar veremez. Gücünü tamamen geri kazandığında Grotesquery'e zarar vermek çok zordur. Siz yaratığı buldunuz mu?"

"Hayır, nereden başlayacağımızı bile bilmiyoruz."

"Torment'e danışmalısınız."

"Kim?"

"Birkaç yıl önce, Torment isminde bir adamın Grotesquery'nin nerede olduğunu bildiğini duydum."

"Torment mi? Joey Torment veya Sam Torment gibi bir şey değil mi? Sadece Torment mi?"

"Evet, sadece Torment. Böyle biri varsa da şimdiye kadar çoktan ölmüş olabilir. Belki de sadece bir söylentidir. Eachan Meritorious'a sormalısınız."

"Aslında, Meritorious da öldü. Morwenna Crow da öyle. Ve Sagacious Tome, ama diğerlerine ihanet eden o olduğu için, öldüğüne üzülmüyorum."

"Ah, olamaz. Meritorious ve Crow? Çok sayıda insan ölmüş. Ölmeyen var mı?"

"Ah... Ghastly Bespoke heykele dönüştü."

"Eh, bu da bir şeydir."

Valkyrie saatine baktı. "Gitmeliyim. Tanith aşağıda beni bekliyor."

"Tanith mi?"

"Tanith Low."

"Oh, onu duymuştum. Hiç tanışmadık, ama ismini duymuştum. *Tüm Gece Korku Gösterisi* isimli kısa hikâyemi biliyor musun? Onun hakkında duyduğum bir şeyden esinlenmiştim."

Valkyrie gülümsedi. "Bunu duyduğuna çok sevinecek."

Eko-Gordon sevecen bakışlarla Valkyrie'yi süzdü. "Tüm bunlara çok yakışıyorsun, biliyor musun? Dedektif Kurukafa'ya bir süre yardım ettim, ama sonra hayatımı tehlikeye atmaktan hoşlanmadığımı anladım. Bazen geri çekildiğim için pişmanlık duyuyorum. Ama sen... her zaman senin maceracı bir ruha sahip olduğuna inanıyordum. Zaten bu yüzden vasiyetimde her şeyi sana bıraktım."

"Bunun için çok teşekkür ederim."

"Önemli değil. Bu arada, Serpine nasıl öldü?"

"Acı çekerek."

Eko-Gordon sırıttı. "Güzel."

Valkyrie kapıyı kapatırken Bentyley evin önünde durdu.

Dedektif Kurukafa arabadan iner inmez, "İyi misin?" diye sordu.

"Sana telefonda da söyledim. İyiyim. Tanith tam vaktinde gelip günü kurtardı."

Dedektif Kurukafa, Tanith'e döndü. "Teşekkürler."

Tanith, "Val kendi başının çaresine gayet iyi bakıyordu," dedi. Omzunu silkti.

Valkyrie, "Senin gizli işlerin nasıl gitti?" diye sordu. Konuyu değiştirmek istedi.

Dedektif Kurukafa tereddüt etti. "Hassas bir konu."

"Burada biz bize değil miyiz? Nereye gittin?"

"Ben... Tapınak'a gizlice girdim."

"Anlamadım, ne yaptın?"

"Sen, Thurid Guild'in bir politikacı gibi insanları memnun etmek için rol yaptığını söylemiştin ya, kafama takıldı. Bu yüzden gizlice odasına girdim. Önsezilerim doğru çıktı."

Tanith, Dedektif'e baktı. "Bu... çok tehlikeli, Dedektif Kurukafa. Yarıcılar seni yakalasaydı..."

"Biliyorum: İlginç bir karşılaşma olurdu. Ama riski göze almak zorundaydım, merakıma yenik düştüm."

Valkyrie, "Neyi merak ediyordun?" diye sordu.

"Vengeous'un kaçışına Thurid Guild'in de karışmış olabileceğine dair ipuçları buldum."

Valkyrie, "Karışmak mı?" diye sordu. Gözlerini kıstı. "Adam hain mi?"

"Soruşturmam yeni başlıyor. Şimdilik bir şey söylemek için çok erken."

Valkyrie, "Tıpkı Sagacious Tome gibi," diye araya girdi. "Ve China!"

Dedektif Kurukafa başını yana yatırdı. "China bir hain değil."

"Ama eskiden Yüzü Olmayanlar'a tapıyordu, değil mi?"

"Evet, ama geçmişte hepimiz hatalar yaptık."

"Sen bile mi?" Dedektif Kurukafa, Valkyrie'ye baktı ama bir şey söylemedi.

Tanith, "Nasıl olur da Yüce Büyücü olarak bir hain seçilir?" diye sordu. Olumsuzca başını iki yana salladı.

"Bunlar benim şüphelerim, elimizde başka bir şey yok. Yüce Büyücü'ye ait bazı belgeleri özgürlüğüne kavuşturdum."

"Özgürlüğüne kavuşturmak mı?"

"... ve incelemek için biraz zamana ihtiyacım var. Aksi ispatlanana kadar Thurid Guild masum bir adam, unutmayın. Ama yine de ona güvenmemiz gerekmez. Bu, çok aptalca olur."

Tanith, "Tabii ki," diye onayladı.

Valkyrie, "Kesinlikle," dedi.

"Pekâlâ, işe yarar bir şey bulabildiniz mi?"

Valkyrie, Tanith'e baktı. Tanith bakışlarını önüne düşürdü.

"Kitap okuyordum."

Dedektif Kurukafa, "Araştırma mı?" diye sordu. Tanith'in yüzü kızardı ve Dedektif Kurukafa başını hafifçe yana eğdi.

"Yine Gordon'ın kitabını okuyordun, değil mi?"

Tanith, "Ama çok heyecanlı bir yerindeydim," diye cevap verdi.

Dedektif Kurukafa iç geçirdi ve Valkyrie'ye baktı. "Ya sen?"

Eko-Gordon kimseye kendisi hakkında bir şey söylememesini istemişti, en azından evrendeki tek Gordon Edgley olduğuna alışana kadar. Valkyrie isteksizce de olsa adama söz vermişti.

"Gordon'ın notları arasında ilgi çekici bir şeye rastladım," dedi. "Görünüşe göre, Torment isminde birisi Grotesquery'nin nereye gizlendiğini biliyormuş."

"Torment mi?"

"Gerçek biri olup olmadığını bilmiyorum."

"Gerçektir."

"Onu tanıyor musun?"

Dedektif Kurukafa, "Hayır," diye cevap verdi. "Ama tanıyan birini tanıyorum."

10

LORD VILE'IN ZIRHI

illy-Ray Sanguine, Hastalıklılardan hoşlanmazdı.

Yanlarından geçerken boş yüzlerine ve donuk gözlerine baktı. Yarısı yeri kazıyor, yarısı taşları taşıyor, ama hiçbiri durup dinlenmiyordu. Dusk'ın üzerlerindeki kontrolü tamdı.

Sanguine adamları kendi haline bıraktı. Yürürken belindeki bıçağı hissetti. Büyük, ağır ve hantaldı. Usturasını tercih ederdi ama büyük kılıcı olan kadın silahını kendisinden almıştı. Kendisiyle yeniden karşılaşmaya can atıyordu.

Mağaralar çok büyüktü ve iplere asılı lambalar içeriyi tam olarak aydınlatamıyor, şimdi karanlık koridorlarda Baron Vengeous yürüyordu.

Sanguine, "Hastalıklılar doğu tarafını temizledi," dedi. "Zırh orada değil. Ben batıdakilere baktım, ama bir şey bulamadım. Kuzeye doğru giden çökmüş geçitlere baktım, ama orada da yoktu. Görünüşe göre, zırh eğer gerçekten buradaysa, güneye doğru bir yerde olmalı."

Vengeous kendine güvenir bir ses tonuyla, "Zırh burada," diye cevap verdi. "Lord Vile bu mağaralarda öldü, biliyorum. Ya benim giysilerim?"

Zırhı giyebilmesi için, Vengeous'un kendisini zırhın içindeki karanlık güçlerden koruyacak özel kıyafetlere ihtiyacı vardı. Bunları ayarlamak Sanguine'in işiydi.

Sanguine, "Söz verdiğim gibi," dedi. "Gece yarısından önce burada olurlar."

"Olmazlarsa, başın dertte demektir."

Sanguine adama baktı ama bir şey söylemedi. Baron uğraşılacak bir adam değildi, özellikle de böyle bir zamanda. Sanguine'in sevmediği bir başka kişi de Dusk'tı. Vampirlerden zaten hoşlanmazdı ama Dusk'tan, özellikle de sessizce ve sinsice insanlara yaklaşmasından, gerçekten nefret ediyordu. Görünüşe göre, Dusk'ın gelişini önceden fark edebilen tek kişi Vengeous'tu. Tam bu esnada, sağ tarafından Dusk'ın sesi gelince Sanguine olduğu yerde sıçradı ama Vengeous hiç irkilmedi.

Dusk, "Baron," dedi. "Zırhı bulduk."

Vengeous'un gözleri lambaların ışığında parıldadı. Dusk'ı mağaraların derinliklerine doğru takip ettiler. Taştan duvarlardan akan su zemini kayganlaştırıyordu. Yarı-vampir hizmetkârların yanına yürüdüler, adamlar Baron Vengeous'un yeni keşfedilen bölmeye girmesi için kenara çekildi. Sanguine öne geçti ve Dusk'ın yanında dikildi.

Lambalar duvarların üzerine uzun gölgeler düşürüyordu. Bölmenin ortasındaki büyük taştan masanın üzerinde bir zırh duruyordu. Donuk, siyah ve sadeydi, hiç süslemesi veya oyması yoktu. Baron Vengeous için hayatı boyunca gördüğü en güzel şey olmalıydı.

Lord Vile'ın zırhı.

11

LONDRA'NIN KORKUNÇ BEYİN EMİCİSİ

aurien Scapegrace, Dedektif Kurukafa'nın karşısında oturuyordu. Tanith adamın hemen arkasındaydı ve Valkyrie kollarını göğsünde birleştirmiş bir köşede dikiliyordu.

Dedektif Kurukafa önündeki dosyadan kafasını kaldırdı. "Vaurien, seni sorgulayanlarla işbirliği yapmayı reddetmişsin, öyle mi?"

"Neden bahsettiklerini anlayamadım."

"Sen Torment olarak bilinen bir adamın iş arkadaşıydın."

Vaurien omzunu silkti. "Yeni öğrendim."

"Neyi?"

"Adamı tanıdığımı."

"Kimi tanıdığını?"

"Ne?"

"Torment'i tanıdığını mı?"

"Evet."

"O zaman onu tanıyorsun."

"Evet." Sonra çabucak ekledi. "Hayır."

"Tanımıyor musun?"

"Ben, hayır, hayır. İsmini hiç duymadım."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum Vaurien ama hiç inandırıcı değilsin."

Scapegrace olumsuzca başını iki yana salladı. "Bu adam kim? İsmini bile duymadım. Torment miydi?"

"Arkandaki bayanı tanıyor musun?"

Scapegrace arkasına dönmeye çalıştı ama kelepçeler yüzünden sadece boynunu döndürebildi. Sonra Dedektif Kurukafa'ya baktı ve omzunu silkti. "Tanımalı mıyım?"

"İsmi Tanith Low, belki ismini duymuşsundur. Tanith ünlü bir sorgu ustasıdır, tüm dünyada ünlüdür, istediği bilgiyi sorguladığı kişiden her zaman elde eder, başarı şansı yüzde yüzdür." Valkyrie, Tanith'in bir kaşını havaya kaldırdığını gördü ama bir şey söylemedi.

Scapegrace, "Öyle mi?" diye sordu. Biraz endişeli gibiydi. "Bunu nasıl yapıyor?"

"Aslında, lafı fazla uzatmamak lazım, insanların beyinlerini emme gücüne sahip."

Scapegrace olduğu yerde donup kalınca, Tanith gülmemek için eliyle ağzını kapatmak zorunda kaldı. Valkyrie yüzündeki gülümsemeyi silmeye çalıştı, şimdi Scapegrace'in karşısında olmaktansa herhangi bir yerde olmayı tercih ederdi.

Scapegrace, "Bunu yapamaz," dedi. "Bu, yasadışı!"

"Korkarım değil. Bunu yıllardır yapıyor. Beyni emiyor ve yutuyor, bu sayede içindeki bilgileri de sindiriyor ve özümsüyor."

Scapegrace, "Bu korkunç bir şey," dedi.

"Bize başka seçenek bırakmadın. Tanith, başlayalım mı?"

Scapegrace'in arkasındaki Tanith, ne yapmamı bekliyorsun dercesine ellerini iki yana açtı. Scapegrace arkasına dönünce ellerini indirdi ve yüzüne ciddi bir ifade takındı. Scapegrace başını çevirince yine çaresizce ellerini iki yana açtı.

Scapegrace sandalyesinde doğruldu ve ellerini yumruk yaptı, gözlerini sıkıca kapattı. "Beynimi ememezsin!" diye haykırdı.

Dedektif Kurukafa hareketsiz duruyor, Tanith'e yardımcı olmuyordu. Dedektif Kurukafa'yı işaret etti, parmağını havada salladı ve dikkatini Scapegrace'e odakladı. İç geçirdi,

adamın arkasına geçti ve ellerini mahkûmun başı üzerinde gezdirdi. Scapegrace'in gözleri hâlâ kapalıydı.

Tanith fikrini değiştirdi ve öne eğildi, ağzını Scapegrace'in kulağına yaklaştırdı. Adamın bedeni kaskatı kesildi. Tanith dudaklarını araladı, derinin deriden ayrılmasıyla çıkan ses bile Scapegrace'in çığlık atmasına yetti. Adam kendini yana attı ve sandalyeyle birlikte devrildi.

"Söyleyeceğim!" dedi. "Size bildiğim her şeyi söyleyeceğim! Sadece onu benden uzak tutun, tamam mı? Beynimden uzak tutun!"

Dedektif Kurukafa, "Torment yaşıyor mu?" diye sordu. Scapegrace'in tepesine dikildi.

"Evet!"

"En son ne zaman kendisiyle bağlantıya geçtin?"

"İki sene önce, yemin ederim!"

"Buluşma sebebin neydi?"

"Sadece konuşmak içindi."

"Ne konuştunuz?"

Scapegrace yan gözle Tanith'e baktı ve beynini emmek için harekete geçmediğinden emin olmak istedi. "Hiçbir şey. Arkasına dönüp uzaklaştı. Benimle konuşmadı. Sanırım beni sevmiyor."

"Seni neden sevmiyor?"

"Bilmiyorum, belki koku yüzündendir."

Valkyrie, "Grotesquery hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir şey, bir şey bilmiyorum."

Dedektif Kurukafa, "Tanith," dedi. "Beynini em."

"Hayır! Bekleyin! Ben bir şey bilmiyorum ama o biliyor! Savaşta, Mevolent'le yapılan savaşta Baron Vengeous'un peşine düşmüştü."

Dedektif Kurukafa, "Neden?" diye sordu.

"Onu öldürecekti. O dönemde, savaşta senin yanındaydı. Ben de senin tarafındaydım."

"Ben hiç savaştığını görmedim."

Scapegrace, "Arkalarda savaşıyordum," diye cevap verdi. "Ama önemli olan, hepimizin aynı düşmanla savaşıyor olması, öyle değil mi?"

Dedektif Kurukafa başını yana yatırdı. "Düşmanımın düşmanının dostum olması gerekmiyor."

"Torment bir defasında bana, Vengeous'u takip ettiğini ve saldırıya geçmek üzereyken senin ortaya çıktığını söylemişti. Sen savaşmışsın ve Vengeous'u alıp götürmüşsün, Torment de emekli olmaya karar vermiş. Yaşlı bir adam. Mevolent gelmeden çok önce buralardaydı. Ama Vengeous'u izlerken, Grotesquery'i nereye gizlediğini öğrendiğini söylemişti."

"Nereye?"

"Bana bir şey söylemedi. Benim sır saklayamadığım konusundan şikâyetçiydi."

"Şimdi nerede?"

Scapegrace kafasını kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açıktı. "Onu benden uzak tutacağına söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum."

Scapegrace önce duraksadı, sonra açıkladı. "Roarhaven." Valkyrie bu ismi daha önce duymuştu. Büyücülerin yaşadığı ve yabancılara sıcak davranılmayan bir kasabaydı. "Roarhaven'da."

Scapegrace aracın arka koltuğundaydı, el ve ayak bilekleri kelepçeliydi ve ağzı da kapalıydı. Arabaya kelepçelerle binmişti ama ağzındaki tıkaç yeniydi. Dedektif Kurukafa adamın sürekli konuşmasından sıkılmıştı.

Şehrin doğusuna gittiler, sokakları terk edip kenar mahallelere doğru yol aldılar. Sonrasında kırsal kesime çıktılar. Dolambaçlı dar yollarda yarım ilerlediler, ara sıra kenara çekip traktörlere yol verdiler, sonunda öğleden sonra güneşi ile parıldayan kara bir gölün kenarındaki kasabaya ulaştılar.

Bentley kasabanın dışındaki büyük bir ağacın gölgesinde durdu, Valkyrie ve Dedektif Kurukafa dışarıya çıktı. Ortam sıcak ve garip bir biçimde sessizdi.

Valkyrie, "Kuşların sesini duymuyorum," dedi.

Dedektif Kurukafa, "Roarhaven kuşların neşeyle şarkılar söyleyeceği bir yer değildir," dedi. "Ancak ağıt yakabilirler."

Sokaklarda insanlar vardı ama kimse yanlarından geçerken tek bir kelime bile konuşmadı.

Dedektif Kurukafa, Scapegrace'i arabadan çıkarttı ve ağzındaki bezi aldı. "Torment'i nerede bulabiliriz?"

Scapegrace, "Bana biraz zaman tanıyın, tamam mı?" diye sordu. Kasabaya göz gezdirdi. "Buraya uzun zamandır gelmedim. Yeniden evimdeyim, biliyor musunuz? Benim için çok büyük bir şey."

Dedektif Kurukafa iç geçirdi. "Ya bize yardımcı olursun ya da seni bagaja tıkar kendi başımızın çaresine bakarız."

Scapegrace, "Beni tehdit etmene gerek yok," dedi. "Aceleniz var, anladım. Benim kasabamda bana kaba davranmanıza gerek yok."

"İşe yarar bir şey söyleyecek misin?"

Scapegrace öfkeli bir bakış attı. "Evet."

"Güzel."

"Ama en azından kelepçelerimi çözseniz?"

"Hayır."

"Ayak bileklerimdekileri çözseniz. Yirmi yıldır ilk kez evime geri dönüyorum, insanların benim bir çeşit suçlu olduğumu düşünmesini istemem."

Valkyrie, "Sen zaten bir çeşit suçlusun," dedi.

"Evet, ama..."

Dedektif Kurukafa, "Kelepçeler kalacak," dedi.

Scapegrace kendi kendine söylendi ama emre itaat etti. Yürürken kelepçeleri takırdıyor, takılıp düşmemek için bebek gibi adımlar atıyordu. Dedektif Kurukafa'ya kılavuzluk etti, ana caddeden uzak kalarak dar, ara sokaklardan kasabaya girdi.

Dedektif Kurukafa, "Nerede yaşıyor?" diye sordu.

"Şurada."

Scapegrace tam önlerindeki binayı işaret etti.

Valkyrie bir kaşını havaya kaldırdı. "Bir barda mı? Torment bir barda mı yaşıyor?"

Scapegrace, "Sıradan bir bar değil," dedi. "Benim barım. En azından, kaybetmeden önce benimdi. Bunun bir işaret olduğunu düşündüm. Kasabayı terketmeye ve dünyanın bana sunacak neleri olduğunu öğrenmeye karar verdim. Bazen her şeyi geride bıraktığım için pişmanlık duyuyorum, gittiğim yerde bir ailem veya dostlarım yok. Bazen kendimi çok ama çok yalnız hissediyorum..."

Valkyrie, "Senin için çok zor olmalı," dedi. "Tabii ki, eğer insanları öldürmüyor olsaydın..."

Scapegrace gururla, "Ben bir sanatçıyım," dedi. "Birini öldürünce ortaya sanat eseri çıkartırım."

Adamı umursamadılar ve binanın kapısına doğru yürüdüler. Dedektif Kurukafa kilidi açmak için öne eğildi.

Valkyrie, "Tanith olsaydı bir dokunuşta kapıyı açardı," diye söylendi.

Dedektif Kurukafa başını yavaşça Valkyrie'ye doğru çevirdi ve kilidin sesi geldi. Maymuncuğu yeniden cebine koydu. "Eski tarzı daha çok seviyorum."

"Çünkü başka seçeneğin yok."

Dedektif Kurukafa, "Ben bir Doğa Büyücüsü'yüm," diye hatırlattı. "Tanith ise bir Usta. O da benim gibi alev topları atamıyor."

Scapegrace endişeyle öksürdü. "Buraya gelmeyecek değil mi? Tanith ismindeki kadın?"

Valkyrie, "Endişelenme," dedi. "Beynin güvende. Şimdilik."

Dedektif Kurukafa kapıyı açtı ve içeriye göz gezdirdi, sonra Scapegrace'i dirseğinden yakalayıp içeriye soktu. Barın koridoru karanlıktı, bayat bira ve ıslak havlu kokuyordu. Ön kısımdan birkaç kişinin sesi geliyordu.

Dedektif Kurukafa, "Nerede kalıyor?" diye fısıldadı.

Scapegrace, "Yeraltında," diye cevap verdi. "Kileri yaşanacak bir ortama dönüştürdüm, o da kendi istediği değişiklikleri yaptı." Binanın arkasına doğru yürüdüler.

Scapegrace, "O zamanlar," dedi. "Yeni fikirlerle doluydum. Barın ön kısmını tamamen elden geçirecek, batıya doğru mekânı genişletecektim. Belki bir müzik sistemi veya dans pisti de ekleyecektim. Ama sonunda vazgeçtim. Biliyorsunuz, çok pahalıya çıkacaktı. Ayrıca, bu kasabada kimsenin dans etmeyeceğini biliyordum..."

Valkyrie arkasına göz gezdirdi, kendilerini kimsenin takip etmediğinden emin olmak istedi.

Scapegrace, "Ama bunlar eski güzel günlerdeydi," dedi. Sesine pişmanlığı yansıdı. "Eskiler gelip benim barımda takılırdı –Şimşek Dave, Palavracı Pete, Yedibela Hieronymus. Hep birlikte bir şeyler içer, sohbet ederdik. Ne güzel günlerdi."

Dedektif Kurukafa başını yana yatırdı. "Vaurien, bizi öldürmeye çalışıyorsan, bize hayat hikâyeni anlatmaktan daha hızlı etkisini gösterecek yöntemler de bulabilirsin."

Valkyrie, "Belki daha az acı çekeriz," dedi.

Scapegrace öfkeyle, "Bilmek istersiniz diye düşündüm," dedi. "Mekânın tarihini ve benimle olan bağlantısını bilirseniz size yardımı dokunur diye düşünmüştüm."

Dedektif Kurukafa, "Bu bilginin bizim işimize yarayacağını nereden çıkarttın?" diye sordu.

"Bitirmeme izin verirseniz, söylerim."

"Pekâlâ, o zaman. Bitir."

"Benim barımı sıklıkla ziyaret etmelerinin nedeni, büyücülerle dolu olan bir kasabada bir araya gelip kendinizi özel hissedebileceğiniz mekân sayısının azlığıydı. Ama ben bu konuyla ilgilendim. Ön kısımda Roarhaven'ın büyücüleri oturup içki içerken, arka tarafta benim kendi arkadaşlarımla oturabileceğim özel bir kısım vardı."

Dedektif Kurukafa, "Bu kadar mı?" diye sordu. Valkyrie kapıyı açtı.

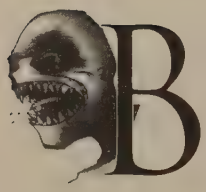
Scapegrace, "Evet," diyerek başıyla onayladı. "Tam burada özel bir yer var."

İçeriye adım attılar. Barda iki adam oturuyordu, ikisi de eski bir bilardo masasının başındaydı. Asık suratlı barmenin yanı sıra, kel kafası tavana değen bir dev de içerideydi. Herkes durdu ve gelenlere baktı. Valkyrie ve Dedektif Kurukafa olduğu yerde dondu kaldı.

Scapegrace sırıttı. "Selâm, arkadaşlar."

12

BAR KAVGASI

Bir sinek vızıldadı. Ölü bir ağaca bakan yağlı pencereye kondu. Barmen tezgâhın arkasından çıktı ve iki adam taburelerinden kalktı.

Barmen, "Scapegrace," dedi. İsmi söylerken çiğnedi. "Çirkin yüzünü barımda gösterdiğine göre çok cesur olmalısın."

Scapegrace, "Barın mı?" diye sordu. Alaycı bir kahkaha attı. "Sen burayı pokerde kazandın ve hile yapıyordun."

Barmen, "Sen de yapıyordun," dedi. "Ben daha iyi hile yaptım. Neden geri döndün?"

"Uzak kalamadım, biliyor musun? Bu kasabada çok güzel anılarım var. Aslına bakarsan Hieronymus, kız kardeşinin de buralarda olmasını ümit ediyordum, o nerede?"

Yedibela Hieronymus patlayacak gibiydi. "Onun adını ağzına bile alma, tamam mı?"

Scapegrace omzunu silkti. "Alırsam ne yapacaksın?"

Dedektif Kurukafa, "Sanırım ortada bir yanlış anlaşılma var," diye araya girdi. Ama Dedektif'i kimse umursamadı.

Yedibela öne çıktı, ellerini yumruk yapmıştı. "Yirmi sene önce başladığımızı bitirmeye ne dersin?" diye sordu.

Scapegrace dudak büktü. "Beni öldüreceksin, öyle mi?"

"Ah, sadece ben değilim, dostum. Buradaki herkes seni öldürmeye can atıyor, öne çıkın."

Herkes öne bir adım attı. Scapegrace, "Böyle mi karşılanacaktım?" diye sordu. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Birlikte onca vakit geçirdikten, beraber nice badireler atlattıktan sonra... beni öldürmek mi istiyorsunuz?"

Bilardo oyuncularından biri, "Seni öldüreceğiz," dedi. "Korkunç bir ölüm olacak."

Scapegrace, "Size yardım etmek isterdim," dedi. Ellerini kaldırdı ve kelepçelerini gösterdi. "Ama gördüğünüz gibi, şu anda müsait değilim. Yine de, eğer benimle birlikte içeriye giren iki kişiyi öldürürseniz, istediğinizi alabilirsiniz."

Yedibela gözlerini kıstı. "Küçük bir kızı öldürmek mi? Evet, bunu göz açıp kapayıncaya kadar hallederiz. Ya sen, sıska? Sen de kimsin?"

Dedektif Kurukafa, "Biz olay çıkartmaya gelmedik," dedi.

Yedibela'nın solundaki adam, "O zaman sizin için sürpriz olacak," dedi. Avcunda elektrik akımı geziniyordu. Şimşek Dave olduğuna şüphe yoktu.

Dedektif Kurukafa, "Tapınak'ın bir işi için buradayız," diyerek şansını denedi.

Yedibela'nın sağındaki adamın tüyleri diken diken oldu, Yedibela sırıttı. "Duydun mu, Pete? Tapınak için çalışıyorlarmış."

Palavracı Pete burnundan soludu. "Tapınak'tan nefret ederim."

Dedektif Kurukafa, "Oh," dedi.

"Hepimiz Tapınak'tan nefret ederiz."

"Ah, o zaman Tapınak'ın işi için burada değiliz, ben sadece şaka yapıyordum."

Yedibela, "O zaman gülerken öleceksin," dedi. "Eğer bize kim olduğunu hemen şimdi söylemezsen."

Dedektif Kurukafa bir süre adamı süzdü, sonra şapkasını ve eşarbını masanın üzerine koydu. Gözler fal taşı gibi açıldı, ağızlar açık kaldı. Adımlar geriye atıldı.

Bilardo oyuncularından biri, "Dedektif Kurukafa," dedi.

Arkadaşı, "Ben bir iskeletle dövüşmem," dedi. "Olmaz."

Yedibela, "Sizin neyiniz var?" diye haykırdı. "Burası benim barım, anladınız mı? Burası benim mekânım. Sizi endişelendirmesi gereken kişi benim. Adam ölü, ne olmuş

yani? Onu halledebiliriz. Biz altı kişiyiz, o ise tek başına. Ah, bir de küçük kız var. Sizin için çok mu fazla, beyler?" Bilardo oyuncuları birbirine baktı ve olumsuzca başlarını iki yana salladı.

Yedibela, "İşte böyle," dedi. "Anlaştık. Önce bu ikisini, sonra da eski dostumuz Scapegrace'i öldüreceğiz."

Scapegrace, "Eğlenceli olacak," dedi. Taburelerden birine oturdu. "Bunu nasıl yapacaksınız?"

Yedibela, "Brobding uzun süredir egzersiz yapmıyordu," dedi. Dev, öne adım attı.

Valkyrie, Dedektif Kurukafa'ya baktı. "Bunu sen al," diye fısıldadı.

Dev Brobding boğuk ama gür bir ses tonuyla, "Seni öldüreceğim," dedi. "Bilmeni isterim, kişisel bir konu değil."

Dedektif Kurukafa, "Bunu duyduğuma sevindim," dedi. "Bu durumda, seni geriye savurup bilardo masasını kafana geçirmek zorundayım ve bilmeni isterim kişisel bir konu değil." Brobding güldü, herkes güldü.

Dedektif Kurukafa öne adım attı ve ellerini öne savurdu. Brobding'in ayakları yerden kesildi ve Dev, karşı duvara çarptı. Valkyrie, bilardo masasından bir isteka aldı ve masada oyun oynayanlardan birinin suratında kırdı. Adam köşeye düştü ve diğeri öne atıldı.

Palavracı Pete koştu ve bir yumruk savurdu, Dedektif Kurukafa vuruşu karşılamaya gerek görmedi. Hızla ileriye atıldı ve adamı itti, Pete arkasındaki Yedibela'ya çarptı.

Şimşek Dave'in vücudunda elektrik akımı geziniyordu, saçları diken diken olmuş ve odayı bir ozon kokusu kaplamıştı. Dave saldırıya geçti ve Dedektif Kurukafa bir tabureyi tekmeledi. Tabure Dave'in ayaklarına çarptı, adam bir küfür savurdu ve yere düştü.

İkinci bilardo oyuncusu Valkyrie'nin boğazına sarılmaya çalışıyordu. Valkyrie adamın baldırını tekmeledi ve parmağını gözüne soktu, adam bir çığlık attı ve yumruğunu savurdu. Valkyrie vuruşu karşılayamadı ve yumruk başının yanında patladı. Dedektif Kurukafa yerden kalkmaya çalışan Şimşek Dave'i tekmeledi ama Yedibela üzerine atıldı. Dedektif Kurukafa adamı kolundan kavradı ve büktü, Yedibela kendisinden beklenmeyecek tizlikte bir çığlık attı ve kalça üstü yere oturdu.

Bilardo oyuncusu, Valkyrie'yi tuttu ve masanın üzerine çarptı. Valkyrie nefessiz kaldı. Adam kızı bir kez daha havaya kaldırıp masaya çarptı. Valkyrie 8 numaralı topu aldı ve adam kendisini üçüncü kez masaya çarpmaya hazırlanırken topu adamın kulağına geçirdi. Adam acıyla iki büklüm oldu.

Dedektif Kurukafa yumruğunu Palavracı Pete'in yüzüne geçirdi, sonra omzu üzerinden adamı uçurup duvara çarp-

tı. Palavracı Pete yere yığıldı ve Dedektif Kurukafa kendisine doğru dönünce Yedibela kükredi. Bar sahibi gerindi, boynundaki kaslar düğümlendi. Yüzü kıpkırmızı kesildi, yumrukları büyüdü ve şekil değiştirdi, birer balyoza dönüştü. Zafer kazanmış gibi kahkahalar atarken etrafa tükürüklerini saçtı.

Barın diğer tarafında, Valkyrie yine bilardo oyuncusuyla karşı karşıyaydı. Adam kulağını tutuyor ve topallayarak yürüyordu. Gözlerini kısıp karşısında duran kıza baktı. "Seni öldüreceğim," diye haykırdı. Valkyrie hâlâ elinde tuttuğu 8 numaralı topu adama fırlattı. Top adamın gözlerinin arasına oturdu ve yere düştü. Adam yüzünde şaşkın bir ifadeyle olduğu yerde dondu kaldı, sonra sırtüstü yere devrildi ve kalkamadı.

Valkyrie, Yedibela'nın balyozlardan birini Dedektif Kurukafa'nın yanına geçirdiğini gördü. Dedektif duvara doğru geri çekildi. Yedibela rakibinin kafasını hedef aldı ama Dedektif Kurukafa kenara çekildi ve balyoz zemine çarpıp tahtaların içine girdi. Yedibela balyozu geri almaya çalıştı ama sıkışmıştı. Dedektif Kurukafa adama bir yumruk attı, ardından bir tane daha savurdu.

Yedibela yana döndü ve diğer balyozu savurdu. Ama o da tahtaların arasına sıkıştı. Yedibela, "Ah, hayır," diye inledi.

Dedektif Kurukafa dikkatlice nişan aldı ve yumruklarını savurdu. Yedibela'nın başı geriye düştü ve bedeni duvara yaslandı. Balyoza dönüşmüş yumrukları yerin içinde olmasaydı sırtüstü devrilecekti.

Valkyrie, "Dedektif Kurukafa," diye uyardı. Dev Brobding ayağa kalkıyordu ve çok öfkeliydi.

Dedektif Kurukafa, "Bir kez daha söyleyeyim," dedi. "Kişisel bir konu değil."

Brobding homurdandı ve Dedektif Kurukafa üzerine doğru koşup havaya sıçradı, bedenini döndürdü ve sağ ayağını öne savurdu. Uçan tekme devin çenesinin sağında patladı. Dedektif Kurukafa yere kondu, Brobding döndü ve dizleri üzerine düştü. Valkyrie şaşkın gözlerle Dedektif Kurukafa'ya bakıyordu.

Dedektif, "Ne?" diye sordu.

Valkyrie, "Onu tekmeledin," dedi. "Ama sen böyle tekmeler savurmazdın. Bunları Tanith yapardı."

"Etkilendin, değil mi?" Ellerini bilardo masasının üzerine koydu ve omuzlarını silkti. "Belki de senin kahramanın benim."

"Ah, kes sesini."

Brobding etrafına bakınırken hava dalgalandı ve bilardo masası yerden havalanıp uçarak devin göğsüne çarptı. Masa çarpmanın etkisiyle yana devrildi, bilardo topları etrafa saçıldı ve Brobding yerinden kalkamadı.

Valkyrie; "Ama sen devi uyarmıştın," dedi.

Dedektif Kurukafa, "Evet, uyarmıştım," dedi. Geldikleri kapıdan dışarıya çıktı. Bir süre sonra geri döndü ve Scapegrace'i da beraberinde içeriye sürükledi.

Scapegrace, "Hey, sakin ol!" diye bağırdı. "Bu kelepçelerle yürümek kolay değil, biliyorsun!"

Valkyrie adama baktı. "Çok uzağa gidemedin, değil mi?"

Scapegrace etrafına bakındı. "Aman Tanrım," dedi. "Onları yenmişsiniz."

"İyi denemeydi."

Scapegrace omzunu silkti. "Burayı Yedibela'nın işlettiğini unutmuşum."

Dedektif Kurukafa, "Kiler," dedi.

Scapegrace, "Tezgâhın arkasında," diye homurdandı. Valkyrie tezgâhın yanına gitti ve ardındaki kapak şeklindeki kapıyı gördü.

Dedektif Kurukafa yeniden kaçmasını engellemek için Scapegrace'i duvardan aşağıya inen borulardan birine bağladı. Valkyrie yerdeki kapağı açtı ve Dedektif Kurukafa önden gitti, silahını çekti. Valkyrie ahşap basamakları inip kapağı arkasından kapattı.

Kiler soğuk ve loştu. Basamaklar duvar kâğıtlı bir koridora çıkıyordu. Yerdeki halı ormandaki bir patika gibi yırtık pırtıktı. Sağ taraflarında bir kapı vardı, az ileride ise, sol-

da bir diğer kapı. Duvarda garip açıyla duran bir tablo vardı. Limandaki bir teknenin resmiydi. Çok güzel değildi. Koridorun sonunda ise bir yemek odası vardı. Müzik çalıyordu. Carpenters'tan, *Dünyanın Sonu*. Dedektif Kurukafa silahını sıkıca kavradı ve ilerledi.

İlk odada tek bir yatak ve çekmeceler vardı. Dedektif Kurukafa içeriye girdi ve yatağın altına baktı. Odanın boş olduğundan emin olduktan sonra koridorda Valkyrie'ye katıldı. İkinci kapının ardında bir klozet, bir lavabo ve küvet vardı. Hiçbiri temiz değildi ama gizlenilecek bir yer de yoktu. Yemek odasına doğru yürümeye devam ettiler.

İçeride bir lamba vardı ve yanıyordu, ama ışığı solgundu. Valkyrie yanına girdikçe detaylar açığa çıktı. Halının duvar kâğıtlarıyla uyumlu olmadığını gördü, perdeler şüphesiz estetik sebeplerden dolayı eklenmişti, çünkü içeride hiç pencere yoktu.

Dedektif Kurukafa sırtını koridor duvarına vermiş sessizce ilerliyordu. Valkyrie de karşı duvarda aynısını yaptı ve Dedektif Kurukafa'nın göremediği kısımlara odaklandı. Eski tarzda iki soba gördü, ama ikisi de yanmıyordu. Bir başka resim gördü, bu sefer aynı tekne dalgalı bir denizdeydi. Tablonun altında bir koltuk, koltuğun yanında ise küçük bir sehpa vardı. Torment ortalıklarda yoktu. Durdular ve Valkyrie olumsuzca başını iki yana salladı. Dedektif Kurukafa ba-

şıyla onayladı ve içeriye adım attı, silahını bir o köşeye bir bu köşeye doğrulttu. Koltuğun arkasına da baktı. Hiçbir şey yoktu.

Valkyrie de içeriye girdi. Odanın diğer tarafında bir radyo, çatlamış ekranı olan bir televizyon ve Carpenters'ın şarkısını çalan bir pikap vardı. Perdeleri araladı ama karşısına duvar çıktı, Dedektif Kurukafa'ya doğru dönüp Scapegrace'in bir şekilde Torment'i uyardığını söylemeye hazırlanırken, tavandan kendisine sırıtan yaşlı adamı gördü.

Uzun, kirli saçları ve kirli bir sakalı vardı. Kirişlerden Dedektif Kurukafa'nın üzerine atladı ve onu yere serdi. Silah Dedektif Kurukafa'nın elinden fırladı ve yaşlı adam silahı aldı. Valkyrie adam ateş ederken kendini yere attı. Mermi pikabı vurdu ve şarkı yarıda kesildi. Dedektif Kurukafa yana döndü ve havayı itti, ama yaşlı adam koridordaydı. Dedektif ayağa kalktı ama yaşlı adam iki el ateş edince duvarın kenarına çekildi. Dedektif Kurukafa güvende olup olmadığını anlamak için koridora kısa süreli bir bakış attı, sonra yaşlı adamın arkasından koştu.

Valkyrie özel kıyafetinin mermileri durdurabileceğinden emin değildi. Ya kafası? İlk kez, bir de başlığı olmasını istedi. Yatak odasına giren Dedektif Kurukafa'nın arkasından koştu. Yatak odasına girince karşı duvarın aralandığını ve küçük bir yarığın açığa çıktığını görünce bir kaşını havaya

kaldırdı. Durmadı, takibe devam etti. Dedektif Kurukafa önünde bir yerdeydi, karanlıkta hızla ilerliyordu. Ortam birden aydınlandı ve alev topu fırlatan Dedektif'in siluetini gördü.

Valkyrie koşmaya devam etti, zeminin meyil aldığının farkındaydı. Bacakları yorulmaya başlamıştı. Taşların üzerindeki ayak sesleri kulağına çok gürültülü geliyor, hiçbir şey göremiyordu. Koridor zifiri karanlıktı. İçindeki enerjiye odaklandı ve parmaklarını şıklatıp bir kıvılcım çaktı. Alevi avcunda büyüttü ve önünü aydınlatmak için kolunu ileriye attı. Kolay bir hedef haline gelmekten hoşlanmıyordu, ama karanlıkta içi metal çivilerle veya uğursuz bir şeylerle dolu bir çukura düşme fikri de hiç çekici gelmiyordu.

Nefes nefese yoluna devam etti. "Ah, yapma," diye mırıldandı.

Yoluna devam edebilir, sağa veya sola sapabilirdi. Dedektif Kurukafa'nın hangi tarafa döndüğünü bilmiyordu. Ölümcül tuzaklara düşmeyi düşünmemeye veya koridorlardan oluşan labirentte yolunu kaybederek karanlıkta ve soğukta ölmeyi aklına getirmemeye çalıştı.

Sessizce küfretti. Geldiği yere geri dönmek zorundaydı. Yukarıya çıkıp kasabaya göz gezdirerek tünellerin nereye gittiğini anlamaya çalışabilirdi. Hiçbir işe yaramadan dikilmekten daha iyi olurdu.

Tam bu esnada bir gümbürtü duydu.

Kilere giden yol kapanıyor, duvarlar birleşiyordu. İleri, sağa veya sola. İleriyi seçti ve koşmaya başladı.

13

ROARHAVEN

uvarlar hızla hareket ediyordu. Valkyrie arkasına bakınca yol ayrımının kapandığını gördü. Tökezlerse veya dengesini kaybederse, iki tarafındaki duvarlar korkunç bir gürültüyle birleşecek ve kendisini ezecekti.

Haggard sahilinde yüzerken olduğu gibi bacakları yanıyordu. Yüzmeyi çok severdi. Duvarların arasında sıkışıp kalmaktan daha iyiydi. Sonra, ileriden bir yerde, Dedektif Kurukafa'nın elindeki alevin titreyen ışığını gördü.

Dedektif, "Gereksiz bir hatırlatma olacak ama," dedi. "Biraz acele edebilir misin?" Valkyrie elindeki alevi söndürdü ve tüm iradesini koşmaya odakladı.

Dedektif Kurukafa yüksek sesle, "Ne yaparsan yap," dedi. "Ama yere düşme. Şu anda, benim şahsi fikrime göre, yapılacak en yanlış hareket yere düşmek olacaktır."

Dedektif Kurukafa'ya ve üzerinde durduğu açıklığa çok yakındı. Önündeki duvarlar da titredi ve gümbürdedi, açıklık kapanırken Valkyrie duvarların arasından atladı, yere çarptı ve kapanan koridoru arkasında bıraktı. Gümbürtü sona erdi. Dizleri üzerine çöktü ve nefes almaya çalıştı.

Dedektif Kurukafa, "Vay canına," dedi. "Ucuz kurtuldun."

Valkyrie, "Senden..." dedi.

"Evet?"

"Nefret... ediyorum..."

"Biraz daha nefes al, oksijensizlik seni aşırı derecede sinirli yapıyor." Valkyrie ayağa kalktı, ama hâlâ nefes nefese olduğu için iki büklümdü.

Dedektif Kurukafa, "Dikkatli olmalıyız," dedi. "Torment yaşlı olabilir, ama hâlâ çevik ve hızlı, ayrıca silahımı da aldı."

"Biz... neredeyiz?"

"Roarhaven'ın karanlık geçmişindeki lekelerden biri de, yıllar önce Yaşlılar Konseyi'ni devirmeye teşebbüs etmiş olmalarıdır. Burada yeni bir Tapınak inşa etmeyi planlıyorlardı. Biz ana bina olması gereken yerdeyiz."

Valkyrie duvardaki düğmeyi gördü ve uzanıp bastı. İleride birkaç lamba yandı. Dedektif Kurukafa elindeki alevi söndürdü ve koridorda yürümeye başladı. Sağa döndü ve yoluna devam etti. Küçük, aydınlık kısımlarla büyük, karanlık kısımlar arasında seyahat ettiler. Zemin tozla kaplıydı. Dedektif Kurukafa başını hafifçe yana çevirdi. Valkyrie bir şeylerin yolunda gitmediğini hemen anladı çünkü dedektifi iyi tanıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu.

Dedektif Kurukafa, "Yürümeye devam et," dedi. "Yalnız değiliz."

Valkyrie'nin ağzı kurumuştu. Dedektif Kurukafa gibi havayı okumaya çalıştı, ama en iyi gününde bile birkaç metre ötesini ancak hissedebiliyordu. Vazgeçti ve arkasına bakmamak için kendini zor tuttu. "Nerede?"

"Nerede değil, neredeler olacak. Ne olduklarını bilmiyorum ama düzinelerce var, kısmen küçükler ama sürü olarak hareket ediyorlar."

Valkyrie, "Kedi olabilir," dedi.

"Sinsice bizi takip ediyorlar."

"Belki utangaç kedilerdir."

"Ben kedi olduklarını sanmıyorum."

"Belki de yavru köpeklerdir?" Önlerinde bir şey hareket etti.

Dedektif Kurukafa, "Yürümeye devam et," dedi. Arkalarından bir hışırtı geldi.

"Önüne bak."

Sonra önlerindeki karanlığın içinden açığa çıktılar: Örümcekler, siyah ve tüylü, şişkindi. Hepsi birer fare büyüklüğündeydi ve bacakları birer pençe ile son buluyordu.

Dedektif Kurukafa, "Pekâlâ," dedi. "Sanırım yürümeyi bırakabiliriz."

Duvarlardaki çatlakların içinden de örümcekler açığa çıktı, tavanı kaplamaya başladı. Valkyrie ve Dedektif Kurukafa sırt sırta vermiş, yaklaşan örümceklere bakıyordu. Hepsinin gözleri açılmış, aç bakıyordu.

Dedektif Kurukafa, "Ben üçe kadar sayacağım," dedi. "Sonra koşacağız, tamam mı?"

"Pekâlâ."

Örümcekler hareket ederken tıkırdıyor, yaklaşıyor ve çemberi daraltıyordu. Tıkırtılar bir uğultuya dönüştü.

Dedektif Kurukafa, "Aslına bakarsan," dedi. "Saymayı boşver. Sadece koş." Valkyrie öne atıldı ve örümcekler saldırıya geçti.

Valkyrie önündeki örümceklerin üzerinden atladı, bazılarının üzerine bastı, çok yakına girenlerden bazılarını tekmeledi. Örümceklere zarar verip vermediğini anlamak için durmadı. Dedektif Kurukafa alev topları fırlatırken koşma-

ya devam etti. Önlerindeki koridor, tüylü ve şişkin bedenlerle adeta kaplanınca, yollarını değiştirmek zorunda kaldılar. Ortasında büyük bir konferans masası olan odaya girdiler ve arkalarındaki kitle gitgide kalabalıklaştı.

Bir örümcek masanın üzerine çıktı ve Valkyrie'nin üzerine atıldı. Kızın sırtına tutundu, sivri pençesiyle avının üzerindeki kıyafeti parçalamaya çalıştı. Valkyrie bir çığlık attı ve arkasına döndü, ama bu arada dengesini kaybetti ve yerde yuvarlandı, örümcek altında kaldı. Ayağa kalktığında örümcek hâlâ üzerindeydi. Omzuna doğru çıkıp yüzüne yönelince, Valkyrie sivri dişleri gördü. Örümceği tuttu, çekip aldı ve uzağa fırlattı. Dedektif Kurukafa kızı ayağa kaldırdı ve birlikte koşmaya devam ettiler.

Önlerindeki çift kapıya doğru koşarken, Dedektif Kurukafa elini öne attı ve havayı dalgalandırdı. Kapı menteşelerinden söküldü ve eşikten geçip kaçmaya devam ettiler, salon olması gereken bir yere ulaştılar. Dedektif Kurukafa birkaç alev topu daha fırlattı ve Valkyrie ana kapıya ulaştı. Kız omzunu ahşap yüzeye geçirdi ve içeriye sıcak güneş ışığı doldu. Kısa süre için gözleri kamaştı. Dedektif Kurukafa'nın yanına geldiğini hissetti, dedektif kolundan çekiştirip yürümeye devam etmesini söyledi. Artık etrafını görebiliyordu, önlerinde kara bir göl ve mavi bir gökyüzü vardı.

Koşmayı bıraktılar. Örümceklerin takırtısı hâlâ geliyor, ama eşikte duruyor ve geri çekiliyorlardı. Ama hiçbiri karanlığı terk edip gün ışığına adım atmaya niyetli değildi. Birkaç saniye sonra Valkyrie'nin nefes alıp verişi normale döndü ve ilk kez Dedektif Kurukafa'nın omzu üzerindeki bir yere baktığını gördü.

"Ne?" diye sordu. Ama cevap alamadı.

Arkasına döndü. Torment karşısında dikilmiş, Dedektif Kurukafa'nın silahını kendisine doğrultmuştu. Uzun gri saçları uzun sakalına karışmıştı.

Torment yıllardır kullanmadığı bir sesle, "Kimsiniz?" diye sordu. "Bunca yıl sonra, benim peşimden gelip beni rahatsız ediyorsunuz?"

Dedektif Kurukafa, "Tapınak'ın bir işi için buradayız," diye cevap verdi. "Biz dedektifiz."

Torment, "Kız bir çocuk," dedi. "Sen de ölü bir adamsın."

"Teknik olarak haklı olabilirsin, ama biz göründüğümüzden çok daha fazlasıyız. Bir soruşturmada bize yardımcı olabileceğini düşünüyoruz."

Yaşlı adam, "Sanki sana yardım etmek zorundaymışım gibi konuşuyorsun," dedi. Silahı titremedi. "Senin soruşturmadan bana ne? Dedektiflik veya Tapınak işleri umrumda mı? Tapınak'tan ve Yaşlılar Konseyi'nden nefret ederim, on-

ların arkasında durduğu hiçbir şeyi sevmem. Biz büyücüyüz. Ölümlülerden saklanmamız gerekmiyor, onlara hükmedebiliriz."

Valkyrie, "Grotesquery'nin nasıl yok edileceğini öğrenmek zorundayız," dedi. "Boyutlar arası kapı açılır ve Yüzü Olmayanlar gelirse bundan herkes zarar görür ve..."

Torment, "Kız benimle konuşuyor," dedi. "Söyle bunu yapmasın." Valkyrie gözlerini kıstı ama sesini kesti.

Dedektif Kurukafa başını yana yatırdı. "Söyledikleri doğru. Hayattayken Mevolent'i sevmezdin, eminim sen de Yüzü Olmayanlar'ın geri dönmesini istemiyorsun. Bize yardım edersen, biz de sana yardım edebiliriz."

Torment bir kahkaha attı. "İyilik? Karşılıklı birbirimize iyilik mi yapalım?"

"Eğer bize yardım edeceksen, evet."

Torment birden kaşlarını çattı ve Valkyrie'ye baktı. "Sen. Çocuk. Damarlarında kirlenmiş kan var, değil mi? Tadını buradan alabiliyorum." Valkyrie bir şey söylemedi.

"Onlarla bağlantın var, değil mi? Eskiler ile? Eskiler'den de en az Yüzü Olmayanlar kadar nefret ederim. Her ikisi de geri dönerse her şeye hükmeder."

Valkyrie, "Eskiler iyilerdendir," dedi.

Torment kaşlarını çattı. "Güç, güçtür. Büyücülerin dünyaya hükmedecek gücü var, bunu yapmıyoruz çünkü lider-

lerimiz zayıf. Ama Eskiler geri dönerse onlar böyle bir hatayı yapar mı sanıyorsun? Çok güçlü varlıkların bu dünyada yeri yoktur. Senin türünün yok olduğunu sanıyordum."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Torment, Dedektif Kurukafa'ya döndü. "Bu bilgi, ölü adam, senin için çok değerli olmalı. Bahsettiğin iyilik de, umarım aynı derece değerlidir."

"Öyle olsa gerek."

Torment gülümsedi, bu hoş bir sahne değildi. "Neye ihtiyacın var?"

"Baron Vengeous'un Grotesquery'i nerede tuttuğunu bilmemiz gerek, ayrıca yaratığı yaşama nasıl geri döndüreceğini de öğrenmemiz gerekiyor."

"Aradığınız cevaplar bende."

"Sen karşılığında ne istiyorsun?"

Torment, "Bu gün mütevazı günümdeyim," dedi. "Çocuğu öldürmeni istiyorum."

14

ZIPLAYAN JACK

Jack zıplayamıyordu. İçinde bir yatak, bir klozet ve bir lavabo olan hücresinde zıplamaya çalışsa da bir işe yaramıyordu. Hücre mühürlüydü ve güçlerini azaltıyordu.

Yaytopuklu Jack, yatağına oturdu ve zıplamanın olmadığı bir yaşamı kabullendi. Aynı zamanda kimseyi öldürmeyeceği bir yaşamı da kabullendi, ama bunu düşündükçe içi burkuluyordu. En sevdiği yiyeceklerden uzak kalacak, çatılarda dans edemeyecek ve sevdiği her şeyden yoksun olacaktı. Hücrenin anahtarını bir köşeye atacaklardı, bunu biliyordu. İngiltere Konseyi, sonunda kendisinden kurtulma şansını yakaladığı için, merhametli olmaya-

caktı. Davası çabucak görülecek ve yüzlerce yıl hapis yatacaktı.

Jack sırtüstü uzandı, korkunç yapay ışıktan korunmak için koluyla gözlerini perdeledi. Artık gökyüzünü göremeyecekti. Yıldızlar yoktu. Ay yoktu.

"Hatırladığımdan daha çirkinsin."

Jack yatağından sıçradı. Hücresinde bir adam dikiliyordu, sırtını duvara yaslamış sırıtıyordu.

Jack, "Sanguine," dedi. Dudaklarını büktü. "Buraya bana hava atmaya mı geldin? Şaşırdığımı itiraf etmeliyim, ama senden de ancak böylesini beklerdim."

"Jack, eski dostum, sözlerin beni yaralıyor."

Jack, "Sen benim dostum değilsin," dedi.

Sanguine omzunu silkti. "Yıllar boyunca görüş ayrılıklarımız olmuş olabilir, ama bence her şeyi geride bıraktık. Buraya sana yardım etmeye geldim. Seni çıkartmaya geldim." Duvara dokundu, ufalanan sıva parçaları yere düştü.

Jack kaşlarını çattı. "Ne için?"

"Benim için küçük bir iyilik yapmanı istiyorum, hepsi bu."

"Sana iyilik yapmak fikri hoşuma gitmedi."

"Hayatını bu hücrede geçirmeyi mi tercih edersin?" Jack cevap vermedi.

"Sadece küçük bir iyilik. Senin de hoşuna gidecek. Biraz sorun çıkartmanı istiyorum."

"Neden?"

"Neden olduğunu boşver. Bana yardım edecek misin?"

"Duruma göre değişir. Nasıl bir sorun çıkartmamı istiyorsun?"

"Oh, çok bir şey değil. Sadece birkaç kişiyi öldüreceksin."

Jack kendine hâkim olamayıp gülümsedi. "Gerçekten mi?"

"Senin yeteneklerine sahip biri için çocuk oyuncağı. Bunu yapmayı kabul edersen, seni hemen şimdi buradan çıkartırım."

"Öldürmek için, öyle mi?"

"Çok eğlenceli olacak."

"Hepsi bu mu? Dediğini yaparım ve ödeşiriz. Çünkü geçmişte kimin için çalıştığını biliyorum, Tex. Benim Yüzü Olmayanlar için çalışmaya hiç niyetim yok."

"Ben Yüzü Olmayanlar'dan bahsettim mi? Hayır."

"Onlarla bir ilgisi yok mu?"

"Yemin ediyorum, yok. Var mısın, yok musun?"

Jack ceketini giydi ve eski püskü şapkasını taktı. "Gidelim."

15

YAKIN MENZİL

Scapegrace sol elini duvara koyup sağ eliyle zinciri sıkıca kavradı ve asıldı. Boru bükülüyor, o da bunu hissedip duyabiliyordu. Binadaki boruların hepsi şimdiye kadar çoktan kırılırdı, bunu biliyordu, çünkü boruları kendisi döşemişti. Ama şansına, Dedektif Kurukafa kendisini binadaki tek sağlam boruya bağlamıştı.

Dişlerini sıktı. Yüzü çok çaba sarf ettiği için kıpkırmızıydı ve kısa süre sonra nefes almak zorundaydı. Sonunda boru kırıldı ve Scapegrace geriye uçtu, zafer çığlığı başını yere vurmasıyla yarıda kesildi. Bir süre yerde kaldı, artık özgürdü, ayağa kalktı, zincir bileğinden aşağıya sarkıyordu.

Ayak bileklerindeki kelepçeler için yapabileceği bir şey yoktu, bu yüzden çabucak kapıya doğru ayaklarını sürüdü.

İskeletin ve kızın yakınlarda olmadığından emin olduktan sonra dışarıya adım attı. Adımları çok kısaydı, barın koridorlarında yürürken muhtemelen kaçık bir kuklaya benziyordu. Kendisine yardım edecek, kelepçelerini çözebilecek birini bulmalıydı. Sonuçta, Roarhaven'daki herkes kendisini öldürmek istiyor olamazdı.

Bir köşeyi döndü, Roarhaven Tapınak'ı yakınındaydı ve olduğu yerde dondu kaldı. Bir an için şaşkınlığı gülümsemesine engel oldu. Ama gülümsedi ve günü aydınlandı. Torment elindeki silahı Dedektif Kurukafa ve Valkyrie Cain'e doğrultmuştu.

Scapegrace kıkırdayarak ayak sürüdü. İskeletin kafatası her zamanki gibi bembeyazdı ve kız duyduklarına inanamamış gibi şaşkın gözlerle Torment'e bakıyordu. Kimse Scapegrace'i umursamadı.

Cain, "Ciddi olamazsın," dedi.

Scapegrace, Torment'in kızı umursamayıp sadece iskeletle konuşmasını çok sevdi. "Kızı öldür," diyordu. "İstiyorsan, onu vur. İstiyorsan bir alev topuyla yak. Bir iple boğ. Umrumda değil." Scapegrace'in ayakları bağlı olmasaydı, neşeyle dans ederdi.

Dedektif Kurukafa, "Valkyrie'yi öldürmeyeceğim," dedi.

"Ölü adam, milyonların yanında bir kişinin yaşamının sözü mü olur? Yüzü Olmayanlar geri gelirse milyonlar ölecek, bunu biliyorsun."

"Olabilir, ama kızı öldürmeyeceğim."

"Benim şartlarım bunlar."

Dedektif Kurukafa, "Başka bir şey olmalı," dedi. "Daha kabul edilebilir bir şey."

"Bunu senin için kolaylaştıracağım."

Torment elindeki silahı Dedektif'e fırlattı. İskelet silahı havada yakaladı ve Torment'in alnına doğrulttu. Scapegrace'in yüzündeki gülümseme silindi. Her şey bir anda tersine dönmüştü.

Dedektif Kurukafa, "Burada senden başka kimse ölmeyecek," dedi. "Grotesquery nerede?"

"Ben Torment'im, ölü adam. Gerçekten ölümden korktuğumu mu sanıyorsun?"

Birkaç saniye daha silah Torment'i hedef aldı, sonra Dedektif Kurukafa kolunu indirdi. Scapegrace yeniden nefes alabiliyordu ve Torment halinden memnun bir biçimde başıyla onayladı.

"Benim yardımıma ihtiyacın var," dedi. "Şartlarımı söyledim. Kızı öldür."

"Bunu biraz–"

"Zaman azalıyor."

"Beni dinle, bu delilik. Hiçbir şey yapmadı–"

Torment, "Tik tak," dedi.

Dedektif Kurukafa kıza baktı ve Scapegrace gözlerindeki şüpheyi gördü. Valkyrie, Torment'i işaret etti. "Onu hallet. Bir şeyler yap. Ayağından vur."

Dedektif olumsuzca başını iki yana salladı. "Tehditler işe yaramaz."

"Boş tehditler işe yaramaz, ama adamı ayağından vurursan–"

"Valkyrie, hayır. Onun gibilerle daha önce de karşılaştım. Herkesin bir kırılma noktası vardır, ama bizim zamanımız yok." Dedektif Kurukafa, Torment'e doğru döndü. "İstediğim bilginin sende olduğundan nasıl emin olacağım?"

Torment, "Çünkü ben öyle söylüyorum," diye cevap verdi. "Benden şüphe etme gibi bir lüksün yok. Baron Vengeous muhtemelen Lord Vile'ın zırhını bulmuştur. Geriye kalan zaman avcunda tuttuğun kum taneleri gibi. Parmaklarının arasından akıp gidiyor, ölü adam. Çocuğu öldürecek misin?"

Cain meydan okurcasına, "Öldürmeyecek!" diye cevap verdi. "Söyle ona, Dedektif Kurukafa!" Dedektif sessiz kalınca Scapegrace'in kalbi neredeyse mutluluktan patlayacaktı.

Cain, Dedektif'e baktı ve bir adım geriledi. "Bana teklifi gözden geçirdiğini söyleme."

"Telefonun yanında mı?"

"Ne?"

"Aileni arayıp vedalaşabilirsin."

Kısa bir sessizliğin ardından Cain kaçmak için arkasına döndü ama Dedektif Kurukafa daha hızlıydı. Kızı bileğinden yakaladı ve büktü, Valkyrie acıyla yere yığıldı.

İskelet, "Cesur ol," dedi.

Cain, "Bırak beni!" diye bağırdı.

Dedektif Kurukafa, Torment'e baktı. "Bize bir dakika ver."

Torment, "Bir dakika," dedi. "Daha fazla değil."

Scapegrace, dedektifin kızı ayağa kaldırdığını gördü. Bileklerini sıkıca kavrayıp kızı uzaklaştırdı. Sessizce bir şeyler söyledi ama kız olumsuzca başını iki yana salladı ve kaçmaya çalıştı. Roarhaven Tapınak'ının köşesine ulaştıklarında kız başıyla onaylamaya başladı. Telefonunu çıkarttı.

Scapegrace, Torment'e döndü. "Harikasın."

Torment yeni gelene baktı ve kaşlarını çattı. "Sen kimsin?"

"Özür dilerim. Benim, Vaurien. Vaurien Scapegrace. Kileri... senin için yaşanabilir bir yere dönüştürmüştüm."

Torment, "Ah," dedi. "Sensin. Neden geri döndün? Ben senin öldüğünü sanıyordum. Ölseydin daha iyi olurdu."

Torment'in daha önce şaka yaptığına şahit olmasa da, Scapegrace adamın bu sefer şaka yaptığına kanaat getirdi ve gülmeye başladı.

Yeniden, "Harikasın," dedi. "Cain'i öldürteceksin. Muhteşem. Dahiyane bir plan. Benim aklıma böylesi gelmezdi."

"Biliyorum."

"Sormamın bir sakıncası var mı, bu fikirler nereden aklına geliyor? Rüyanda falan mı görüyorsun, yoksa içgüdüsel olarak ihtiyacın olduğunda mı açığa çıkıyor? Ben bir nevi günlük tutuyorum, içine bütün fikirlerimi ve düşüncelerimi yazıyorum, ayrıca–" Torment, Scapegrace'e doğru bir bakış attı. Scapegrace sustu.

Torment, "Beni sinir ediyorsun," dedi.

"Özür dilerim."

Torment, Scapegrace'i umursamadı. "Ölü adam," diye seslendi. "Bir dakikan doldu."

Dedektif Kurukafa ellerini Cain'in omzuna koydu. Bir şeyler söyledi ve kıza sarılmak istedi. Ama Cain karşı koydu ve Dedektif'i elleriyle itti. Bir an için kız görünmedi, ama sonrasında Dedektif Kurukafa konum değiştirince Scapegrace onun gözlerinde yaşların belirdiğini gördü. Dedektif Kurukafa kızı kolundan tuttu ve birlikte geri döndüler.

Torment, "Onu öldürecek misin?" diye sordu.

Dedektif Kurukafa, "Evet," diye cevap verdi.

Scapegrace, Cain'e baktı. Sessizce dikiliyor, gözlerinden akan yaşlara rağmen mümkün olduğunca cesur görünmeye çalışıyordu.

Torment, "O zaman," dedi. "Bitir şu işi."

Dedektif önce tereddüt etti, sonra ceketinin içinden silahını çıkarttı.

Dedektif Kurukafa nazikçe, "Üzgünüm, Valkyrie," dedi.

Cain, "Benimle konuşma," dedi. "Yapman gerekeni yap."

Torment, "Kızın üzerindeki kıyafet, koruyucu bir şeye benziyor," dedi. "Tenine ateş ettiğinden emin ol. Beni kandırdığını düşünmemi istemezsin, değil mi?"

Cain ceketini araladı ve Scapegrace gülümsedi. Keşke bütün bu olan biteni videoya çekiyor olsaydı, evde defalarca kez oturup yeniden izlerdi. Dedektif Kurukafa'nın Valkyrie Cain'i öldürdüğü an.

Dedektif, "Beni affet," dedi. Sonra silahı kıza doğrulttu ve tetiği çekti.

Silahın sesi Scapegrace'in kulaklarını acıttı. Cain'in bedeni sarsıldı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Geri çekildi, ama sendeleyerek dizleri üzerine çöktü, eli yaranın üzerindeydi. Parmaklarının arasından kan akıyordu.

Valkyrie Cain öne düştü, yüz üstü yerde kaldı.

Dedektif, kıza baktı. "Masum bir kızdı," diye fısıldadı.

Torment, "Damarlarında Eskiler'in kanını taşıyordu," dedi. "Benden istediğin bilgiye uygun bir bedeldi. Grotesquery, kale yıkıntıları içerisinde gizli, Bancrook'taki tepenin

üzerinde. Dedektif? Beni duyuyor musun?" Dedektif Kurukafa hafifçe başını kaldırdı.

Torment, "Oraya Vengeous'tan önce gidebilir misin, bilmiyorum," dedi. "Ne düşünüyorsun?"

Dedektif, "Yalan söylüyorsan..." dedi.

"Neden yalan söyleyeyim? Senden kızı öldürmeni istedim, sen de öldürdün. Ben sözümü tutarım."

Dedektif, Valkyrie Cain'in cansız bedeninin yanına gitti. Eğildi ve kızı omzuna aldı. "Scapegrace," dedi. "Arabaya."

Scapegrace bir kahkaha attı. "Sen beni aptal mı sanıyorsun? Ben burada kalıyorum."

"Hayır, seni geri götürüyorum."

Scapegrace sırıttı ve Torment'e baktı.

Torment, "Neden bana bakıyorsun?" diye sordu.

Scapegrace'in gülümsemesi silindi. "Ne?"

"Anlaşmamızda sana ilişkin bir şey yoktu."

Scapegrace, "Ama geri dönemem," diye haykırdı. "Beni bir hücreye tıkacak!"

"Sanki umrumda."

Dedektif, "Scapegrace," dedi. Sesi duygudan yoksundu. "Arabaya geri dön. Yürümeye başla."

Scapegrace çaresizce etrafına bakındı ama kendisine yardım edecek kimse yoktu. Ağlamamak için kendini zor tuttu ve ayaklarını sürüyerek arabaya doğru ilerledi.

Torment, "Sana teşekkür ederim, Dedektif," dedi. "Dünyaya bakıyor ve ne hale geldiğini görüyorum. Gölgelere sinmiş büyücü dostlarıma bakıyor ve neyi beklediğimi anlıyorum. Anlamıyor musun? Ben yaşamak için bir sebep arıyordum, rutubetli ve pis sığınağımdan çıkmak için. Artık bir sebebim var. Bir amacım var. Yıllar boyunca uyukladım, ama artık uyanığım. Beni uyandırdın, Dedektif. Yeniden görüşeceğiz."

Dedektif, "Emin olabilirsin," diye cevap verdi. Torment gülümsedi, arkasına döndü ve uzaklaştı.

Scapegrace ihanete uğramış, terk edilmişti. Yapayalnızdı. Dedektif yanında yürüyor, ölü kızı kollarında taşıyordu. Scapegrace, Tapınak'a canlı geri dönüp dönemeyeceğini merak etti. Dedektif Kurukafa'nın öfkesine ilişkin bir sürü hikâye dinlemişti ve etrafında adamın öfkesini kusabileceği başka biri de yoktu. Umut yoktu. Ümitsizdi.

Arabanın yanına gelince, Dedektif kızın bedenini dikkatlice bagaja koydu ve arkasına dönüp kasabaya baktı. Torment görünürde yoktu ve karanlık çökerken kasaba boş duruyordu.

Dedektif, "Başardık," dedi. Rahatlamış gibiydi. Scapegrace kaşlarını çattı, ama bir şey söylemedi.

Dedektif, "Bugün, şimdiye kadar çok güzel bir gündü," dedi. "Grotesquery'nin yerini öğrendim ve Valkyrie'yi öl-

dürdüm. Tanıştığım günden beri bunu yapmayı çok istiyordum. Bazen çok sinir bozucu olabiliyor. Fark etmedin mi?"

"Nasıl?"

"Hiç susmuyor. Ben en iyi arkadaşıymış gibi görünmeye çalışıyordum, ama doğruyu söylemek gerekirse kıza sadece acıyordum. Kafası çok çalışmıyordu, biliyor musun?"

Arkadan gelen bir ses, "Sen tam bir ahmaksın," dedi. Scapegrace geriye dönüp elleri cepte yüzünde sinsi bir gülümsemeyle karşısında dikilen Valkyrie'yi görünce çığlık attı.

16

YER DEĞİŞTİRME

Valkyrie, Dedektif'in blöf yaptığını biliyordu ve Dedektif Kurukafa da şifreli sözcükleri dile getirince bu durumu onaylanmıştı.

"Cesur ol."

Dedektif sıkıca kolunu tutuyor, düştüğü için dizleri acıyordu. İtiraf etmeliydi, kendi performansı çok etkileyiciydi. Aynı zamanda inandırıcı olmasını ümit ediyordu.

"Bırak beni!" diye bağırdı.

Dedektif Kurukafa, Torment'e baktı. Scapegrace yanında dikiliyor, yaşanan her saniyenin tadını çıkartıyordu.

Dedektif Kurukafa, "Bize bir dakika ver," dedi.

Torment, "Bir dakika," dedi. "Daha fazla değil."

Valkyrie, Dedektif Kurukafa'nın kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi. Dedektif, "Başını iki yana sallamaya devam et," dedi.

Valkyrie, "Ne yapacağız?" diye sordu. "Bize bildiklerini ancak beni öldürürsen söyler."

"Ben seni öldürmeyeceğim."

"Ah, ne güzel."

"Yansımanı öldüreceğim."

"Ne? Nasıl?"

"Şimdi nerede?"

"Yarım gün okul vardı, evde olmalı."

"Çağır onu, aynanın içine girmesini söyle."

Oyuna devam etmek için, Valkyrie, Dedektif'in elinden kurtulmaya çalıştı ama başarılı olamadı. Dedektif Kurukafa kendine doğru çekince, "Ama onu öldürürsen, ne olur?" diye sordu. "Gerçekten, ölür mü?"

Dedektif Kurukafa, "Zaten yaşamıyor," diye hatırlattı. "Bu yüzden ölemez. Ama ölmüş gibi görünür. Sonrasında aynaya geri döndürebilirsek, her şey yolunda olacaktır."

"Emin misin?"

"Bunu daha önce hiç yapmadım. Kimsenin ilgisini çekmedi, çünkü büyücüler zaten gerçek bir insan ile yansıma arasındaki farkı kolaylıkla ayırt edebiliyordu. Umarım Torment büyü konusunda kendini çok fazla geliştirmemiştir."

Roarhaven Tapınak'ının köşesine ulaştılar ve Valkyrie cep telefonunu çıkarttı. Dedektif Kurukafa köşeyi döndü ve görüş alanından çıktı. Elleriyle yere bir çukur kazmaya başladı.

Valkyrie evi aradı ve iki çalıştan sonra telefona cevap verildi.

Kendi sesi, "Alo?" dedi.

Valkyrie, "Yalnız mısın?" diye sordu.

Yansıması, "Evet," diye cevap verdi. "Ailen hâlâ işte. Ben odandayım, ödevleri yapıyorum."

"Aynaya girmen lazım, tamam mı? Bir şey deneyeceğiz."

"Tamam."

"Anneme bir not bırak. Geceyi bir arkadaşımda geçireceğimi söyle."

"Hangi arkadaşın?"

Valkyrie sabırsızca, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Seç birini."

"Ama senin hiç arkadaşın yok ki."

Valkyrie çılgına döndü. "Hannah Foley'lerde kalacağımı söyle."

"Hannay Foley seni sevmiyor."

Valkyrie, "Sen dediğimi yap!" diye haykırdı. Telefonu kapattı. Dedektif Kurukafa toprağı kazmaya devam ediyor, bir metre çapında sığ bir çukur kazıyordu.

Valkyrie tereddüt etti. "İşe yarayacak, değil mi? Aynanın içine geri koyduğumuzda, yeniden canlanacak, değil mi? Canlı olmadığını biliyorum ama, yine de..."

"Valkyrie, benim yansımanı vurmam senin bir fotoğrafını yırtmam ile aynı şey. Arada kesinlikle fark yok."

Valkyrie başıyla onayladı. "Tamam. Evet, biliyorum. Tamam."

Dedektif Kurukafa çukurun tabanını düzeltti ve parmağıyla toprağa büyük bir daire çizdi. Dairenin ortasına da içinden dalgalı bir çizgi geçen göz çizdi.

"Bakıyorlar mı?" diye sordu.

Valkyrie ağlıyormuş gibi bir elini yüzüne götürdü ve arkasına baktı. "Hayır, konuşuyorlar. Torment öfkeli gibi."

Dedektif Kurukafa ayağa kalktı ve elini öne uzattı. Etrafındaki hava nemlendi ve havada damlacıklar toplanmaya başladı. Sisin içinde bir gökkuşağı belirdi, sonra Dedektif Kurukafa her şeyi yoğunlaştırdı ve çukurun içine yağmur yağdırdı.

"Yüzey konuşsun, yüzey hissetsin, yüzey düşünsün, yüzey gerçek olsun," dedi. Parmaklarını büktü. Su birikintisi minik bir girdaba dönüşüp dipteki sembolü sildi. Dedektif Kurukafa suyu sakinleştirdi ve Valkyrie'ye bakıp başıyla onayladı.

Valkyrie suyun tepesinde durdu ve aşağıya baktı, sonra bir parmağını suya daldırdı. Yüzey dalgalandı, görüntü bu-

lanıklaştı. Sonra yüzeyden bir el fırladı. Siyah üniformasına bürünmüş yansımanın sudan çıkışını seyrettiler. Valkyrie, aslında sudan çıkmıyor, diye kendi kendini düzeltti. Çünkü suyun dibini görebiliyordu. Yansıması aslında suyun yüzeyinden çıkıyor, iki boyutlu bir görüntüden üç boyutlu bir varlığa dönüşüyordu.

Dedektif Kurukafa yansımanın elini tuttu ve yüzeyden çıkmasına yardım etti. Valkyrie'nin benzeri karşılarında dikiliyor ve hiçbir şey söylemiyordu. Neden çağrıldığını bile merak etmiyordu.

Valkyrie, "Seni öldüreceğiz," dedi.

Yansıma başıyla onayladı. "Pekâlâ."

"Ağlayabilir misin?"

Yansıma gözyaşı dökmeye başladı. Ani değişim şaşırtıcıydı.

Torment, "Ölü adam," diye seslendi. "Bir dakikan doldu."

Dedektif Kurukafa ellerini Valkyrie'nin omzuna koydu. "İt beni," dedi.

Dedektif Kurukafa sarılmak için kızın önüne geçti ve kısa süre için Torment'in kızı görmesini engelledi. Valkyrie, Dedektif'i itti ve yansıma ile yer değiştirdi. Binanın duvarına sırtını dayadı ve yerinden kıpırdamadı, öfkeli bağırışlar bekledi. Ama hiçbir şey olmadı. Gerçeğin benzeri ile değiştirildiğini fark etmemişlerdi.

Dedektif Kurukafa ve yansıma köşeyi dönüp geldikleri yere geri dönerken Valkyrie de ağaçların arkasına gizlendi. Hızlı hareket etti, başını önüne eğdi ve bir kez bile kafasını kaldırıp neler olduğuna bakmadı. Önce yerini belli etmek istemediğini düşündü, ama sonra gerçeğin farkına vardı.

Aslında, öldürüldüğünü görmek istemiyordu

Silah sesini duyunca irkildi. Vücudu buz kesti ve tüyleri diken diken oldu. Kollarını ovaladı.

Birkaç dakika sonra Dedektif Kurukafa ve Scapegrace'in yaklaştıklarını duydu. Bentley'nin yanına gittiler ve Dedektif Kurukafa yansımayı bagaja koydu. Benzeri, çok cansız duruyordu. Valkyrie derin bir nefes aldı. Bir fotoğrafı yırtmak gibiydi, arada hiçbir fark yoktu.

Torment davetsiz misafirlere olan ilgisini kaybettiği için kasabanın içinde gözden kaybolmuştu. Scapegrace muhtemelen Dedektif Kurukafa'nın kendisini parçalamasını bekliyordu, ama Dedektif Kurukafa dalga geçmekle meşguldü. Valkyrie gizlendiği yerden çıktı ve arabaya doğru yürüdü, huzursuzluğu azalıyordu. Dedektif Kurukafa şakalar yapıyorsa, her şey yolunda gitmiş olmalıydı.

Dedektif Kurukafa, "Hiç susmuyor," dedi. "Ben en iyi arkadaşıymış gibi görünmeye çalışıyordum, ama doğruyu söylemek gerekirse kıza sadece acıyordum. Kafası çok çalışmıyordu, biliyor musun?"

Valkyrie, "Sen tam bir ahmaksın," dedi. Sırıttı ve yürümeye devam etti, Scapegrace arkasına döndü ve bir çığlık attı. "İstediğimizi aldık mı?"

Dedektif Kurukafa, "Bancrook," diye cevap verdi. "Vengeous muhtemelen Vile'ın zırhını bulmuştur ama Grotesquery hâlâ Bancrook'ta olmalı. İstediğimizi aldık."

Scapegrace kısık sesle, "Sen öldün," dedi. "Sen... arabanın bagajındasın."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama yansımam bagajda yatıyor."

Scapegrace, "Hayır," diye itiraz etti. "Hayır, ben yansımaları gördüm, aradaki farkı hemen..."

Dedektif Kurukafa, "Bunda anlayamazsın," dedi. "Yansımayı her gün kullanıyor. Son bir senedir, kendini çok geliştirdi... yerinde olsaydım, kandırıldığım için üzülmezdim. Yerinde olsaydım, başka şeyler için kendimi kötü hissederdim."

Valkyrie, "Örneğin, durup gösteriyi seyretmek yerine kaçmayı seçseydin," dedi. "Şimdi yanımızda olmazdın."

"Kaçabilir miydim?"

"Kesinlikle."

"Ve... ve şimdi?"

Dedektif Kurukafa, "Bancrook'a gidiyoruz," dedi. "Seni de yolda bir hücreye tıkacağız."

"Hapse geri mi dönüyorum?"

"Evet, öyle."

Scapegrace'in omuzları çöktü. "Ama ben hücreye tıkılmayı sevmiyorum."

Dedektif Kurukafa, Scapegrace'in bileklerini kelepçeledi. "Bugün, kötü adam olmak için iyi bir gün değil."

17

MEZAR SOYGUNCULARI

Bancrook Şatosu'nun kalıntıları küçük bir tepenin üzerindeydi. Valkyrie, duvarlardan birindeki delikten içeriye giren Dedektif Kurukafa'yı takip etti. İçerisi karanlık ve sessizdi, çatının büyük bir kısmı göçmüştü. Tepelerinde güneş batıyor, gökyüzü turuncu bir ışığa bulanıyordu.

Scapegrace'i Tapınak'a bıraktıktan sonra Haggard'da duracak vakitleri olmamıştı, bu yüzden yansımanın bedeni hâlâ bagajdaydı. Hareketsiz ve soğuk bedene bakmak ürkütücü bir histi. Valkyrie nefes almaya başlamasını, gözlerini kırpırdatmasını veya uyuyor olmasını ümit ediyordu. Ama bagajda kendi yüzüne sahip bir ceset yatıyordu.

Dedektif Kurukafa elini havaya kaldırdı ve havayı kokladı, sonra başıyla onayladı. "Uzun süredir buraya kimse gelmemiş. Grotesquery hâlâ buralarda bir yerde olmalı."

Yıkıntıların içine girdiler, parmaklarını şıklatıp ellerindeki alevle önlerini aydınlattılar. Alevlerin titrek ışığı yosunlarla kaplı duvarlara düştü. Aşağıya inen merdivenlere yöneldiler ve zemin katı altından geçtiler. İçerisi soğuk ve nemliydi. Valkyrie ceketine biraz daha sarındı.

Dedektif Kurukafa yere çömeldi, zemini inceledi, Grotesquery'nin gömüldüğü yeri bulmaya çalıştı. Valkyrie duvarlardan birinin yanına gitti ve yüzeydeki yosunları sıyırdı.

Dedektif Kurukafa, "İlgi çekici bir şey var mı?" diye sordu.

"Neyin ilgi çekici olduğuna bağlı. Sıradan duvarlar ilgi çekici midir?"

"Pek sayılmaz."

"O zaman bir şey bulamadım."

Valkyrie yosunlu duvarı kendi haline bıraktı ve saatine baktı. Evde yemek zamanıydı ve çok acıkmıştı. Yansımasını düşündü, bu saatlerde sofrada oturuyor, ailenin bir parçası gibi davranıyor, Valkyrie'nin yemeğini yiyor ve Valkyrie'nin sesiyle konuşuyordu. Ailesinin yansımayı kendisinden daha mı çok sevdiğini merak etti. Acaba bir süre sonra kendi evinde bir yabancıya mı dönüşecekti?

Olumsuzca başını iki yana salladı. Böyle şeyler düşünmeyi sevmiyordu. Sıklıkla zihnini bu gibi davetsiz misafirler ziyaret ediyor, uzun süre kalıyor ve her şeyi karıştırıyordu. Pozitife odaklanmaya çalıştı. Macera dolu bir hayatı vardı. Her zaman istediği hayatı yaşıyordu. Artık yaşamın sıradan zevklerine ayıracak vakti olmaması kabul edilebilir bir bedeldi.

Kaşlarını çattı ve Dedektif Kurukafa'ya baktı. "Aileni yaşamın sıradan zevkleri olarak görmeye başlarsan, bu kötü bir şeydir, değil mi?"

"Öyle sayılır." Dedektif Kurukafa kafasını kaldırıp Valkyrie'ye baktı. "Aile toplantısına gitmeyi istiyor musun?"

"Ne? Hayır, olmaz."

"Üzerinde düşündün mü?"

"Zamanım olmadı, dünyayı kurtarmakla meşguldüm."

"Seni anlayabiliyorum. Ama unutma bu gibi şeyler önemlidir. Senin için değerli olan insanlarla bağlarını yeniden güçlendirme fırsatını kaçırmak istemezsin."

Valkyrie bir kahkaha attı. "Aynı aileden mi bahsediyoruz?"

Dedektif Kurukafa, "Aile önemlidir," dedi.

"Söylesene, dürüst ol lütfen, Beryl kadar kötü bir teyzen oldu mu?"

"Hayır. Ama bir kuzenim yamyamdı."

"Gerçekten mi?"

"Oh, evet. Yakalandığında, kanıtları gizlemek için kendini yedi."

"Kendini yiyemez, bu imkânsız."

"Aslında, tamamımı yedi diyemeyiz. Geride ağzı kaldı."

"Ah, Tanrım. Kapa çeneni, çok –araba."

"Araba mı?"

Valkyrie, "Evet," diye fısıldadı. "Bir araba geliyor." Dedektif Kurukafa elindeki alevi söndürdü ve Valkyrie'nin elini tuttu. Basamaklara doğru koşmaya başladılar, arabanın ışığına yakalanmamaya çalıştılar. Yukarıya çıkan bir dizi basamak daha vardı, çökmüş çatının içinden yıkıntıların tepesine çıkıyordu. Merdivenler yosunlarla kaplı ve kaygandı, ama Dedektif Kurukafa için böyle şeylerin bir önemi yoktu.

Güneş ufukta gözden kaybolduğu için akşam karanlığına çıktılar. Kalenin surlarından arta kalanlara sırtlarını yasladılar ve aşağıya baktılar. Siyah cip tam aşağıda duruyordu. Beyaz bir minibüs de yaklaştı ve durdu. İçinden yedi kişi indi, üstleri başları kanlıydı. Hastalıklılar olmalıydı.

Baron Vengeous ve Dusk cipten indi. Vengeous'un belinde hâlâ kılıcı vardı, ama Lord Vile'ın zırhını bulduysa da giymiyordu.

Dusk, Vengeous ile konuştu, sonra Hastalıklılar'a emir verdi. Beyaz minibüsten büyük ahşap bir sandık aşağıya in-

dirildi. Dusk dışında herkes Vengeous'u takip ederek içeriye girdi.

Valkyrie, Dedektif Kurukafa ile yer değiştirdi ve aşağıya baktı. Vengeous hâlâ sağlam görünen tek duvarın yanına gitti ve bir şeyler söyledi, ama Valkyrie ne dediğini duyamadı. Duvardan tozlar saçılmaya başladı ve yer titredi. Duvarın üst kısmı serbest kaldı ve düştü. Birkaç saniye içerisinde duvarın tamamı yıkıldı, taşlar gölgelerin arasında yuvarlanıp gözden kaybolurken ardındaki küçük oda açığa çıktı. Valkyrie içeride ne olduğunu göremeyecek kadar yüksekteydi ama ne olduğunu biliyordu. Vengeous, Hastalıklılar'ı içeriye gönderdi.

Valkyrie, bulunduğu yerden cipe yaslanmış Dusk'a baktı. Vampir etrafa göz gezdiriyordu. Valkyrie, Dedektif Kurukafa'ya doğru döndü. "Sanguine burada değil," diye fısıldadı.

"Hayır, henüz değil."

"Lütfen destek isteme zamanının geldiğini söyle."

"Destek isteme zamanı geldi."

"Ah, güzel."

Valkyrie telefonunu çıkarttı, numarayı çevirdi ve bekledi. Tapınak'ın Yöneticisi telefonu açtı ve Valkyrie kısık sesle bilgileri iletti. Telefonu kapattı ve Dedektif Kurukafa'ya döndü, sonra parmaklarıyla 10 işareti yaptı. Yarıcılar on dakika sonra olay yerinde olacaktı.

Hastalıklılar odadan dışarıya çıktı, bir figürü taşıyorlardı. Bir mumyaya benziyordu, çünkü pis sargı bezlerine sarılmıştı, ama dev bir şeydi. Hastalıklılar'ın ne kadar zorlandığına bakılacak olursa, çok da ağırdı. Kapağı açık sandığa doğru yürümeye devam ettiler. Adamlardan biri dengesini kaybetti ve Grotesquery neredeyse yere düşüyordu. Vengeous öfkesinden çılgına döndü ve dengesini kaybeden hizmetkârı yere yatırıp bakışlarını üzerine dikti. Gözleri bir an için sarı bir parlaklığa büründü. Adam yerden kalkmaya çalıştı ama bir şeyler yolunda değildi. Bedeni titremeye, istemsizce kasılmaya başladı. Valkyrie bulunduğu yerden kurbanın yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordu.

Ve sonra bedeni etrafa kan ve et parçaları saçarak patladı.

Valkyrie, "Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Dedektif Kurukafa, "Burada kal," dedi. Yerinden kalktı.

Valkyrie kaşlarını çattı. "Nereye gidiyorsun?"

"Yarıcılar gelene kadar onları oyalamam lazım. İzlerini kaybetmeyi göze alamayız, şimdi olmaz."

"O zaman ben de seninle geliyorum."

"Hayır, gelmiyorsun. Vengeous için önemlisin ve bunun sebebini bilmiyoruz, öğrenene kadar da karşısına çıkmayacaksın."

"O zaman burada kalır, bilemiyorum, belki aşağıya çakıl taşları atarım. İşin bitince aşağıya gelir sana yardım ederim."

Dedektif Kurukafa kıza baktı. "İşimin bitmesi için, altı Hastalıklı'yı, Dusk'ı ve Vengeous'u etkisiz hale getirmem lazım."

"Evet, öyle ya."

"Vampir hizmetkârlarını halledebilirim."

Valkyrie kaşlarını çattı. "Ya Vengeous? Demek istediğim, onu yenebilirsin, değil mi?"

Dedektif Kurukafa, "Aslında," dedi. "Deneyebilirim. Denemek savaşmanın yarısıdır."

"Diğer yarısı nedir?"

Dedektif Kurukafa omzunu silkti. "Onun bana vurduğundan daha çok benim ona vurmamdır," dedi. Surun üzerine çıktı. "İşler kötüye giderse, onları uzaklaştıracağım. Ortalık sakinleşince arabaya git. Beş dakika içerisinde yanına gelmezsem, cesurca ve kahramanca ölmüşüm demektir. Ah, bu arada, sakın radyo istasyonuna dokunma. İstediğim istasyonu zor ayarladım, karıştırmanı istemiyorum."

Sonra elini surun tepesine koydu ve aşağıya atladı, gözden kayboldu.

18

ESKİ DÜŞMANLAR

alkyrie surun kenarına gidip Dedektif Kurukafa'nın nereye konduğuna baktı. Dusk bir şey duymuş gibi başını yana çevirdi, ama sonra diğer tarafa baktı. Dedektif Kurukafa adamın arkasına geçti, kolunu boğazına doladı ve adamı geriye çekti. Dusk mücadele etti, kurtulmaya çalıştı, ama Dedektif Kurukafa beynine giden oksijeni kesiyordu ve Valkyrie çok uzun sürmeyeceğini tahmin etti. Dusk'ın vücudu gevşeyince, Dedektif Kurukafa adamı yere yatırdı. Her şey sessizce başlayıp bitmişti.

Dedektif Kurukafa kalenin girişine doğru yöneldi ve Valkyrie yıkılmış çatının kenarına gidip yere yattı ve olan

biteni seyretti. Hastalıklılar mumyalanmış figürü yere düşürmeden sandığın içine koymayı başarmıştı. Dedektif Kurukafa ortaya çıkınca vampir hizmetkârlarının gözleri kısıldı. Vengeous'un sırtı Dedektif Kurukafa'ya dönüktü.

Dedektif Kurukafa, "Merhaba, Baron," dedi. Vengeous'un irkildiğini gördü.

Vengeous, "Tabii ki," dedi. "Beni yok etmek için kimi gönderiyorlar? Bir adamı mı? Bir canavarı mı? Hayır, seni."

Dedektif Kurukafa omzunu silkti. "İşler nasıl gidiyor, Baron?"

Vengeous, "Beni sinir ediyorsun," dedi. Sesinden, Dedektif'ten ne kadar tiksindiği belliydi. "Varlığınla bile beni sinir ediyorsun. Ortamı nasıl lekelediğini havada hissedebiliyorum. Bu hizmetkârlar, yarı-Vampirler bile, benim gözümde senden daha değerlidir."

Dedektif Kurukafa başıyla onayladı. "Öyleyse, hapishanede hayat nasıldı? Hep bu günü bekledin durdun, değil mi?"

"Seni yok edeceğim."

"Seni patlattığım için hâlâ sinirlisin, değil mi? Görebiliyorum."

"Sen hep konuşursun, hiç susmazsın, değil mi?"

Dedektif Kurukafa, "Konuşmak zorunda değilim," dedi. "Sessiz de kalabilirim." Kısa bir sessizlik oldu. "Bu sandığın

içindeki kim? Grotesquery'nin cansız, buruş buruş ve yamalı cesedi mi? Haklı mıyım? Eğer öyleyse, onu almana izin veremem. Saklaman için sana belki ayak başparmağını falan verebilirim, ama daha fazlasını benden isteme."

"Ağzından çıkan sözler, iskelet, kutsal olana küfürdür."

"Kendi tanrısını topraktan kazıp çıkartan tek sen varsın."

Vengeous öne doğru hamle yaptı, kılıcını kınından çıkarttı. "Keşke seni öldürmek zorunda kalmasaydım. Bu küfürlerinin cezasını çektiğini görmeyi çok isterdim."

"Benim kesilecek bir yerim yok, farkındasın değil mi?"

Vengeous gülümsedi. "Bu kılıç çok özeldir, Yarıcılar'ın oraklarıyla aynı süreçten geçmiştir. Kemiklerini dilimleyebilir."

Dedektif Kurukafa, "Ah," dedi. Bir adım geriledi.

Vengeous rakibinin üzerine atlayacak gibiydi. "Ne oldu? Şaka yapmıyorsun? Dalga geçmiyorsun? Bakalım şimdi kendine ne kadar güveniyorsun, iğrenç mahlukat?"

Dedektif Kurukafa elini cebine attı ve silahını çıkarttı. Vengeous'un yüzüne nişan aldı. Baron olduğu yerde donakaldı.

Dedektif Kurukafa biraz düşündükten sonra, "Aslına bakarsan," dedi. "Kendime çok güveniyorum."

Vengeous, "Beni vuracak mısın?" diye sordu. "Hiç şaşırmadım. Senin gibi bir yaratık onur hakkında ne bilir? Ancak bir münafık, kılıca tabancayla karşılık verir."

"Sadece bir moron böyle bir çarpışmaya kılıçla gelir."

Vengeous kaşlarını çattı. "Anlıyorum," dedi. "Sayıca senden çok üstünüz."

"Her zamanki gibi."

"Durumun hiç de iç açıcı değil."

"Hep öyledir."

"Birkaç dakika içerisinde Hastalıklılar tarafından parça parça edilecek, acı ve öfke fırtınasının ortasında kalacaksın."

Dedektif Kurukafa duraksadı. "Pekâlâ, bu yeni bir şey."

Vengeous, "Öldürün!" diye emretti.

Hastalıklılar öne atıldı ama Valkyrie, Dedektif'in kolunu savurduğunu gördü ve esen rüzgâr ile yerden bir toz bulutu havalandı. Vengeous'un gözlerini siper ederek geri çekildiğini gördü. Silah sesleri, alev topları ve öfkeli hırıltıların ardından, Hastalıklılar geriye doğru uçtu. Toz bulutu dağıldığında, Dedektif Kurukafa ve Vengeous yalnızdı.

Vengeous, "Altı el ateş ettin," dedi. "Saydım. Silahın boş."

"Bu arada yeniden doldurmuş olamaz mıyım?"

"Öyle mi yaptın?"

Dedektif Kurukafa duraksadı. "Hayır," diye cevap verdi. Silahını cebine koydu.

Vengeous etrafına bakındı. "Kız," dedi. "Cain. Nerede?"

"Evde kalmak zorunda kaldı. Malum, yarın okul var ve erken kalkması–"

Vengeous, "Çok yazık," diye araya girdi. "Seni öldürdüğümü görmesini isterdim. Kılıcını yere koydu. "Ve seni öldürmek için kılıca ihtiyacım yok." Dedektif Kurukafa'nın üzerine yürüdü, Dedektif elini havaya kaldırdı.

"Kılıcı sen kullanmayacaksan, ben kullanabilir miyim?"

Vengeous neredeyse bir kahkaha atacaktı. Bir yumruk savurdu, Dedektif Kurukafa eğildi ve yana çekildi, ama Vengeous bunu bekliyor gibiydi ve yumruğunu Dedektif Kurukafa'nın kürek kemiğine geçirdi. Dedektif Kurukafa yakına girip bir yumruk savurmak istedi ama Vengeous ağırlığını hafifçe yana verdi, bir tekme savurup Dedektif Kurukafa'nın ayaklarını yerden kesti. Dedektif sandığa çarptı ve Grotesquery'nin üzerine düştü.

Vengeous öfkeyle kükredi ve Dedektif Kurukafa'yı tutup Grotesquery'nin üzerinden aldı. Sağ direği Dedektif Kurukafa'nın çenesinde patladı. Sol yumruğunu savurdu ama Dedektif Kurukafa vuruşu karşılamak için kolunu havaya kaldırdı. Dedektifin savunması birden gırtlağa doğru bir saldırıya dönüştü, bir yılan gibi çevik ve vahşiydi. Vengeous öksürdü ve geri çekildi. Dedektif Kurukafa adamın bacağına bir tekme savurdu.

Vengeous gardını alıp başını korudu, ama Dedektif Kurukafa kaburgalarına bir tekme savurunca başını eğdi.

Tekme sahte bir saldırıydı ve adıma dönüştü, Dedektif Kurukafa bir yumruk attı ama Vengeous vuruşu karşıladı, Baron'un sol eli iskeletin sağ bileğini kavradı. Vengeous içeriye girdi ve kolunu havaya kaldırdı, dirseğini Dedektif Kurukafa'nın sağ omzuna bir mermi gibi indirdi. Vengeous ağırlığını kullandı ve Dedektif Kurukafa'yı yere devirdi, tepesine çıktı.

Dedektif Kurukafa sol elini Vengeous'un yüzüne götürdü ve parmaklarını açtı, ama Dedektif havayı itemeden Baron rakibinin elini bir kenara itti. Vengeous ardı ardına yumruklar savurdu ve sırıtmaya başladı.

Vengeous, "Sen olmayı hiç istemezdim," dedi. "Acıyı hisseden bir iskelet. Kanlı canlı olmanın avantajlarından yoksun, ama tüm zayıflıkları taşıyan bir varlık. Seni yaşama kim geri döndürdüyse orada bırakmalıydı."

Dedektif Kurukafa inledi. Hastalıklılardan bazıları ayağa kalkmış ve yerde yatan Dedektif Kurukafa'ya bakıyordu. Vengeous doğruldu ve kıyafetlerindeki tozu silkeledi. Kılıcını eline aldı.

"Seni küçük parçalara ayıracağım," dedi. "Kafatasının bir kısmını alıp kendime zar yapacağım. Belki geri kalanını da piyano tuşları olarak kullanırım. Merak ediyorum iskelet, hâlâ yaşıyor olur musun? Bir zar veya piyano tuşu da olsan, bir bilincin olur mu?"

Dedektif Kurukafa, "Her zaman müzikle iç içe olmak istemişimdir," dedi.

Valkyrie daha fazla hareketsiz kalamadı. Ayağa kalktı. "Hey!" diye bağırdı. Vengeous çatıya baktı ve kızı gördü.

Valkyrie, "Beni aradığını duydum," dedi.

Vengeous gülümseyerek, "Bayan Cain," dedi. "Demek buradasınız."

Dedektif Kurukafa, "Bu kız," diye mırıldandı. "Hiçbir zaman kendisine söylenileni yapmıyor."

Valkyrie, "Beni mi istiyorsun, Baron?" diye haykırdı. "Gel ve al!"

Valkyrie geri çekildi ve Vengeous kızın olduğu tarafa doğru koştu, sonra Valkyrie surların tepesinde belirdi ve kendini aşağıya bıraktı.

19

KAÇIŞ

alkyrie koşarken, bu çok aptalca, diye düşündü. Ayağı bir taşa çarptı ve neredeyse düşüyordu. Nereye gittiğini veya ne yapacağını bilmiyordu. Bir planı bile yoktu.

Yolu umursamadı ve karanlığın içinde koşmaya devam etti. Peşindekilerin sesini duyabiliyor, Hastalıklılar'a emirler yağdırılıyordu. Minibüsün sesini duydu ve omzu üzerinden geriye bakınca aracın ön farlarını gördü. Engebeli arazide delice aşağı yukarı sallanıyordu.

Sonra dünya kendisini terketti ve düşmeye başladı.

Tepeden aşağıya düşerken yuvarlanmaya başladı. Zemin yatay konuma geri döndü ve giysilerinden içeriye girmeye

çalışan dikenli çalıların ortasına düştü. Farlar virajı döndü ve Valkyrie yere yattı, dikenler ellerine batıyor ve saçlarını çekiştiriyordu. Araç üzerine gelmeye başlayınca çabucak ayağa kalktı.

Araç çok yakınından geçip gidince, soluklanmak için durdu ve dikenleri temizledi. Her yerden bağırışlar geliyordu. Hastalıklılar neredeyse etrafını kuşatmıştı, hâlâ yakalanmamış olmasının sebebi henüz bu gerçeğin farkında olmamalarıydı. Valkyrie topallayarak yürümeye başladı. İleride bir yol vardı. Diğer taraftaki koyu karanlığa ulaşabilirse, belki bir şansı olurdu.

Ama şimdi bir başka aracın farları açığa çıktı. Siyah cipti. Önü kesilmeden yolu geçmek zorundaydı. Sonra yol ile arasına biri girdi.

Dusk kızı yakaladı. Valkyrie adama vurmak istedi ama Dusk kızı yere serdi. "Sonunda," dedi. Sanki bu oyundan sıkılmıştı. Konuşmaya devam edecekti, ama yüzü buruştu ve eli karnına gitti. Parmakları ceketinin içinde kayboldu ve şıringayı çıkarttı.

Valkyrie tek şansının bu olduğunu biliyordu ve hareket geçti.

Korkuyu zihninden uzaklaştırdı ve paniği kovdu, Valkyrie parmaklarını ileriye attı. Hava dalgalandı ve şırınga Dusk'ın elinden uçup gitti, karanlığın içinde gözden kay-

boldu. Dusk küfretti ve şırınganın peşinden koşmak istedi, ama dengesini kaybederek düştü. Valkyrie hemen ayağa kalktı ve ters tarafa koşmaya başladı.

Dusk'ın kendi kendine mırıldandığını duydu. "Çok büyük bir hata yaptın. Serum beni kontrol altında tutan tek şeydi..."

Valkyrie geriye bakınca Dusk'ın insan formunu deri değiştiren bir yılan gibi üzerinden attığını gördü. Derinin ve kıyafetlerin altındaki vampir –adamın içindeki yaratık– kel kafalı ve beyazdı, gözleri simsiyahtı ve dişleri çok sivriydi. Dusk yalan söylemiyordu, yaptığı büyük bir hataydı. Valkyrie koşmaya devam etti ve vampir peşine düştü.

Hizmetkârlar artık her yerdeydi ve siyah ciptekiler kendisini görmüştü. Baron Vengeous'a yerini belli ettiyse de, umrunda değildi. Vengeous zamanı gelene kadar kendisini yaşatır, sonra öldürürdü. Vampir ise kendisini paramparça eder ve önünde kimse duramazdı.

Peşinden geliyor ve gitgide hızlanıyordu. Bir sonraki sıçrayışta tepesine binecekti. Bir şey deneyemez, güçlerini kullanamazdı. Vücuduna adrenalin pompalanıyordu. Güçleri muhtemelen bir işe yaramazdı.

Cebinden Billy-Ray Sanguine'in usturasını çıkartıp açtı. Cipin gürültüsüne rağmen Vengeous'un vampire geri çekilmesini emrettiğini duydu, ama yaratığın Baron'u dinleme-

yeceğini biliyordu. Gerçek formuna büründükten sonra bir vampirin efendisi olmaz, zihni sadece kana odaklanırdı. Dedektif Kurukafa dönüşümünü tamamlamış bir vampirin dünyanın en etkili katili olduğunu söylerdi.

Havadaki değişimi fark etti, üzerine atladığını biliyordu, Valkyrie arkasına döndü ve usturayı savurdu. Valkyrie geriye savrulurken vampirin yüzünde bir yara açıldı. Kısa süre öncesine kadar Dusk olan vampir acıyla inledi, yere düştü ama Valkyrie ayağa kalkamadan yerinden fırladı ve hareket geçti.

Cip yaklaşıyor ve yavaşlamıyordu. Hafifçe yana savruldu ve bir toz bulutuyla birlikte vampire çarptı ve yaratığı geriye savurdu. Yolcu kapısı açıldı.

Dedektif Kurukafa, "Bin!" diye bağırdı. Valkyrie araca bindi ve cip öne atıldı.

Dedektif Kurukafa, "Emniyet kemeri," dedi. Valkyrie emniyet kemerine uzanırken Dedektif Kurukafa direksiyonu kırdı ve Valkyrie kafasını cama çarptı.

"Ah!"

"Özür dilerim. Emniyet kemerini tak."

Minibüs tam arkalarındaydı ve cipin içini sarı bir ışıkla dolduruyordu. Dedektif Kurukafa frene bastı ve ani bir dönüş yaptı, gazı kökledi ve minibüs neler olup bittiğini anla-

yana kadar uzaklaştı. Takipçilerini toz bulutu içerisinde bırakıp tepelerde bir yan yola girdiler.

Valkyrie emniyet kemerini yerine takmak için uzun süre uğraştı, sonra takmayı başardı. Koltuğuna yaslanmıştı ki Dedektif Kurukafa frene bastı.

"Tamam," dedi. "İn." Kapısını açtı ve aşağıya indi, Bentley'nin yanına koştu. Valkyrie sessizce küfrederek Dedektif'i takip etti.

Gecenin sessizliği ürkütücüydü. Sonra önlerindeki toprak çatladı ve ufalandı, Billy-Ray Sanguine açığa çıkarken Dedektif Kurukafa silahını çekti.

Sanguine gülümseyerek, "Vay canına, tam karşımda duruyor," dedi. "Dedektif Kurukafa!"

Dedektif Kurukafa yorgun bir ses tonuyla cevap verdi. "Bay Sanguine, hakkınızda çok şey duydum."

"Öyle mi?"

"Biraz psikopatsınız, değil mi?"

"Olmaya çalışıyorum."

"Söylesene, eski patronuna yardım etmek için neden seksen sene bekledin? Yakalandığının ertesi günü neden onu kurtarmadın?"

Sanguine omzunu silkti. "Sanırım, nasıl diyorlar, bir inanç krizi içerisindeydim ve inancımı yitirdim. Seksen se-

nedir tek başımaydım, ama bir şeyler eksikti, biliyor musun?"

"Seni tutukluyorum."

"Aklıma gelmişken, kabalık etmek istemem ama şuradaki küçük dostunu almaya geldim. Seni daha fazla rahatsız etmeyeceğim." Gülümseyerek yerin içine girdi.

Valkyrie, "Lanet olsun," diye söylendi. Dedektif Kurukafa kıza uzandı ama çok geçti. Yer patladı ve Sanguine kızı yakaladı, Valkyrie toprağın içine çekilmeden önce bir çığlık bile atamadı.

20

YERİN ALTINDA

Valkyrie karanlığın içine dalınca nefessiz kaldı. Etrafında toprak hareket ediyor, sırtına sürtünüyor, ayakları dibinde ufalanıyordu. Gözleri toza bulandı ve kulaklarına toprak kaymasının sesi doldu. Sanguine'e iyice sarıldı.

Sanguine, "Korktun mu?" diye sordu. "Ya şimdi seni... bırakırsam?"

Adam tam önündeydi, nefesini yanağında hissedebiliyor ama göremiyordu. Her yer kapkaranlıktı, içinde hareket ettikleri tünel, arkalarından kapanıyordu. İçine korku dolarken Valkyrie'nin midesi büzüldü.

"Seni yakacağım," dedi. Ama gürültüden sesini duyuramadı. "Seni yakacağım!" diye bağırdı. Sanguine'in güldüğünü duydu.

"Beni yakıp öldüreceksin, sonra ne yapacaksın? Burada sıkışıp kalacak, yerin altına benim cesedimle canlı canlı gömülmüş olacaksın."

Yavaşladılar ve toprak kayması azaldı, sonra birden durdular. Valkyrie titriyordu, kan ter içinde kalmıştı. Boğazı korkudan düğümlendi.

Sanguine, "Seni görebiliyorum, biliyorsun," dedi. "Gözlerim alındı ama görüşüm iyidir. Ve burada, karanlıkta? Herkesten iyi görürüm. Yüzündeki korkuyu görebiliyorum, benden gizleyemezsin. Neler olacağını söyleyeyim. Bileklerine kelepçelere takacağım ve Baron Vengeous'u görmeye gideceksin. Yaşamının geri kalanını geçirmek için güzel bir yol, değil mi?"

Valkyrie toprak tadı alıyordu, bir cevap vermedi. Her yer çok karanlıktı. Etrafında kayalar vardı. Adamdan tiksinse de, kollarına sıkı sıkı sarıldığını fark etti. Sanguine'in kendisini bırakmasından çekiniyor, toprağın altında yalnız kalmaktan korkuyordu. Adamın hareket ettiğini hissetti, toprak yer değiştirdi, sonra bileklerine soğuk, metal bir şey değdi.

"Oh, bir şey daha var," dedi. "Usturam. Nerede?"

Valkyrie, "Ceketimin cebinde," diye cevap verdi.

Sanguine, elini kızın cebine soktu ve usturasını aldı.

"Yeniden usturama dokunmak çok güzel. Benden parça gibi, biliyor musun? Sanki ruhumun bir parçası..."

Sanguine kendisini görebildiği için Valkyrie yüzüne adamdan tiksindiğini belli eden bir ifade takındı. "Bir yere gidecek miyiz yoksa beni daha derinlere götürüp ölüme mi terk edeceksin?"

Sanguine bir kahkaha attı, kayalar yer değiştirdi ve yeniden yola koyuldular. Sanguine'in bunu nasıl yaptığını anlamaya çalıştı, sanki toprak yaklaştığında aralanıyor ve adam geçtikten sonra kendiliğinden kapanıyordu. Hangi tarafa gittiklerini söylemek mümkün değildi, aşağı mı indiklerini veya yukarı mı çıktıklarını tahmin etmek bile imkânsızdı. Sonra birden toprak ayakları altından çekildi ve sahip oldukları ivmeyle taze havaya adım attılar.

Ay, gökyüzünde büyük ve alçaktı. Ağaçlar, çalılar ve çimenlikler. Valkyrie dizleri üzerine çöktü, toprak tükürdü ve havayı ciğerlerine çekti. Bedenini kaplayan terler yüzünden üşümeye başladı, ama ayakları sağlam zemine basıyordu ve kulaklarındaki uğultu yok olmuştu. Kafasını kaldırıp arkasına baktı.

Sanguine, "Arabanız sizi bekliyor, madam," dedi. Park halindeki bir aracın kapısını açtı. Valkyrie kelepçeleri kontrol etti ama ikisi de sıkıydı. Parmaklarını şıklattı ama kıvılcım çıkmadı. Güçleri kontrol altındaydı.

Sanguine kızı ensesinden yakalayarak arabaya kadar sürükleyip içeriye soktu. Valkyrie kaçmayı başarsa bile gidecek yeri yoktu. Dört bir yanda tarlalar vardı. Sanguine kapıyı kapattı, diğer tarafa dolandı ve direksiyon başına geçti.

"Eğlenceli mi?" diye sordu. "Dedektiflik yapmak? Ben hep dedektif olmak istemişimdir. Aslında, bir seneliğine dedektiflik yaptım. Çok hoş bir atmosferi var. Kıyafetler, şapkalar, ara sokaklar, vahşi cazibeli kadınlar, hızlı konuşmalar... Ama kendime hâkim olamadım ve onları öldürdüm. İnsanlar beni kiralar ve bir gizemi çözmemi isterdi, ama ben işin yarısında sıkılır ve bana işi vereni öldürürdüm, böylece dava da kapanırdı. O sene sadece tek bir cinayeti çözdüm. O da sayılır mı bilemiyorum, çünkü katil zaten bendim. Sanırım bu da hile sayılır."

Valkyrie, "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu. "Beni hâlâ neden istiyor? Dedektif Kurukafa ben tutsağım diye geri çekilecek değil."

Sanguine kıza doğru şaşkın bir bakış attı. "Ciddi misin?" diye sordu. "Tatlım, sen rehine değilsin, hiçbir zaman da olmadın."

"Ne?"

"Tüm bunlar, her şey, senin yüzünden."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Kayıp bileşeni duydun mu? Vengeous'un seksen sene önce bulamadığı bileşen, kulağına tanıdık geliyor mu?"

"Evet, ama bunun benimle ne ilgisi var?"

"Tatlım, sensin. Kayıp bileşen sensin." Valkyrie bakışlarını adamın üzerine dikti. Sanguine'in gülümsemesi genişledi.

"Sen Eskiler'in soyundan geliyorsun, değil mi? Bunun hiç duyulmayacağını mı sanıyordun? Ben bunu öğrendiğimde, Baron'u serbest bırakma zamanının geldiğine karar verdim."

"Yalan söylüyorsun."

"İzci sözü vereyim. Tek eksik, içinde belirli bir gücü barındıran kandı. Yüzü Olmayanlar'ın kanını taşıyan birini bulamayacağına göre, yapılacak en mantıklı şey Yüzü Olmayanlar'dan birini öldürmeyi başaranların kanını taşıyanı bulmaktı. Dünyanın sonu kokteylinin son bileşeni buydu. Kendini çok özel hissediyor olmalısın, değil mi?"

Valkyrie cevap vermedi. Yüzündeki kan çekildi.

Sanguine, "Güzel," dedi. Motoru çalıştırırken halinden çok memnundu. "Çok güzel."

21

KARANLIĞI GİYMEK

amanı gelmişti.

Vengeous gücü hissetti, derisinin içine sızıyor ve içini kuşatıyordu. İstese de, fikir değiştirse de, artık geri dönmek için çok geçti. Güce doğru çekiliyordu. Vile böylesine bir güce sahipken nasıl yenilmişti?

Hastalıklılar zırhı kilisenin arkasında bulunan küçük odadaki masanın üzerine koymuştu. Vengeous hafifçe gülümsedi, artık vakti gelmişti.

Masaya doğru yürüdü, uzandı, ama duraksadı, elleri zırhlı eldivenlerin üzerinde durdu. Parmaklarını havada gezdirdi, göğüs zırhının ve botların üzerinde dolaştırdı. İlk

dokunduğu parça yüzü kaplayan maske oldu. Maskeyi eline aldı ve havaya kaldırdı, dokunuşuyla şeklinin değiştiğini fark etti.

Giydiği zırh –siyah ve sade görünse de– içinde özel bir gücü barındırıyordu. Lord Vile'ın zırhını giyince bedenini saf güce karşı koruyabilmek için bir yalıtkana ihtiyacı vardı, aksi halde etleri kavrulur ve kanı kaynardı.

Billy-Ray Sanguine, Cain kızının yerini bulmuş ve kızı kiliseye getiriyor olmalıydı. Dusk'ı, Baron'un kendisi etkisiz hale getirmiş, serumu enjekte etmişti. Derisini döken Dusk kontrolden çıkmış ve neredeyse her şeye mal olmuştu. Ama vampiri sonra cezalandıracaktı. Şimdi, bütün rüyaları gerçek olmak üzereydi.

Baron zırhı giyerken etrafını gölgeler kuşattı.

22

KAN VE GÖLGELER

Kırsal kesimin içlerine doğru ilerlediler, sonunda yollar daraldı ve bir yılan gibi bükülmeye başladı. Kısa süre sonra eski bir kilisenin önünde durdular ve Sanguine dışarıya çıktı, Valkyrie'nin tarafına geçti ve kapıyı açıp kızı aşağıya indirdi. Valkyrie'nin koluna girdi ve kıza çatlamış toprak patikada kılavuzluk etti. Ufalanmış duvarlara sarmaşıklar dolanmış, renkli cam pencereler geçen zamanla yağa ve toza bulanmıştı.

Sanguine eski kapıyı itti ve kızı soğuk, nemli kiliseye soktu. Banklardan birkaçı hâlâ sağlamdı ve yüzlerce mumun aleviyle gölgeler dans ediyordu. Sunak yerinden sö-

külmüş ve yerine büyük bir taş konmuştu. Şimdi dev ve gururlu taşın üzerinde üstü örtülü Grotesquery'nin bedeni yatıyordu.

Baron Vengeous, Lord Vile'ın kara zırhını giymiş bekliyordu. Valkyrie'nin beklediği şey bu değildi. Zırh takırdamıyor, ses çıkartmıyor ve parıldamıyordu. Canlı gibiydi, sanki Valkyrie'nin gözü önünde hareket ediyor ve şekil değiştiriyordu.

Kilisede başkaları da vardı, erkek ve kadın vampir hizmetkârlar hazır bekliyordu. Damarlarında virüsü taşıyan bu insanlar her geçen saniye vampirliğe bir adım daha yaklaşıyordu. Hepsi gölgelerin içine sinmişti.

Valkyrie, Dusk'ı da görebiliyordu. İnsan formunu geri kazanmış ama yüzündeki yara yok olmamıştı. Derin ve çirkin bir yaraydı, Dusk içindeki nefretin tamamını bakışlarına yansıtarak gözlerini Valkyrie'nin üzerine dikti.

Vengeous, "Valkyrie Cain," dedi. Maske sesini değiştirdi ve kaba bir fısıltıya dönüştürdü. "Bu nadide gecede bize katılmanız ne güzel. Bu masanın üzerinde gördüğünüz yaratık kendi soyundan olanlar için boyut kapısını açacak ve bu dünya temizlenecek. Değersiz olanlardan kurtulacak, senin sayende yeryüzünde cenneti yaşatacağız."

Sanguine, Valkyrie'yi bileğinden kavradı ve öne çıkarttı. Birlikte ön sıraya oturdular ve Vengeous'u seyrettiler. Adam

ellerini taşın üzerindeki bedenin üzerinde gezdirdi. Vengeous'un etrafında gölgeler hareket etmeye başladı. Mumların alevi sert bir rüzgâr esiyormuş gibi dalgalanıyordu, ama kilisenin içine ölüm sessizliği hâkimdi.

Sanguine, "Grotesquery seninle beslenecek," dedi. "Yaramaz çocuk yeniden yaşama dönünce acıkmış olacak, damarlarındaki kana ihtiyaç duyacak. Kendine bir ziyafet çekecek. Resim çekebilir miyim? Kameramı, her şeyi hazırladım."

"Kendi bayılt."

"Teşekkür ederim."

"Hayır gerçekten, koşarak şu duvara kafa at ve kendini bayılt, çünkü Dedektif Kurukafa buraya geldiğinde baygın olmayı tercih edeceksin."

Sanguine sırıttı ve arkasına yaslandı. "Bay Kemik'i ben hallederim, sen endişelenme. Şimdi gösteriye dikkat et, ilgi çekici kısma geliyoruz."

Valkyrie sunağa baktı ve Vengeous'un arkasında toplanan gölgelerin bir örtü gibi üzerini kapladığına şahit oldu. Baron sırtını dikleştirdi ve bedeni sarsıldı, sanki binlerce voltluk akıma maruz kalmıştı. Sonra gölgeler parmak uçlarından aktı ve örtünün içine işledi.

Vengeous, "Bay Sanguine," diye fısıldadı.

Sanguine, Valkyrie'yi ayağa kaldırdı ve taşın yanına sürükledi. Keskin usturasını gösterirken sırıttı, sonra kızın bi-

leğini sıkıca kavradı. Valkyrie karşı koymaya çalıştı ama adam çok güçlüydü, soğuk ustura sağ elinin avcunu keserken bir çığlık attı. Ama elinden aşağıya akıp örtünün üzerine damlamak yerine, kanı gölgelerin içine doldu ve karanlığa karıştı, Grotesquery'nin bedenini beslemeye başladı.

Çift kapılar açıldı ve Dedektif Kurukafa kiliseye girdi.

Hastalıklılar hırlamaya başladı ve Valkyrie elini Sanguine'den kurtardı. Vengeous kafasını kaldırdı ve davetsiz misafire baktı, Dedektif Kurukafa sıraların arasında yürüdü ve en öndeki bankta yerini aldı. Bacak bacak üstüne attı, rahat bir konuma geçti ve elini havada salladı.

"Ben sizi bölmeyeyim," dedi.

Valkyrie kaşlarını çattı. Beklediği kurtarma operasyonu bu değildi.

Hastalıklılar ışığa adım attı ve Dedektif Kurukafa'nın etrafını kuşattı. Ama Dedektif, sahnede sergilenen performansı izlemeye gelmiş gibi rahattı. Vengeous son gölgeleri de Grotesquery'nin içine gönderdi ve geri çekildi. Valkyrie adamın güçsüz kaldığını fark etti.

Vengeous ellerini kafasına götürdü ve maskeyi yüzünden çekip aldı. Suratı solgun ve terden sırılsıklamdı. Gözlerini kıstı ve soğuk bir bakış attı.

"Dedektif," dedi. "Yalnız mı geldin? Yanında Yarıcılar yok mu? Bay Bliss'i yanına almadın mı?"

"Beni bilirsin Baron, işleri kendi başıma halletmeyi severim. Ama sen bu sefer oldukça dişli çıktın."

Vengeous hafifçe gülümsedi. "Buraya her şeyin sonuna tanıklık etmeye mi geldin?"

"Hayır, pek sayılmaz. Bunu yapmaya geldim."

Dedektif Kurukafa elini ceketinin içine soktu ve küçük siyah bir çantayı taşın üzerine fırlattı. Çanta örtünün üzerine, Grotesquery'nin göğsü üstüne kondu. Vengeous elini uzattı...

Dedektif Kurukafa, "Yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi. Küçük bir aleti tutuyordu. "Bu düğmeye basarsam bu tatlı kiliseyi senin tanrının parçalarıyla dekore etmiş oluruz."

Vengeous, "Bir bomba mı?" diye sordu. Sesine öfkesi yansıdı. Zırhı şişti ve kalınlaştı. "Sence patlayıcılar Yüzü Olmayan'a zarar verebilir mi?"

"Ama bu gerçek bir Yüzü Olmayan mı? En azından, henüz tam sayılmaz. Aslında, uzun süre kapalı kaldığı için biraz kırılganlaşmış da olabilir. Ve bu küçük ayin seni de zayıf bırakmış olmalı. Bu küçük bomba ikinizi birden yok etmeye yeter. Aslında, şunu itiraf etmeliyim ki, geçen sefer üzerine attığım bombadan on beş kat daha güçlü. Nasıl olduğunu hatırlıyor musun?"

Sanguine, Valkyrie'yi taşa doğru çekti. "Kızı da öldürecek misin?"

Dedektif Kurukafa, "Bunu yapmak zorunda değilim," dedi. "Ya bu düğmeye basar, hem dostumu öldürür, hem de sizin planınızı bozarım, ya da bir sonraki ay tutulması için üç yıl daha bekleriz. Seçim senin, Baron."

Vengeous, Dedektif'e baktı. "Kızı al."

Dusk öne çıktı. "Kız ölmeli!"

Vengeous, "Sessiz ol!" diye kükredi. Vampir geri çekilene kadar bakışlarını üzerinden ayırmadı, mumların ışığı Dusk'ın yüzündeki yaranın üzerinde dans etti.

Vengeous, Dedektif Kurukafa'ya döndü. "Kızı al," dedi. "Çok uzağa gidemezsin."

"Yeterince uzağa gideriz. Valkyrie?" Valkyrie ellerini Sanguine'e uzattı.

Sanguine kıza öfkeli bir bakış attı, sonra usturasını taşın üzerine koydu ve bir şeyler mırıldandı. Kelepçeleri çözdü ve geri çekildi. Valkyrie, Dedektif'in yanına gitmeden önce usturayı almayı unutmadı.

Sanguine, "Hey!" diye haykırdı.

Vengeous, "Sessiz ol," diye emretti.

"Bıçağımı aldı."

"Sana sessiz olmanı söyledim!"

Sanguine sustu. Valkyrie usturayı katladı ve cebine koydu. Geri çekildi, Dedektif Kurukafa'nın yanındaydı. Hastalıklılar da kendileriyle birlikte çıkışa doğru ilerliyordu.

Vengeous, "Sadece kaçınılmaz olanı geciktiriyorsun," dedi. "Bu zırhla, ben bu dünyadaki en güçlü varlığım."

Dedektif Kurukafa, "Ama mutlu musun?" diye dalga geçti. Boştaki elini şıklattı ve bir alev topu çağırdı. Alev topunu arkalarına fırlattı, kapının eşiğini nişanladı. Hastalıklılar alevleri görünce tısladı. Vengeous hâlâ patlayıcılara elini uzatmamıştı.

"Seni paramparça edeceğim, kemik torbası."

Dedektif Kurukafa, "Dört gözle bekliyor olacağım," dedi. "Biz yola ulaşana kadar hiçbiriniz ani bir hareket yapmayın. Patlayıcı çantasının etrafındaki havayı etkilerseniz bunu hemen sezerim, yaramaz çocuklar, unutmayın."

Valkyrie, "Patlat," diye mırıldandı.

Dedektif Kurukafa, "Yapamam," diye fısıldadı. Elini kaldırdı ve kapının eşiğindeki alevler aralandı, geri geri adım atarak Valkyrie ile birlikte dışarıya çıktı.

"Neden?"

Dedektif Kurukafa, "Çünkü o bir bomba değil," dedi. "İçinde lastik değiştirmek için kullanılan katlanır krikolardan var."

"Uzaktan kumanda neydi?"

"Garaj kapımı açıyor. Onlara sakın söyleme, içinde pili yoktu." Elini savurdu ve alevler kapanarak girişi kapattı. Geri adım atarak Bentley'nin yanına kadar gittiler, alevlerin

içindeki Hastalıklılar ile göz temasını kaybetmeyerek kimsenin hile yapmadığından ve erken harekete geçmediğinden emin olmak istediler.

Valkyrie kiliseden uzaklaşırken, "Planımız var mı?" diye sordu.

Dedektif Kurukafa, "Grotesquery'i bu kötü adamların elinden almalıyız," dedi. "Bu yüzden ayrılmalıyız. Ben gideceğim, bu arada sen de minibüsün altına saklanacaksın. Grotesquery minibüse yüklenene kadar bekle, sonra gaza bas ve uzaklaş."

"Ne?"

"İnan bana, çok komik olacak."

"Dedektif Kurukafa, ben on üç yaşındayım. Araba süremem."

Dedektif Kurukafa kıza baktı. "Ne demek araba süremem?"

"Şifreli mi konuşuyorum? Araba süremem, Dedektif Kurukafa."

"Ama araba sürenleri seyrettin, değil mi? Beni gördün. Ailenin de nasıl sürdüğüne şahit olmuşsundur. Temel şeyleri biliyorsundur."

Valkyrie, Dedektif'e baktı. "Kontrol panelinden fırlayan büyük yuvarlak şeyin tekerlekleri döndürdüğünü biliyorum. Sence bu temel şeylerden biri midir?"

"Minibüs otomatik vites. Vitesi Sür'e al, bir pedala basarsan hızlı gidersin, diğerine basarsan yavaşlarsın. Çok kolay."

Valkyrie gözlerini devirdi. "Ah, Tanrım," diye mırıldandı. Dedektif Kurukafa, Bentley'ye binerken minibüsün arkasına geçti ve altına girdi.

Bentley'nin motoru kükredi, tekerlekler döndü ve kilisenin eşiğinde bir karanlık dalgası alevleri söndürürken araç hızla uzaklaştı. Dusk, Hastalıklılar'ın başındaydı. Geceye adım attıklarında, Baron Vengeous'un etrafında kızgın yılanlara benzeyen gölge uzantılar dans ediyor, ara sıra bedenine dolanıyordu. Vengeous siyah çantayı yere fırlattı ve kriko çimenlerin üzerinde sekti. Baron karanlığı Hastalıklı kadınlardan birinin üzerine gönderdi, ayakları yerden kesilen kadın uzağa bir yere savruldu.

Valkyrie minibüsün altında kaldı, çok ama çok sessizdi. Billy-Ray Sanguine'in bulunduğu yere doğru yürüdüğünü gördü.

"Usturamı aldı," dedi. "Yine."

Vengeous, "Senin usturan umrumda değil," diye tersledi. Hastalıklılardan birine döndü. "Siz. Grotesquery'i minibüse yerleştirin. Burası birazdan Yarıcılar'la dolacak ve ona zarar vermelerini istemiyorum."

Hastalıklılar kiliseye koştu ve kısa süre sonra sandığı taşıyarak dışarıya çıktı. Dikkatle Grotesquery'i minibüse yerleştirdiler. Kiliseye doğru gittiler ve yeni emirleri beklediler. Valkyrie saklandığı yerden çıkıp ayağa kalktı. Diğer tarafta Vengeous'un etrafa emirler yağdırdığını duyabiliyordu, derin bir nefes aldı ve kapıya uzandı.

Kapı açıldı ve Valkyrie sessizce içeriye girdi, başını kaldırmadı. Anahtar yerindeydi. Göstergelere ve aynalara şöyle bir göz gezdirdi, sonra riski göze alıp kötü adamlara bir kez baktı ve anahtarı çevirdi. Motor çalıştı. Vengeous minibüse doğru döndü ve kaşlarını çattı, direksiyonun arkasında kimin olduğunu görmek için öne adım attı.

Valkyrie vitesi 'Sür'e getirdi ve gaza bastı. Minibüs öne atılınca bir çığlık attı ve direksiyona hâkim olmak için uğraştı. Eğlenceli değildi. Bir ağaca çarpmamak için direksiyonu sağa kırdı, minibüsü dar yolda tutmak için çaba sarf etti. Hastalıklılar'ın kendisini takip ettiğini gördü, ama dikkatini onlara odaklayacak vakti yoktu. Dışarısı çok karanlıktı ve farların nasıl yandığını bilmiyordu.

Kollardan birine uzanmak için bir elini direksiyondan çekti ve kuru camda silecekler dans etmeye başladı. Bir kayanın üzerinden geçti ve koltuğunda zıpladı. Bir başka kolu denedi ve göstergede bir ışık yandı. Dedektif Kurukafa'ya küfretti, kolu yukarı ve aşağı kaldırdı, yana çekti, son-

ra döndürmeyi denedi ve önündeki yol, farların ışığıyla aydınlandı. Son anda, minibüsün yoldan çıkıp küçük bir tepeyi aştı.

Valkyrie emniyet kemerine elini attı, bu sefer tek seferde takmayı başardı ve bütün dikkatini aracı sürmeye odakladı. Minibüs kayalara çarptı, yan döndü ve yuvarlandı. Dünyası tepetaklak olurken Valkyrie başını cama vurdu. Camın kırıldığını ve metalin ezildiğini duydu. Öne doğru eğilirken başını elleriyle korudu ve kolları direksiyona çarptı, korna çaldı. Minibüs bir başka yola kondu ve dört tekerlek üzerinde kaldı.

Valkyrie, "Ah," diye inledi. Kırık ön camdan baktı. Işıklar. Bir araba ve bir motorsiklet son sürat üzerine geliyordu.

Valkyrie kapı kolunu çevirdi ve kapıyı açabilmek için omzuyla yüklenmek zorunda kaldı. Dışarı çıkmak istedi ama emniyet kemeri izin vermedi. Turuncu düğmeye bastı ve kemer serbest kaldı. Valkyrie dışarıya çıkarken Tanith'in motosikleti fren yaparak durdu.

Bentley de fren yaptı ve Dedektif Kurukafa dışarıya fırlayıp Valkyrie'nin yanına koştu, dizleri tutmayan kıza yardım etti. Bir şeyler söylendi ama Valkyrie duyduklarına bir anlam veremedi, Dedektif Kurukafa kendisini Benytley'e taşırken başı dönüyor, kolları acıyordu. Gözlerini açınca Ta-

nith'in motosikletini minibüsün arkasına, sandığın yanına koyduğunu gördü.

Dedektif Kurukafa uzaktan gelen bir sesle bir şeyler söyledi, Valkyrie cevap vermek istedi ama dili çok ağırdı ve hiç hali kalmamıştı.

23

FİLLER VE TAVŞANLAR

enspeckle koluna dokundu. "Acıyor mu?"

Valkyrie, "Hayır," diye cevap verdi.

Adam başıyla onayladı, defterine bir şeyler yazdı. "Bir şey yedin mi?"

"Asistanlarından biri kahvaltı için bir hamburger getirdi."

Kenspeckle iç geçirdi. "Demek istediğim, sağlıklı bir şeyler yedin mi?"

"Hamburgeri yerken çok sağlıklıydım. Yerken ağzımın suları aktı."

Kenspeckle başka bir yere dokundu. "Bu ne durumda? Acıyor mu?"

"Ah."

"Bunu evet olarak kabul ediyorum. Umarım, araba sürerken daha dikkatli olman gerektiğini bu sayede öğrenmiş olursun." Kenspeckle bir şeyler daha karaladı ve Valkyrie etrafına bakındı. Pencere yoktu ama nasıl bir sabah olduğunu hayal edebiliyordu.

Kenspeckle defterini kapattı ve başıyla onayladı. "İyileşiyorsun," dedi. "Bir saat sonra kemik tamamen iyileşmiş olacak."

"Teşekkürler, Kenspeckle."

"Bir şey değil."

"Dün söylediklerim için de özür dilerim, tuzlu su ve vampirler hakkında dediklerim..."

Kenspeckle kıkırdadı. "Benim için endişelenme, Valkyrie. Göründüğümden daha dayanıklıyım. Dün gece, kâbuslarım çok kötü değildi. Hoş olmadıklarını hatırlıyorum ama çok kötü değildi. Şimdi, arkana yaslan ve bırak ilaçlar işini yapsın."

Kendini her zamankinden daha suçlu hisseden Valkyrie arkasına yaslandı. Sol kolunu kaplayan karışım soğuk ve yapışkandı. Büyülü nitelikleri deriden emildiği için yirmi dakikada bir yenilenmesi gerekiyordu.

Dedektif Kurukafa'nın içeriye girdiğini duydu. Vengeous ile savaşırken bir köprücük kemiği kırılmış ve birkaç kaburgası çatlamıştı. Valkyrie dedektife baktı ve güldü.

Dedektif Kurukafa kıza baktı. Üzerinde parlak pembe bir hasta elbisesi vardı, kumaş filler ve tavşanlarla süslenmişti. Giysi iskeletin üzerinde bir askıya asılı gibi duruyordu.

Kenspeckle'a, "Nasıl oldu da mavi hasta elbisesini giydi?" diye sordu.

Profesör, "Efendim?" diye sordu.

Dedektif Kurukafa mutsuzca başını yana yatırdı. "Sen bana sadece bu pembe tavşanlı olanlardan kaldığını söyledin ama Valkyrie'nin üzerinde düz mavi bir elbise var."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Neden bu saçma sapan şeyi giyiyorum?"

"Çünkü benim hoşuma gidiyor."

Kenspeckle dışarıya çıktı ve Dedektif Kurukafa üstünü başını düzeltti. "Önemli olan," dedi. "Bunu giyiyorum ama asaletimi hâlâ kaybetmedim."

Valkyrie, "Evet," diye cevap verdi. "Öyle."

"Ama sırıtmayı hemen bırakmalısın."

"Elimden geleni yapıyorum."

Dedektif Kurukafa yatağın yanına geldi ve konuşmaya başladığında daha yumuşak, endişeli bir ses tonuna büründü. "İyi misin?"

"Evet."

"Emin misin?"

"Evet. Hayır, bilmiyorum. Grotesquery'e ne olduysa, benim hatam."

"Saçmalık."

"Ama kayıp bileşen benim."

"Ama bu senin hatan değil, Valkyrie. Ayrıca, kontrol edemeyeceğin bir şey hakkında sorumluluğu üstlenmekte ısrarcıysan, bunu kullanarak kendini güçlendirebilirsin. Tüm gücüne ihtiyacın olacak, özellikle de Dusk senin peşine düşünce."

Valkyrie kaşlarını çattı. "Neden Dusk?"

"Oh, evet, sana söylemeyi unutmuşum. Dusk seni öldürmek isteyecek. Hep intikam peşinde koşar. Kin besler ve kan dökülene kadar düşmanının peşini bırakmaz."

"Ben yüzünü kestiğim için mi?"

"Sen Sanguine'in usturasıyla yüzünü kestin, o bıçağın açtığı yaralar iyileşmez."

"Bu yüzden de çılgına dönecek, değil mi?"

"Bilmek isteyeceğini düşündüm."

"Guild hakkında ne yapacağız? O da kötü adamlarla çalışıyor ve olanlarla bağlantısı var."

"Bunu henüz bilmiyoruz. Daha kanıtlanmadı. Şimdilik." Dedektif Kurukafa bir süre sessiz kaldı. "Yine de, önlem almamak aptalca olur. Rapor vermemiz gerekirse, Guild'e rapor vereceğiz. Ama ne planladığımızı, nereye

gittiğimizi ve kimi yumruklayacağımızı söylemeyeceğiz. Anlaştık mı?"

"Anlaştık. Grotesquery'nin elimizde olduğunu bilmiyor mu?"

"Ona söylemeyi unutmuş olabilirim. Ama Bay Bliss'e söylemeyi unutmadım, bu sayede de güvenlik için üç Yarıcı hazır bekliyor. Daha fazlası Yüce Büyücü'nün dikkatini çekerdi."

"Belki sen de farkındasındır, önce Sagacious Tome, arından da Guild, artık yüksek makamlardaki insanlara güvenebileceğimi sanmıyorum."

Dedektif Kurukafa hafifçe başını yana yatırdı. "Ben yüksek makamlı insanlar listesinde miyim?"

Valkyrie bir kahkaha attı, sonra sustu. "Oh. Özür dilerim. Ciddi misin?"

Kenspeckle içeriye girerken Dedektif de bir kahkaha attı.

"Dedektif, asistanlarımın Grtotesquery'i yeni özel morga taşıdığını bilmek isteyeceğinizi düşündüm. Ben her şeyi yoluna koyana kadar orada kalacak."

Valkyrie kaşlarını çattı. "Neden özel bir morga ihtiyacın var?"

Kenspeckle, "Deneyler," diye cevap verdi. "O kadar garip ve sıradışı deneyler ki, bilsen eminim kusarsın."

Dedektif Kurukafa, "Profesör Grouse," dedi. "Grotesquery'i buraya sadece mekânınız Tapınak'tan daha gelişmiş olduğu için getirmedik, siz bilimsel büyülerde önde gelen uzmanlardan biri olduğunuz için bu kararı verdik."

Kenspeckle gururla, "Mmm," dedi. "Evet, öyleyim."

"Yardımınıza ihtiyacımız var. Grotesquery'i bileşenlerine ayırıp, bir daha hiçbir araya gelmemesi için parçaları dünyanın dört bir yanına dağıtma şansına sahibiz. Bizim için bunu yapmanız lazım."

Kenspeckle, "Pekâlâ," dedi. "Ama sen Valkyrie, dinleneceksin. Ve sen Dedektif, kızın başını.... bir saat boyunca belaya sokmayacaksın. Anlaştık mı?"

Valkyrie, "Dinleneceğim," dedi.

Dedektif Kurukafa, "Bir saat uslu kalabilirim," dedi.

Kenspeckle, "Tamam o zaman," dedi. "Şimdi izin verirseniz, parçalamam gereken bir yaratık var."

24

ARGUS

Eski hastane, ölü korkulara ve bayat gözyaşlarına bulanmıştı. Küçük yataklarda kaç tane insan hayatını kaybetmişti? Kaç kişi küçük odalarda son saatlerini geçirmiş, zihinlerini kâbuslar kavururken son uykularını uyumuştu? Baron Vengeous hastane koridorlarında yürürken hepsine güvenebileceğini düşündü.

En sevdiği yer akıl hastalarının kaldığı yerdi. Orada, yeni zırhının sağladığı duyarlılık olmaksızın, deliliği, korkuları ve hayal kırıklıklarını sezebiliyordu. Ama zırh üzerindeyken, ekolar içine doluyor ve kendisini güçlendiriyordu. Mağarada yıllarca kaldıktan sonra şimdi zırhın zenginleştiğini hissediyordu.

Grotesquery'nin boyutlar arası sınırı kırması için en uygun yer burasıydı, kapıyı açacak ve Yüzü Olmayanlar'ı geri getirecekti. Şimdi tek ihtiyacı olan şey Grotesquery'nin kendisiydi ama bunu dert etmiyordu. Öfkeli ve çabuk parlayan bir adam olsa da, Vengeous öncelikle bir askerdi. Planının bozulduğu doğruydu, ama bunu nasıl telafi edeceğini biliyordu.

Hastalıklılardan biri koridorun sonunda duruyordu ve Vengeous'un geldiğini görünce yanındaki kapıyı açtı. Gözlerinden gerçek bir vampire dönüşmek üzere olduğu belliydi. Dusk'a dönüşmeden hepsini öldürmesini emretmişti. Dusk, kullandığı serum sayesinde kendine hâkim olabiliyordu, ama Hastalıklılar güvenilmez yaratıklardı.

Vengeous zihnini zırha odakladı ve gücünü topladı. Eski binanın acılarını toplayarak güçlenmesine izin veriyordu. Ama artık harekete geçme zamanı gelmişti.

Billy-Ray Sanguine kendisini bekliyordu. Operasyon masasının üzerine bir adam bağlıydı ve Vengeous içeriye girince gözleri fal taşı gibi açıldı.

"İmkânsız," diye fısıldadı. "Sen ölüsün. Sen... sen olamazsın, sen öldün!" Vengeous yüzünde maske olduğu için adamın kendisini Lord Vile sandığını fark etti. Muhtemelen Vile'ın intikam almak için mezarından kalktığını düşünüyordu. Bir şey söylemedi.

Adam, "Bu bir hile!" dedi. Kelepçelerinden kurtulmaya çalıştı. "Ne yaptığını sanıyorsun bilmiyorum, ama büyük bir hata yaptın! Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Sanguine, "Tabii ki, biliyoruz," dedi. "Sen her başı sıkıştığında dövüşten kaçarak hayatta kalmayı başaran korkak bir büyücüsün. Seni neden seçtiğimizi sanıyorsun?"

Adam, "Beni seçmek mi?" diye sordu. "Ne için?"

"Sorularımızı cevaplaman için." Vengeous maskenin sesini de Vile'ınkine benzettiğini fark etti.

Adamın yüzü bembeyaz kesildi. Terlemeye başladı. "Ne... ne bilmek istiyorsunuz?"

Sanguine, "Belki farkındasındır," dedi. "Ama ben buralardan değilim. Şimdi neredeyse altına kaçırmana sebep olan kişi ise, uzun süredir buralarda değildi. Bu yüzden sana ihtiyacımız var, bir yarı-tanrının cansız bedenini, bilemiyorum belki öldürmek içindir, nereye götürebilirler öğrenmemiz gerekiyor."

Adam dudaklarını yaladı. "Ve... gitmeme izin verecek misiniz?"

"Evet, neden olmasın?"

Vengeous zırhının kabardığını hissetti. Adamın korkuları göz ardı edilemeyecek kadar güçlüydü. Vengeous gözlerini kıstı, irade gücüyle zırha hükmetti.

Adam, "Tapınak'a götürürler," dedi.

Sanguine, "Aradığımız yer Tapınak değil," dedi. "Tapınak'ta adamlarımız var ve henüz oraya gitmediler. Daha özel bir yer arıyoruz, anlıyor musun?"

Adam kaşlarını çattı. "O zaman... Grouse'a gitmiş olabilirler."

Vengeous, "Kenspeckle Grouse mu?" diye sordu.

"Evet. Tapınak için çalışır. Garip olan her şey ona götürülür."

"Nereye?"

"Eski bir sinema, artık kapalı, Hibernian. Beni bırakacak mısınız?" Sanguine, Vengeous'a baktı. Baron bakışlarını tutsağın üzerine dikti.

Vengeous, "Savaşta ne yaptın?" diye sordu.

"Pek bir şey yapmadım."

"Seni tanıyorum, Argus."

"Hayır. Demek istediğim, hiç karşılaşmadık, efendim. Baron Vengeous için birkaç iş yaptım ama..."

"Birkaç gün ortalıktan kaybolması gerektiğinde Baron Vengeous'a gizlenebileceği bir yer buldun."

"Ben... evet... ama sen nereden?.."

"Dedektif Kurukafa, Baron'un izini sürdü, Argus. Senin verdiğin bilgilerle hedefine ulaştı."

"Benim hatam değildi. Benim... hatam değildi."

"Sığınağın yerini düşmanlarımız biliyordu ama sen aptal bir adamdın ve bunu fark etmedin."

Argus, "Tamam," dedi. "Tamam, bir hata yaptım ve Vengeous yakalandı. Ama Lordum, bunun sizinle ne ilgisi var?"

Vengeous, "Ben Lord Vile değilim," dedi. Uzanıp çıkarttığı maske eldivenlerine karıştı ve zırhın geri kalanına aktı.

Argus, "Oh, hayır," diye fısıldadı. Vengeous'un yüzüne baktı. "Oh, lütfen, hayır."

Vengeous bakışlarını adamın üzerine dikti ve Argus'un bedeni sarsılmaya başladı, sanki vücudu tek parça nasıl kalınacağını unutmuş gibiydi. Göğsü dışarıya doğru patladı ve uzuvları odanın dört bir yanına saçıldı. Kafası parçalandı ve iç organları duvarlara yapıştı.

Vengeous, Sanguine'e döndü. "Hiberian Sineması. Hemen yola çıkıyoruz."

Sanguine ceketindeki beyin parçasını silkeledi. "Yolumuza küçük kızlar çıkarsa ne yapacağız?" diye sordu.

"Kimi istiyorsan onu öldürebilirsin, sana izin veriyorum."

Billy-Ray Sanguine gülümsedi. "Evet, efendim. Teşekkür ederim, efendim."

25

AZ BUÇUK KATLİAM

ew York 07:37

Gölgelerin içine sinmiş bir adam üç işadamına doğru yürüdü. Bleecker Sokağı'nı geçti ve adamları Hudson'da takip etti. Adamların üç adım gerisindeydi ama kimse izlendiğinin farkında değildi. Tapınak işleri hakkında sohbet ediyor, yakından bir sivil geçince şifreli konuşuyorlardı. İşadamları aslında birer büyücüydü ve üçü de önemli kişilerdi.

Görünmeyen takipçileri 13. Batı Caddesi park yerine kadar peşlerinden gitti ve doğru zamanın geldiğine kanaat getirince, saldırıya geçti. İşadamları, büyücüler, havanın yarıl-

dığını ve bulanık bir formun açığa çıktığını gördü, ama artık çok geçti, kendilerini koruyamazlardı.

Bologna 10:51

Beş kişiydiler: Genç, güçlü ve kendilerini ispatlamaya hevesli. Siyah kıyafetleri, deri ceketleri ve güneş gözlükleri vardı. Saçları diken dikendi ve dövmeleri vardı. Kendilerini gotik serseriler olarak görüyorlardı. Kimsenin buna itirazı yoktu ve bu şekilde yaşıyorlardı.

Nisanda İtalya, sıcak ve güneşliydi. Gotik serseriler Poseidon heykelinin önünde bekledi, yanlarından geçenleri korkutarak sıkıntılarını üzerinden attı.

İçlerinden biri, kel kafalı ve vahşi gözlü bir kız, meydanı geçen hedefi fark etti. Hevesle sırıtarak adamın üzerine gittiler.

Adam gelenleri gördü ve kaşlarını çattı, adımları yavaşladı. Geri çekilmeye başladı. Venedik'teki Tapınak için çalışıyor – güçlerini halkın gözü önünde kullanmak istemiyordu.

Koşmaya başladı. Serseriler takipteydi, avın heyecanıyla kahkahalar attılar.

Tokyo 17:18

Çizgili takımı olan kadın otelin lobisinde oturmuş gazetesini okuyordu. Takım koyu maviydi, eteği dizlerine kadar iniyordu, ceketinin altında beyaz bir bluz vardı. Ayakkabıları giysileriyle uyumluydu. Ojesi rujuyla aynı renkti. Çok zarif, çok dakik bir kadındı.

İnanılmaz derecede ince ve zarif olan telefonu bir kez bipleyince vaktin geldiğini anladı. Gazetesini katladı ve ayağa kalkarken koltuğa bıraktı.

Biri yaşlı, diğeri genç, iki adam otel lobisine girdi. Kadın adamların dakikliğini takdir etti.

Kadın asansörün önünde adamlara katıldı. İki adam birbiriyle hiç konuşmadı. Asansörün gelmesini beklerken, muhtemelen balayı için Japonya'ya gelmiş genç bir çift yanlarına geldi. Kadın bunu umursamadı. Planında bir değişikliğe gerek yoktu.

Asansör geldi ve kapılar açıldı, herkes bindi. Genç çift, sekiz numaralı, yaşlı adam ise çatı katınınkine bastı. Kadın hiçbir düğmeye basmadı.

Kapılar kapandı ve asansör hareket etti, kadının tırnakları uzamaya, dişleri keskinleşmeye başladı. Herkesi öldürdü ve asansörü kana buladı.

Londra 9:56

Yaytopuklu Jack öldürmek üzere olduğu adama tepeden baktı ve ilk kez neden olduğunu merak etti.

Günahlarıyla yüzleşmiyordu. Vicdanıyla baş başa da kalmamıştı. Zihninde her zamanki tezahürlerden eser yoktu. Sadece bir ses duyuyordu, hepsi buydu. Kafasının içinden bir ses, soru sormasını istiyordu. Ama neyi sorması gerekiyordu? Daha önce kurbanlarına bir şey sormak zorunda kalmamıştı. Nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Sıradan bir sohbete mi başlamalıydı?

Nazikçe, "Merhaba," dedi.

Adam bir büyücüydü ama iyi bir savaşçı değildi. Ara sokakta yerde yatıyordu ve gözlerine korkusu yansımıştı. Jack bu durumdan rahatsız oldu. Bu, yeni bir şeydi ve yeniliklerden hoşlanmazdı. İnsanları öldürmeyi severdi, belki kızdırmayı, belki alaycı birkaç laf etmeyi, ama konuşmayı... sevmezdi. Hiçbir zaman bir şeyler sormazdı.

Billy-Ray Sanguine'i suçladı. Sanguine kendisini hücreden almış ve duvarların içinden geçirip dışarıya çıkartmıştı. Biraz sohbet etmiş, İrlanda'da Clearwater isimli bir hastaneden bahsetmişti. Sonrasında bir şeyler daha söyleyecek gibi susmuş, ama bir şey söylememişti. Jack o zaman bu küçük detayı kafasına takmamıştı. Sonuçta, hapisten kurtul-

muştu ve tek yapması gereken şey birini öldürmekti. Ama aklında hep aynı soru vardı – neden? Sanguine neden bu adamın ölmesini istiyordu?

Jack sohbet havasına büründü. "Biri senin ölmeni arzuluyor olsa, sence bunu neden ister?"

Adam, "Lütfen, beni öldürme," diye fısıldadı.

Jack, "Seni öldürmeyeceğim," diye yalan söyledi. Adamı rahatlatmak için bir kahkaha attı. "Neden seni öldüreceğimi düşündün?"

Adam, "Bana saldırdın," dedi. "Ve beni bu sokağa getirdin. Sonra da beni öldüreceğini söyledin." Jack sessizce küfretti. Bu adamın hafızası çok iyiydi.

Jack, "Hepsini unutalım," dedi. "Biri senin ölmeni istiyor. Ben de neden olduğunu merak ediyorum. Kimsin sen?"

"Benim adım–"

"Adını biliyorum, dostum. Sen kimsin? Neden bu kadar önemlisin?"

"Ben önemli biri değilim. Londra'daki Yaşlılar Konseyi için çalışıyorum. Ben sadece koordinasyonu sağlıyorum."

"Ne gibi? Şimdi neyi koordine ediyorsun?"

"Biz... İrlanda'ya yardım gönderiyoruz. Baron Vengeous hapisten kaçtı–"

"Lanet olsun!"

Adam bir çığlık attı ve irkildi, ama Jack kimseye saldıramayacak kadar kızgındı. Demek Sanguine yeniden Vengeous için çalışmaya başlamıştı ve emirleri yerine getiriyordu. Ama bu sefer, kirli işlerini kendisine yaptırmak istemişti.

Jack, "Kandırıldım," dedi. Adama baktı. "Vengeous işin içindeyse, her şey Yüzü Olmayanlar ile ilgili olmalı."

"E-evet."

"Kandırıldım. Bu, hiç de profesyonelce değil."

"Öyleyse, gitmeme izin verecek misin? Yüzü Olmayanlar'a yardım etmek istemezsin, değil mi? Beni bırakacak mısın?"

Jack adama baktı. "Çok isterdim, dostum. Gerçekten çok isterdim. Ama hapisten çıkartıldım ve ben her zaman borçlarımı öderim."

"Ama... ama beni öldürerek onlara yardım edeceksin."

"O zaman onlarla ödeşmenin bir yolunu bulurum. Sen üzerine alınma."

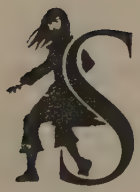
Her zamanki gibi kurban yaşamı için yalvardı ama Jack adamı öldürerek bu duruma bir son verdi.

Jack şapkasını düzeltti ve uzaklaştı. Hâlâ birkaç arkadaşı vardı, kendisini istediği yere götürebilecek kişiler tanıyordu.

Ve İrlanda sokaklarında yürümeyeli uzun zaman olmuştu.

26

YENİ MORGDA CİNAYET

tentor ve Civet, Grotesquery'i sedyeden masanın üzerine almaya uğraşıyordu. Yaratık büyük, ağır ve hantaldı, ama her şeyden öte büyük ve ağırdı. Bedenin üst kısmını masaya alırlarken sedye gıcırdadı ve hareket etti, Grotesquery düşmeye başladı. Civet yaratığı yakalamak istedi ama altına girdi, Grotesquery yavaşça tepesine düştü.

Civet, "Yardım et," diye haykırdı.

Profesör Grouse içeriye daldı. "Siz ne yapıyorsunuz?"

Stentor, "Düştü," diye açıkladı. Sırtını dikleştirdi.

Grouse, "Görebiliyorum," dedi. "Bu yaratık nadir bulunur bir tür, embesil. Zarar görmesini istemiyorum."

"Evet, Profesör. Özür dileriz."

"Neden tek başına yaratığı masaya almaya çalışıyorsun? Civet nerede?"

Civet elini havaya kaldırdı. "Buradayım, Profesör."

"Sen aşağıda ne yapıyorsun, Civet?"

"Nefes almaya çalışıyorum."

"Tamam, ayağa kalk!"

"Kalkardım, efendim, ama çok ağır. Bana bir yardım etseniz..."

"Ben yaşlı bir adamım, aptal. Bu yaratığı üzerinden nasıl kaldırayım?"

"Tek başınıza yapamazsınız, ama Stentor da size yardım ederse yerinden kıpırdatabilirsiniz. Burada nefes almak gittikçe güçleşiyor. Sanırım ciğerlerim patlamak üzere."

Grouse işaret etti. "Stentor, yardım et."

"Evet, profesör."

Birlikte Grotesquery'i Civet'in altından çıkabileceği kadar kenara çektiler.

Grouse, "Ben hiçbir yaratığı yere düşürmedim," dedi. İnledi. "Hiçbir zaman bir cesedin altında da kalmadım, Civet. Bunu unutma."

Civet, "Evet, efendim," dedi. Sonunda ayağa kalkmayı başardı.

Grouse, Grotesquery'nin yanına çömeldi ve bir makas alıp sarı bezlerinin bir kısmını kesti, altındaki yaralı deri açığa çıktı. "Şaşırtıcı," dedi. "Farklı yaratıklardan alınan farklı parçalar, hepsi bir araya getirilmiş. İmkânsız korkuların mükemmel bir birleşimi."

Stentor başıyla onayladı. "Çalışıyor olsaydı daha da şaşırtıcı olurdu."

Grouse, "Az konuş," dedi. "Çok çalış. Masanın üzerine alın. Daha fazla zarar görmesin, tamam mı? Böyle hoşgörülü bir patronunuz olduğu için şanslısınız. Stentor, kaldırırken dizlerini kır, salak."

"Özür dilerim, efendim."

Birlikte yüklendiler ve yaratığı yerden kaldırdılar, Civet birden bıraktı ve geri çekildi. Stentor, Grotesquery'nin bedeninin yarısını masanın üzerinde tutmayı başardı.

Grouse, "Sorun nedir?" diye sordu.

Civet endişeyle, "Profesör," dedi. "Bu şeyin ölü olduğuna emin misiniz?"

"O şey, eşsiz bir parça."

"Özür dilerim, efendim. Bu eşsiz parça ölü mü? Bence... hareket etti."

"Tabii ki, hareket etti. Siz yerinden oynattınız."

"Hayır, efendim. Demek istediğim, kendi kendine hareket etti."

"Bu mümkün değil. Yaratığı yaşama geri döndürecek ayin yarıda kesildi, Valkyrie Cain'in kanının sadece bir kısmı aktarılabildi."

Civet tereddüt etti, sonra dev kollardan birini tuttu ve Stentor'a yardım etti.

Birden geriye sıçradı. "Aman!" diye haykırdı. "Bu sefer kesinlikle hareket etti!"

Grouse, "İçinden çok fazla enerji geçti," diye açıkladı. Kaşlarını çattı. "Sıradan bir spazm olabilir. Belki kaslar uyarılara cevap veriyordur."

Civet, "Spazm değildi," dedi. "Yemin etti."

Grouse sargılara sarılı yaratığa baktı. Büyük, ağır, soğuk ve hareketsizdi. "Tamam," dedi. "Burada kaç tane Yarıcı var?"

"Üç."

"Tamam o zaman. Çocuklar, hemen üst kata çıkın ve Yarıcı'lara buraya gelmelerini söyleyin, onlara söyleyin bir sorunumuz -"

Sonra Grotesquery doğruldu ve Civet bir çığlık atıp havaya sıçradı. Ama Stentor yavaş kaldı. Yaratık, asistanın başını tuttu ve bir yumurta gibi ezdi.

27

GROTESQUERY'NİN KALKIŞI

alkyrie gözlerini açtı. Duyduğu şey bir çığlık mıydı? Doğruldu ve koridora baktı. Işıklar yanıp sönüyordu. Ayak sesleri duydu. Sonra sesler kesildi. Ters giden bir şeyler vardı.

Yataktan kalktı, uzuvları bu durumu protesto etti, kolları ağrıyordu. Çıplak ayakları soğuk zemine değdi. Duvarın dibindeki küçük dolabın yanına gitti, çoraplarını ve botlarını aldı. Karanlık odada çabucak ayağına geçirdi, ceketini giyerken birinin yardım istediğini duydu. Sonra bir gümbürtü geldi ve çığlıklar son buldu.

Valkyrie kafasını kapıdan dışarıya çıkarttı ve morgun bulunduğu tarafa baktı, iplerinin yarısı kesik bir kukla gibi, bir şeyin beceriksizce hareket ettiğini gördü. Bedeni sarsılıyordu ve vücut parçaları uyumunu kaybetmiş gibiydi, ama Valkyrie izlerken biraz kendine geldi, sanki kendi bedenine ağır ağır alışıyordu. Işığın altında durdu.

Grotesquery. Yaşıyordu.

Yaratığı bir arada tutan sargıları gördü – hepsi o kadar eskiydi ki, ufalanıp dağılmaları gerekirdi. Sargıların arasındaki derileri, yara izlerini ve dikişleri gördü. Göğüs kafesi sanki çatlamış ve açılmıştı, şimdi her bir kaburgası bedeninden fırlayacak gibiydi.

Sol bileğinin üzerinde dev bir şişkinlik vardı ve altında kalın bir deri tabakası göze çarpıyordu. Sağ kolu çok büyüktü, kaslar birbiri içine geçiyor, eline kadar gerilerek uzanıyordu. Parmakları da çok kalındı ve birer pençeye benziyordu. Sargılar yüzünü tamamen kaplıyordu, gözleri bile kapalıydı. Bazı yerlerde koyu renkli kan lekeleri vardı.

Neden alarm verilmemişti? Grotesquery yaşıyordu ve kimse kendisini uyarmamıştı. Valkyrie geri çekildi, bir sandalyeyi kavradı ve üzerine çıktı. Parmaklarını şıklattı ama bir şey olmadı. Gözlerini kıstı. Dikkatini odakladı, bir kez daha parmaklarını şıklattı ve bir kıvılcım çaktı, elindeki alevi tavandaki duman dedektörüne tuttu. Bir süre sonra yan-

gın söndürme sistemi devreye girdi ve alarmlar çalmaya başladı.

Üç Yarıcı koşarak koridordan geçti. Savaşçılar yanına gittiğinde, Valkyrie yaratığın ne kadar büyük olduğunu anladı. Hepsinden daha uzun boyluydu. Yarıcılar ciddi tehditlerle karşı karşıya kalmaya alışkındı, ama daha önce böyle bir şey ile savaşmamışlardı.

Grotesquery üzerine savrulan bir orağı savuşturdu ve Yarıcılar'dan birinin boğazını kavradı. Tuttuğu savaşçıyı havaya kaldırırken bir diğerini duvara çarptı. Üçüncü Yarıcı saldırıya geçti ama Grotesquery elinde tuttuğu savaşçıyı diğerinin üzerine fırlattı. Valkyrie kemiklerin kırılma sesini duydu.

Üç saniye. Grotesquery üç saniye içerisinde üç Yarıcı'yı öldürmüştü.

Valkyrie odasına geri döndü. Üzerine su damlaları yağıyordu. Kaçmayı deneyebilirdi. Koridora çık, sağa dön ve Araştırma Bölümü'ne doğru koşmaya başla, sonra merdivenleri çık. Sahneye ulaşırsa sinemadan dışarıya çıkabilir ve Grotesquery'ye görünmeden uzaklaşırdı. Yaratık hâlâ yavaştı ve kendisini görmediği için yakalayamazdı. Bunu yapabilirdi. Öyleyse neden harekete geçemiyordu?

Valkyrie geri çekildi. Kapının önüne bir gölge düştü, yaratık yaklaşıyordu. Valkyrie'nin bacakları hâlâ güçsüzdü ve

kolları acıyordu. İçini bir korku kapladı ve midesini burktu. Duvara sırtını yasladı ve beklemeye başladı. Oda sanki yeterince karanlık değildi. Kendisini görecekti. Hayır, kendisini göremezdi. Gözleri yoktu.

Artık çok geçti, çünkü Grotesquery kapının önünden geçiyor, bedeninden aşağıya sular akıyordu. Kokusunu alabiliyordu, formaldehit ve küf karışımı bir şeydi. Nefesini duyabiliyordu, yerinden hiç kıpırdamadı.

Grotesquery durdu. Valkyrie harekete geçmeye hazırdı. Üzerine gelirse, saldırıya geçecek ve var gücüyle yaratığa vuracak, üzerine alev topları fırlatarak sargıları tutuşturacaktı. Sanki bunlar yaratığı durdurmaya yeterdi. Sanki bu şekilde yaşamını kurtarabilirdi. Şüpheliydi.

Yaratık hafifçe başını döndürdü, ama Valkyrie'ye doğru dönmedi. Sanki alarmın ötesinden gelen bir sesi dinliyordu. Valkyrie yaratığın gelişmiş bir radar gibi etrafını algıladığını düşündü, ama böyle bir radar uzun süredir kullanılmadığı için olması gerektiği kadar kusursuz olamazdı.

Kaslarının gevşediğini ve zihnini bir soğukluğun ele geçirdiğini hissetti. Korku gücünü alıp götürüyordu. Yerinden kıpırdayamayacak olma korkusu büyüdü ve içini kuşattı. Öğrendiklerinin bir anlamı yoktu. Yetenekleri, güçleri, büyüleri – Grotesquery için Yarıcılardan daha büyük bir teh-

dit oluşturamazdı. Aslında bir tehdit bile değildi. Küçük bir sinekten başka bir şey değildi.

Ama yaratık hareket etti. Bir adım, bir tane daha attı. Bir süre sonra kapının önünden kayboldu, koridorda uzaklaştı. Valkyrie gözünden akan yaşların terine karıştığını fark etti. Gözlerini kırpıştırdı. Ölmeyecekti. Bugün değil.

Duvardan uzaklaştı, titreyen bacakları üzerinde durmaya çalıştı. Birkaç saniye bekledi, sonra kapıya doğru yürüdü, ayakları yerdeki suyun üzerinde şapırdadı. Kapıya ulaşınca başını dışarıya çıkarttı ve boğazını parmaklar kavradı. Koridora çekildi, ayakları yerden kesildi, nefes almakta güçlük çekiyordu.

Grotesquery başını kaldırdı ve olmayan gözleriyle Valkyrie'ye baktı. Valkyrie elleriyle dev bileği ve parmakları tutuyor, kurtulmaya çalışıyordu.

Bir sinekti.

Bir tekme savurdu, botları bir şeye çarptı. Yumruklarını yaratığın ön koluna geçirdi. Grotesquery için hiçbiri bir şey ifade etmedi. Kalbi kulaklarında atıyordu. Gözleri kararmaya başladı. Nefes alamıyordu. Nefes alması lazımdı yoksa ölecekti.

Parmaklarını şıklattı, bir alev topunu yaratığın sargı bezlerine bastırdı. Sargılar hemen alev aldı ama anında ateşi söndü. Başka numarası kalmamıştı. Bitmişti.

Sonra Grotesquery'nin arkasında bir hareketlilik gözüne ilişti – Dedektif Kurukafa ve Tanith. Grotesquery'nin arkasına dönmesine gerek yoktu. Tam arkasına ulaştıklarında sol kolunu geriye savurdu. Dedektif Kurukafa altından geçti ve Tanith tavana sıçradı, kılıcını havada savurdu. Valkyrie aşağıya düşerken Dedektif Kurukafa kızı havada yakaladı ve koşmaya devam etti. Tanith de peşlerinden geldi.

Grotesquery yaralı eline merakla baktı. Durup izlediler, ama yara hemen kendi kendine iyileşti.

Arkalarında bir hareketlilik oldu ve Kenspeckle topallayarak koridora ulaştı.

Dedektif Kurukafa, "Arkamıza geç," dedi.

Kenspeckle inledi. "Öyle yapacağım."

Havadaki basınç değişti ve Valkyrie'nin kulakları tıkandı. "Neler oluyor?" diye haykırdı.

Kenspeckle, "Gücünü geri kazanıyor," dedi.

Dedektif Kurukafa silahını eline aldı. "Daha fazla güçlenmeden onu öldürmek için son şansımız."

Grotesquery'nin üzerine yürüdü, altı el ateş etti, altı patlamanın ardından yaratığın göğsündeki deliklerden kara kanı aktı, ama Grotesquery sendelemedi. Dedektif Kurukafa silahını kılıfına taktı ve parmaklarını şıklatıp iki elinden çıkan alevler yaratığa doğru aktı, aradaki havayı buhara dönüştürdü. Alevler Grotesquery'e ulaştı ama hiç işe yaramadı.

Dedektif Kurukafa iki eliyle havayı itti ve hava dalgalandı. Grotesquery geriye savruldu. Dedektif Kurukafa aynısını bir kez daha yaptı ve yaratık karşı koymaya çalıştı. Dedektif Kurukafa aynı şeyi üçünü kez yapmaya çalışırken Grotesquery dev, sağ kolunu öne uzattı ve kol çözüldü. İçinden fırlayan uzantıların ucunda birer pençe vardı, Dedektif Kurukafa'ya doğru saldırıya geçtiler. Dedektif bir çığlık atıp geriye çekildi ve uzantılar geri dönüp kolun içine girdi, birbiri üzerine dolanıp kolu yeniden oluşturdu. Grotesquery bir yumruk savurdu ve Dedektif Kurukafa havada uçtu.

Tanith koşmaya başladı, saçları kafasına yapışmıştı ve kılıcı elindeydi. Grotesquery rakibini yakalamaya çalıştı ama Tanith çok hızlıydı. Tanith yerde yuvarlandı ve yaratığın bacağını yaraladı, sonra koluna saldırdı. İki yara da hemen kapandı.

Sağ kolu yeniden çözüldü ve Tanith hoplayıp zıpladı, havaya sıçradı ve bir takla attı, şimdi tavanda baş aşağı duruyordu. İlerledi, ama Grotesquery aradaki mesafeyi korudu. Sol kolunu havaya kaldırdı.

Kenspeckle, Tanith'i uyarmak istedi, ama alarmın gürültüsü yüzünden sesini duyuramadı. Grotesquery'nin sol bileğindeki büyüme, Valkyrie'nin şişkinlik sandığı şey, birden kasıldı ve sarı bir sıvı fışkırttı. Tanith kurtulmak için kendi-

ni yana attı ve yere düştü. Sıvı tavana değdiği yerde taşları eritti ve bir delik açığa çıktı.

Dedektif Kurukafa koşup Tanith'in yanına koştu, yaratığın kolundaki şişkinlik inmesine rağmen Grotesquery hâlâ sol kolunu öne doğru uzatmış bekliyordu. Dedektif Kurukafa, Tanith'e uzandı ama bir saniye geç kaldı.

Grotesquery'nin bileğinin altından bir yerden minik bir iğne fırladı ve Tanith'in yanına saplandı. Tanith bir çığlık attı ve iğne çıktığı yere geri döndü. Dedektif Kurukafa, yere düşen Tanith'i kolları arasına aldı. Geri çekildi.

Grotesquery ellerine baktı ve parmaklarını açıp kapattı, sanki her geçen saniye yeni bir şeyler keşfediyordu.

Valkyrie ve Kenspeckle arkadaşlarının yanına koştu. Tanith baygındı. Damarları iyice belirginleşmiş ve hastalıklı yeşil bir tona bürünmüştü.

Kenspeckle, "Zehirlenmiş," dedi. "Helaquin zehiri. Ölmeden önce yirmi dakikası var."

Dedektif Kurukafa, "Nasıl iyileşir?" diye sordu.

Alarm sustu ve yangın söndürme sistemi devreden çıktı.

Kenspeckle, "Bu zehri elli senedir görmedim," dedi. "Burada bir panzehirim yok ama Tapınak'ta olması lazım. Yetişirsen Tanith'i kurtarabiliriz."

Valkyrie, "Ben Grotesquery'i uzaklaştırayım," dedi. "Arabada buluşalım."

Dedektif Kurukafa kafasını kaldırdı. "Ne? Hayır! Sen Tanith'i al–"

Valkyrie, "Bunu yapma," dedi. "Benim taşıyamayacağım kadar ağır." Dedektif Kurukafa kendisini durdurmadan koşmaya başladı.

Arkasından bir ses, "Valkyrie!" diye kükredi.

Koşarken Valkyrie'nin botları şapırdadı. Grotesquery kollarını iki yana açtı ve kızı karşılamaya hazırlandı. İki tarafta da geçecek yer yoktu ve Tanith gibi tavanda yürümeyi beceremiyordu, bu yüzden Grotesquery kendisine uzanınca kendini yere bıraktı ve ıslak zeminde kayarak yaratığın bacakları arasından geçti. Diğer tarafa ulaşınca hemen ayağa kalktı ve koşmaya başladı. Grotesquery arkasına dönüp kızı takip etti.

Valkyrie, işe yaradı, diye düşündü. Şimdi ne yapacağım?

Köşeyi dönerken Dedektif Kurukafa'nın bağırdığını, kaybolan heceyle ilgili bir şey söylediğini duydu. Koşmaya devam etti. Asansörlerin yanından geçti, alarm verildiği için çalışmıyorlardı. Merdivenlere yöneldi. Grotesquery henüz köşeye ulaşmamıştı. Yavaşladı, nefes alıp verdi ve bakışlarını köşeye odakladı. Kaybolan hece? Bunun anlamı neydi?

Grotesquery köşeyi döndü. Arka basamaklar, sahnenin arkasındaki merdivenlerle birleşenler, Valkyrie'nin hemen

arkasındaydı. Yaratığın hilelerinden birine maruz kalmamak için koşmaya hazırlandı.

Sonra yaratık yok oldu, sanki etrafını saran boşluk tarafından yutuldu. Valkyrie gözlerini kırpıştırdı. Hibrit yeteneklerinden biri, iğne, asit ve çözülen kol gibi, konum değiştirmeydi.

Dedektif Kurukafa *kaybolan hece* değil, *kaybolan gece* demişti. Kaybolan Gece, Gordon'ın eserlerinden biriydi. Shibbach isimli bir yaratıkla ilgiliydi, istediği anda istediği yerde belirebilen, çok kanlı ve vahşice cinayetler işleyip ortadan kaybolan ve yüzlerce kilometre ötede belirebilen bir yaratıktı. Gordon'ı, daha doğrusu Eko Taşı'ndaki Gordun'u hatırladı. Vengeous'un Grotesquery'nin bedenine bir Shibbach'tan parçalar eklediğini söylemişti.

Valkyrie'nin yaratığın arkasında olduğunu anlaması için geriye dönmesine gerek yoktu. Koşmak istedi ama ıslak zeminde kaydı, yaratık sağ kolunu savurdu. Valkyrie yana düştü, Grotesquery'nin sargılı başını gördü ve merdivenlerden yuvarlandı. Acıyla inledi ve kendini yerde buldu, tırabzanlara tutunup kalkmaya çalıştı. Şimdi ana merdivenlerdeydi ve ikişer ikişer indi, tehlikeli bir biçimde fazla hızlıydı.

Ayakları zemine değince ekrana doğru koştu ve içinden geçti, sahneden aşağıya atladı. Çıkışa yöneldi, kapıya bir omuz attı ve gün ışığı bir yumruk gibi yüzüne çarptı.

Dedektif Kurukafa, "Valkyrie!" diye bağırdı. Bentley az ileride hazır bekliyordu, arkasında ise Baron Vengeous sokaktan bulundukları tarafa doğru geliyordu. Yanında Sanguine, Dusk ve Hastalıklılar vardı.

Grotesquery birden yanında yoktan var olunca Valkyrie kenara çekildi ve Bentley'ye doğru koştu. Açık pencereden içeriye atladı, Kenspeckle kızı yakaladı ve içeriye çekti. Tanith arka koltukta baygın yatıyordu, Valkyrie doğrulunca arkasına baktı ve Baron Vengeous'un, Grotesquery'nin üzerine yürüdüğünü gördü.

Grotesquery başını çevirdi ve bakışlarını arabaya odakladı.

Dedektif Kurukafa, "Emniyet kemeri!" diye haykırdı.

28

İYİLERİN TOPLANTISI

liss, yanında Yarıcılar ile Tapınak'ın arkasındaydı. Bentley ani bir frenle durdu ve Bliss kapıyı açtı, Tanith'i dışarıya çıkarttı. Kızın damarları sarımsı bir örümcek ağı gibi bedenini kaplıyor, Tanith güçlükle nefes alıyordu.

Kenspeckle, "Önümden çekilin, önümden çekilin," diye mırıldandı, önüne çıkanları eliyle kenara itti. Bliss, Tanith'i yere yatırdı ve Kenspeckle'a üç farklı renkte yapraklar uzattı. Kenspeckle yaprakları birbiri üzerine sardı, sonra birleşimi avcunda sıkıca tutup gözlerini kapattı. Parmakları arasından bir ışık geldi, eli neredeyse şeffaflaştı. Valkyrie adamın elinin kemiklerini görebiliyordu.

Işık soldu. Bliss temiz bir tüp aldı ve uzattı, Kenspeckle yavaşça parmaklarını araladı. Rengârenk bir toz –yapraklardan geriye kalan– avcundan tüpe aktı. Bliss hafif sülfür kokan koyu kırmızı bir sıvı ekledi, Kenspeckle tüpü alıp çalkaladı ve içindekileri karıştırdı. Sonra Bliss'in uzattığı şırıngayı alarak karışımı içine çekti.

Kenspeckle, "Tanith'i tutun," dedi.

Bliss elini Tanith'in omuzlarına koydu, Dedektif Kurukafa bir kolunu, Valkyrie diğerini aldı. Yarıcılar da bacaklarını tuttu. Kenspeckle şırıngayı Tanith'in boynuna sapladı ve hafif bir tıslama duyuldu. Ardından sıvıyı enjekte etti.

Tanith debelenmeye başladı, Valkyrie'nin tuttuğu kol serbest kaldı. Valkyrie kolu tuttu ve yeniden yere yatırmak için üzerine çıkmak zorunda kaldı. Panzehir vazifesini yaparken Tanith titredi ve kıvrandı, sarı damarlara kan doldu, kaslar gerildi ve düğümlendi.

Kenspeckle, "Dilini yutmasın," dedi.

Sonra Tanith hareketsiz kaldı, artık damarları görünmüyordu. Yüzüne rengi geri döndü.

Valkyrie, "İyileşecek mi?" diye sordu.

Kenspeckle bir kaşını havaya kaldırdı. "Ben bir büyü-bilim dehası değil miyim?"

"Evet, öylesin."

"O zaman iyileşecek," dedi. "Ama aynı şeyi asistanlarım için söyleyemeyeceğim. Artık iyi asistanlar bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz? Aslında, ikisi de çok iyi sayılmazdı, ama..." Ellerini çaresizce iki yana açtı ve başını olumsuzca iki yana salladı. "İyi çocuklardı. Böyle ölmeyi hak etmiyorlardı." Dedektif Kurukafa'ya baktı. "Onu durduracak mısınız?"

"Durduracağız."

Kenspeckle, "Pekâlâ," dedi. "Tanith'i içeriye alalım."

Valkyrie perişandı. Kolu sertleşmişti ve her yeri yara bere içerisindeydi. Farkında olmadan dudağını patlatmıştı ve bir gözü nedenin bilmiyordu ama mordu. Muhtemelen minibüs kazasından veya merdivenlerden düşmesinden yadigârdı.

Tanith yanındaydı ve somurtuyordu. Zaten ne zaman bir dövüşü kaybetse somurturdu. Önceki sene Beyaz Yarıcı'yla savaştıktan sonra iyileşene kadar somurtmuş ve pencereden dışarıyı seyretmişti.

Panzehir, Helaquin zehrinin etkilerini ortadan kaldırmış ve iğnenin yarası temizlenip sarılmıştı. Ayağa kalkabilecek gücü kendinde bulunca, Tanith gitti ve kılıcını bileledi. Şimdi aynı kılıç önlerindeki masanın üzerinde duruyordu.

Tapınak'ın toplantı odasındaydılar. Bay Bliss masanın bir ucundaydı, Dedektif Kurukafa sırtını duvara yaslamış ve kollarını göğsünde birleştirmişti. Kapılar açıktı. Guild içeriye girdi.

"Kimi suçlayayım?" diye kükredi. "Söyleyin bana, kimi? Grotesquery elimizde miydi? Elimizdeydi de, bana neden haber verilmedi?"

Dedektif Kurukafa, "Tüm sorumluluk bana ait," diye cevap verdi.

"Sana ait, öyle mi? Her halükârda seni suçluyor olacağım zaten! Arkamdan bir sürü iş çevirdin, Dedektif. Üç Yarıcı'yı koruma olarak benden izinsiz yanına aldın ve prosedürleri takip etmedin. Yarıcılar şimdi nerede?"

Dedektif Kurukafa tereddüt etti. "Öldüler."

Guild, "İşte bu harika bir haber, değil mi?" diye haykırdı. "Söylesenize, bu işte elinize yüzünüze bulaştırmadığınız bir şey var mı?"

"Operasyon henüz sona ermedi."

Guild kaşlarını çattı. "Seni içeriye aldığım için şanslısın, Dedektif. Eachan Meritorious burayı nasıl yönetiyordu bilemiyorum ama bu gibi sorumsuz tavırların yeni Konsey tarafından hoş karşılanmayacak, bunu bilesin!"

Tanith, "Bir kişilik Konsey," diye mırıldandı.

Guild arkasına döndü. "Efendim? Tam olarak duyamadım. Hepimizin duyması için bir kez daha tekrar edebilir misiniz?"

Tanith adama baktı. "Tabii ki. Ben tek kişilik konsey dedim, üç üyesi olana kadar konsey olarak isimlendirilemeyeceğini gayet iyi biliyorsunuz."

Yüce Büyücü'nün tüyleri diken diken oldu. "Sizin fikriniz burada geçerli değil, Bayan Low. Londra'daki Tapınak için çalışıyorsunuz, burada olmamanız gerekiyor."

Tanith, "Ben serbest çalışıyorum," dedi.

Dedektif Kurukafa, "Tanith'den ben yardım istedim," dedi. "İşimize yarayabileceğini düşündüm. Destek almamız gerektiğini söylememiş miydiniz?" Guild'in yüzü kızardı ama adam yeniden bağırıp çağırmaya başlamadan Bliss araya girdi.

"Bütün uluslararası yardım isteklerimiz cevapsız kaldı. Son birkaç saat içerisinde, dünyanın dört bir yanındaki Tapınak'ların personeline karşı saldırılar düzenlendi."

Dedektif Kurukafa, "Dikkatimizi dağıtmaya çalışıyorlar," dedi. "Herkesi meşgul edecek, bizi diğerlerinden izole edecekler."

"Zaten öyleyiz."

Valkyrie, "Ama kim böyle bir şeyi organize edebilir?" diye sordu. "Vengeous mu?"

Dedektif Kurukafa, "Bunun için uzun süre planlar yapılmış olması lazım," dedi. "Vengeous'un zamanı yoktu."

Guild, "Bunu tartışacak vaktimiz yok," diye araya girdi. "Grotesquery'i bulup durdurmalıyız. Tek önceliğimiz budur."

Bliss, "Ay tutulması gece yarısının on geçe gerçekleşecek," dedi. "Grotesquery boyutlar arası kapıyı açana kadar dokuz saatimiz var demektir."

Guild ellerini masanın üzerine koydu. "Bu konuda ne yapacağız? Öylece oturup hiçbir şey yapmadan bekleyeceğimizi söylemeyin."

Dedektif Kurukafa, "Bütün duyarlılar tetikte," dedi. "Bildiğimiz bütün kâhinler ve psişik güçlere sahip olanlar bölgeyi izliyor."

"Ya Grotesqeuery'i bulamazlarsa, iskelet?"

Kollarını göğsünde birleştirmiş sırtı duvara yaslı dikilen Dedektif Kurukafa, başını hafifçe yana yatırdı ve Guild'e baktı. "O zaman davayı bize bırakın."

Guild, "Bu da ne demek?" diye haykırdı. "Her şeyin sonu olabilecek global bir krizle karşı karşıyayız ve sen davadan bahsediyorsun."

Dedektif Kurukafa, "Ben bir dedektifim," dedi. "Benim işim bu."

"Ama çok iyi işler çıkartmadın, değil mi?"

Dedektif Kurukafa sırtını dikleştirdi ve ellerini yana indirdi. "Bir durum değerlendirmesi yaparsak," dedi. "Birisi ya da birileri, Grotesquery'i durdurmamızı engellemek için diğer Tapınak'lardan destek almamıza engel oldu. Grotesquery ayağa kalktı çünkü Vengeous sonunda kayıp bileşeni buldu. Vengeous dışarıya çıktı çünkü Billy-Ray Sanguine hapishaneye girip adamı dışarıya çıkarttı. Billy-Ray Sanguine, Baron'un nerede tutulduğunu öğrendi çünkü nüfuz sahibi biri ona bu bilgiyi sızdırdı."

Guild, "Konuyu fazla dağıttın," dedi. Kaşlarını çattı.

Dedektif Kurukafa, "Nüfuz sahibi biri," diye devam etti. "Bu bilgiyi Sanguine'e verdi ve muhtemelen büyük bir ödül aldı. Şimdi, ben de spekülasyonlara burada başlıyorum. Belki de bahsettiğim kişi gizli hapishanenin yerini öğrenebilmek için çok önemli bir konuma getirildi. Güçlü birisi ya da birileri ile anlaşmalar yaptı, muhtemelen bizi diğer Tapınak'lardan izole edenler her kimse aynı kişilerden bahsediyoruz. Ama muhtemelen bu bilginin nelere mal olacağını veya neden istendiğini bilmiyordu."

Guild gözlerini kıstı. "Sakın düşündüğüm şeyi ima ediyor olmayasın?"

Dedektif Kurukafa masadaki ince bir dosyayı işaret etti. "Dosyanın içinde Yüce Efendi seçildikten sonra diğer kon-

seylerle yaptığın toplantıların bir listesi var. Rusya Konseyi ile diğerlerinden çok daha fazla görüşmüşsün."

Guild, "Bunlar Tapınak'ın resmi işleri ve seni ilgilendirmez," dedi. Boynundaki damarlar açığa çıktı.

"Bu toplantıların üç tanesi Serpine'in saldırısından sonraki güvenlik açıkları ile ilgili. Bu sayede, bazı gizli bilgilerle birlikte, muhtemelen Rusya bölgesinde gizli hapishanelerin nerede olduğu bilgisine de ulaştın."

Guild, Dedektif Kurukafa'nın üzerine yürüdü ve Valkyrie bir an için adamın dedektifi tokatlayacağını düşündü. Dedektif Kurukafa yerinden kıpırdamadı.

"Beni hapishaneden kaçan bir mahkûma yardım ve yataklık ile mi suçluyorsun?"

"Dediğim gibi, sadece fikir yürütüyorum. Çünkü seni bir şeyle suçlayacaksam, bunun Tapınak'a ihanet olması gerekir."

Guild, "Kovuldun," dedi.

Dedektif Kurukafa başını yana yatırdı. "Beni kaybetmeyi göze alamazsın."

Guild, "Alabilirim," diye cevap verdi. Kapıya doğru yürüdü.

Dedektif Kurukafa, "Yapmam gereken bir işim var," dedi. "Ve bunu yapacağım. Bir hain olabilirsin Guild, ama sen

de benim gibi Yüzü Olmayanlar'ın geri dönmesini istemiyorsun, değil mi?"

Guild kapıya uzandı, dudaklarını büzüştürdü. "O zaman yapman gerekeni yap, Grotesquery'i durdur ve işini bitir. Sonra da bir daha buraya sakın adım atma." Dışarıya çıktı ve başka bir şey söylemedi. Dedektif Kurukafa başıyla onayladı.

"Galiba beni sevmeye başlıyor."

29

İZ PEŞİNDE

apınak'ı terkettiler ve Dublin'in dar, ara sokaklarında dolaştılar. Dedektif Kurukafa, Temple Bar bölgesine ulaştıklarında arabayı park etti ve yolun geri kalanını yürüdüler. Dedektif yüzünü ve ellerini gizlemiş olmasına rağmen sokaktan geçen, barlara ve restoranlara girip çıkan insanların ilgisini çekiyordu.

Meydanın diğer tarafına doğru yöneldiler, basamaklardaki öğrencilerin arasından geçtiler. Valkyrie, Temple Bar'ı çok seviyordu. Canlı ve kalabalık bir yerdi, her yerde müzik ve kahkahalar vardı. Ama Grotesquery'i durduramazlarsa bu gece her şey sona erecek, geriye sadece çığlıklar ve enkaz kalacaktı.

Duvarında parlak renkli bir resim olan dükkâna ulaştılar ve Dedektif Kurukafa kapıyı çaldı. İçeriden sesler geliyordu ve bir süre sonra kilidi açılan kapı aralandı. Eşikte yirmili yaşlarda bir genç duruyordu. Kaşları, burnu, kulakları, dudakları ve dili delinmiş, deliklere halkalar yerleştirilmişti. Üzerinde eski bir kot pantolon ve bir Thin Lizzy tişörtü vardı.

Dedektif Kurukafa, "Merhaba, Finbar," dedi. "Eşyalarımı almaya geldim."

Finbar, "İskelet Adam?" dedi. Sanki ne zaman dedektifi görse şaşırmaya alışkındı. "Sen misin? Bu peruk ve dev güneş gözlükleri de neyin nesi?"

"Kılık değiştirdim."

"Oh, tabii ki, anladım. Güzelmiş. Vay canına, ne kadar oldu?"

"Son konuşmamızdan beri mi?"

"Evet, yıllar oldu, değil mi?"

"Geçen aydı, Finbar."

"Mmm? Tamam, öyle diyorsan öyledir. Bu yanındaki kim?"

Valkyrie, "Adım Valkyrie Cain," dedi. Delikanlıyla el sıkıştı. Finbar'ın parmakları yüzüklerle doluydu.

Finbar, "Valkyrie Cain," dedi. İsmi sindirmeye çalışıyor gibiydi. "Güzel isim. Benim adım Finbar. İskelet Adam'ın eski bir dostuyum, öyle değil mi İskelet Adam?"

"Pek sayılmaz."

Finbar olumsuzca başını iki yana salladı. "Evet, tam olarak arkadaş sayılmayız. İş arkadaşı... ya da müttefik diyelim, ama... demek istediğim, birbirimizi tanıyoruz, değil mi?"

Dedektif Kurukafa, "Acelem var, Finbar," dedi. "Benim için sakladığın küçük bir çanta vardı, ona ihtiyacım var."

"Çanta mı?"

"Siyah bir çanta. Acil durumlar için gerekli eşyalarımı sana emanet etmiştim."

"Acil bir durumda mıyız?"

"Korkarım öyle."

Finbar'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve metal halkaları güneş ışığında parıldadı. "Ah, adamım. Ölmeyeceğim, değil mi?"

"Umarım ölmezsin."

"Ben de aynı şeyi ümit ediyorum, dostum. Daha yaşayacak çok şeyim var, değil mi? Sharon ile evlendiğimizi sana söylemiş miydim? Sonunda, öyle değil mi?"

"Finbar, Sharon'ın kim olduğunu bilmiyorum ve çantaya gerçekten ihtiyacım var."

Finbar, "Tamam, adamım," dedi. Başıyla onayladı. "Bakalım bulabilecek miyim? Buralarda bir yerlerde olmalı, değil mi?"

"Olasılık kurallarına göre öyle olmalı." Finbar dükkânın içine girdi ve Valkyrie dedektife baktı.

"Çantada ne var?" diye sordu.

"Diğer silahım, birkaç mermi, şunlar ve bunlar, bir diken bombası, hiç okumadığım eski belgeler, bir deste iskambil kâğıdı–"

"Diken bombası mı?"

"Hmm, evet."

"Diken bombası nedir?"

"İçinde diken olan bombadır."

"Sen bombayı bu adama mı verdin? Güvende olduğundan emin misin?"

"Bir bombadan bahsediyoruz, Valkyrie. Hiçbir yerde güvende olamaz. Ama çanta çok güvenlidir. Çantamı bir kahve masası veya tabure olarak da kullansa, son birkaç yılı çantayı merdivenlerden aşağıya yuvarlamakla bile geçirse, içindekilere bir şey olmamıştır. Umarım çantayı nereye koyduğunu hatırlar."

Finbar yeniden açığa çıktı. "Sabırsızlanmaya başladınız, biliyorum. Ön tarafta değil, öyleyse arkada olmalı, değil mi? Bu yüzden şimdi arka tarafa bakacağım. Gelmek ister misiniz?"

Valkyrie kibarca, "Biz burada iyiyiz," dedi.

"Tamam. Emin misiniz? İskelet Adam? Sharon içeride, ona bir merhaba demek istemez misin?"

"Ama onu tanımıyorum, Finbar."

Finbar, "Ah, unutmuşum," dedi. Yeniden gözden kayboldu.

Valkyrie, cep telefonunun saatine baktı. Şimdi evde normal bir yaşam sürüyor olsaydı, muhtemelen akşamki yemek için ne giyeceğini düşünüyor olurdu. Aslında uzun süre düşünmesine de gerek yoktu. Dolabında bu gibi günlerde isteksizce giydiği tek bir tane elbisesi vardı. Zehirli İkizler şimdiden güzellik rejimine girmiş, seksen dört kat makyaj yapıp hangi rujun daha güzel durduğunu anlamaya çalışıyor olmalıydı. Valkyrie kendisinin yerine yansıması gideceği için mutluydu.

Birden, "Lanet olsun," dedi.

"Sorun nedir?"

"Yansımam. Hâlâ Bentley'nin bagajında."

Dedektif Kurukafa başını yana yatırdı. "Oh. Oh, unutmuş olmalıyız."

Valkyrie gözlerini kapattı. "Aile toplantısına gitmezsem, annem çılgına döner."

"Bir de güzel tarafından bak, dünya yok olursa gitmene gerek kalmaz."

Valkyrie bir süre suskun kaldı ve başıyla onayladı. "Beni çok rahatlattın," dedi.

Finbar kapının eşiğinde belirdi, elinde bir çanta vardı. "Buldum. Neden uzun süre bulamadığımı anladım, çanta

yerdeymiş ve üzerinde biri uyuyormuş. Neyse ki bir şey olmamış. İşte, burada."

Dedektif Kurukafa çantayı aldı. "Teşekkürler, Finbar."

"Sorun değil, adamım. Acil durum dediğin, önemli bir şey mi?"

"Evet, öyle."

"Yardıma ihtiyacın var mı? Evimden dışarıya çıkıp sana yardım etmeyeli uzun süre oldu, ama istersen seninle gelebilirim."

"Önemli değil, biz kendi başımızın çaresine bakabiliriz."

"Oh, pekâlâ. Tamam. Galiba haklısın. Gerçi daha önce sana hiç yardım edip etmediğimi de... bilemiyorum, ama... Ne diyorduk?"

"Sharon ile evlendiğin için seni tebrik etmiştim."

"Teşekkürler, İskelet Adam."

"Umarım birlikte mutlu olursunuz."

"Evet, ben de aynı şeyi ümit ediyorum. Onu sadece üç gündür tanıyorum ama bazen, bilirsin... biriyle... evlenmek gerekir." Sesi azalarak yok oldu ve yüzüne şaşkın bir ifade takındı. "Sanırım."

Dedektif Kurukafa, "Pekâlâ," dedi. "Bunu benim için sakladın, teşekkür ederim. Beladan uzak dur."

"Anladım. Yanındaki kimdi?"

Dedektif Kurukafa başını yana yatırdı. "Bu, Valkyrie. Tanışmıştınız."

"Hayır adamım, kızdan bahsetmiyorum. Siyahlı adamı diyorum." Valkyrie irkildi ve arkasına bakmamak için kendini zor tuttu.

Dedektif Kurukafa, "Nerede?" diye sordu.

"Sokağın karşısında, görünmemek için elinden geleni yapıyor, ama beni bilirsin, İskelet Adam. Benim gözlerim tüylü bir hayvanınki... neydi? Buldum, bir kartalınki gibidir."

"Ve bize mi bakıyor?"

"Evet. Hayır, bekle. Size bakmıyor, kıza bakıyor."

Valkyrie, "Neye benziyor?" diye sordu.

"Siyah saçlı, solgun yüzlü. Yüzünde bir yara var. Vampir gibi duruyor."

Dedektif Kurukafa, "Sen içeriye gir," dedi. "Kapıları kilitle."

"Anlaştık, dostum. Haçımı da yanımdan ayırmam."

"Vampirler haçtan korkmaz, Finbar."

"Ben haçı göstermeyeceğim, onunla kafasına vuracağım. Çok ağır bir parçadır. Kafasına ciddi hasar verebilir." Bir adım geriledi ve kapıyı kapattı.

Dedektif Kurukafa ve Valkyrie geldikleri yoldan Bentley'nin yanına geri döndü.

Valkyrie sesini alçaltarak, "Dusk hâlâ bizi takip ediyor mu?" diye sordu.

Dedektif Kurukafa, "Sanırım," diye cevap verdi. "Aradığımız değişiklik buydu. Dusk senden nefret ediyor. Çok şanslı sayılırız."

Valkyrie huysuzca, "Evet, çok şanslıyız," dedi. "Bir vampirin beni öldürmek istemesi çok güzel. Ona tuzak mı kuracağız?"

"Öyle yapacağız. Ama burada değil. Çok yakına giremez. Senin yalnız olduğuna inanması lazım."

Valkyrie gözlerini kıstı. "İçimden bir ses, beni yem olarak kullanacağını söylüyor..."

"Aile toplantısına gitmelisin."

"Hayır, hayır, hayır..."

"Benim veya Tanith'in yanında olmaman lazım. Aksi halde Dusk riski göze alamaz. Sadece yalnız olduğuna inanırsa saldırıya geçer. Seni yavaş yavaş öldürmek istediğini ikimiz de biliyoruz."

"Kendimi çok iyi hissetmemi sağladın, teşekkür ederim."

"Toplantıya gidiyorsun."

Valkyrie'nin omuzları çöktü.

"Tanith ve ben yakınlarda olacağız. Dusk bir şey denerse, tepesine bineriz."

"Ama ailem. Teyzelerim, amcalarım, kuzenlerim ve onların kuzenleri..."

"Onları da koruruz."

"Ne? Hayır, demek istediğim, ailem çok can sıkıcıdır. İçki içince dans etmeye başlayacaklar ve bu bana çok... saçma geliyor."

"Harika zaman geçireceksin."

"Senden nefret ediyorum."

"Biliyorum."

30

DÖVÜŞ

Yaytopuklu Jack, Clearwater Hastanesi'nin çatısından aşağıdaki yaratığa bakıyor, vahşiliğini ve güzelliğini takdir ediyordu. Bulunduğu yerden bile çok güçlü bir varlık olduğunu hissedebiliyordu.

"Çok meraklısın, değil mi?"

Jack, yüzündeki hayranlık ifadesini çabucak sildi ve kendisine doğru gelen Sanguine'e döndü.

"Bana yalan söyledin," dedi.

Sanguine başıyla onayladı. "Öyle oldu. Bizi nasıl buldun?"

"Nerede olduğunuzu bana sen söyledin, hatırlamıyor musun?"

"Ben mi? Ah, ne kadar gevezeyim. Aşağıdaki yaratığı gördün mü? Ne düşünüyorsun?"

Jack, "Bütün bunlar Yüzü Olmayanlar ile ilgili, değil mi?" diye sordu. Sanguine'i hazırlıksız yakaladı. Teksaslı geri adım attı ve doğrulmaya çalıştı ama Jack'in savurduğu tekme ile çatıdan aşağıya düştü. Jack aşağıya atladı, bir takla attı ve Sanguine'in yanına kondu.

Sanguine sırtüstü yattığı yerden, "Of," dedi. Güneş gözlükleri fırlamış, gözlerinin olması gereken yerdeki delikler açığa çıkmıştı.

Jack, "Kullanılmayı sevmem," dedi.

"Ben senden özür dileseydim, yine de beni çatıdan aşağıya atar mıydın?"

"Muhtemelen."

"Tahmin etmiştim."

Sanguine, Jack'in dizine doğru bir tekme savurdu. Yerden kalktı ve öne atıldı, Jack'i duvarın dibinde sıkıştırıp yumruklar savurmaya başladı. Jack'in şapkası düştü.

Sanguine yumruk savurdu ve Jack kenara çekildi. Sanguine elini duvara geçirdi ve acıyla çığlık attı. Jack rakibini itti ve kendine hareket edecek kadar yer açtı, zıpladı ve bir tekme savurdu, Sanguine yere yığıldı.

Jack, "Beni yenemezsin, Yankee," dedi.

Sanguine, "Onlar kuzeylidir," diye mırıldandı. Doğruldu. "Ben güneyliyim." Yeniden saldırıya geçti ve Jack hoplayıp

zıplayarak vuruşlardan kaçtı. Sanguine hayal kırıklığı ile kükredi. Jack rakibine bir yumruk attı ve savurduğu bir başka tekme ile Sanguine'i yere serdi.

Jack adamın tepesine dikildi. "Nerede?" diye sordu. "Vengeous nerede?"

Sanguine, "Şimdi burada değil," diye cevap verdi. Doğrulmaya çalıştı.

"Sen ve o, değil mi? Sen, o ve yaratık?"

"Vampirlerimiz de var. Dusk'ı tanıyor musun?"

"Londra'da bir defa karşılaştık. Çatıların benim oyun saham olduğunun farkında değildi. Biraz boğuştuk, diyelim."

Sanguine ayağa kalktı ve inledi. "İkinizin birbirini öldürmesini izlemeyi çok isterdim ama buralarda değil. İntikam peşinde, Haggard'daki kızın peşinden gitti."

"Sen beni kullandın, Sanguine."

Sanguine uzandı ve güneş gözlüğünü alıp taktı. "İrlanda'ya kadar bana vaaz vermeye mi geldin?"

"Buraya neyin peşinde olduğunuzu öğrenmeye geldim."

"Sonra ne yapacaksın?"

"Hoşuma gitmezse mi? Sizi durduracağım."

Sanguine yüksek sesli bir kahkaha attı. "Yaratığı gördün, onun için buradayız. Onu da durdurabilir misin? Hiç durma, benim çirkin küçük dostum." Sanguine'in ayakları dibindeki toprak ufalanmaya başladı. "Londra'ya geri dön,

Jack. Burada bize hiçbir şey yapamazsın. Çok güçlüyüz, bizimle başa çıkamazsın. Planımızı bozmak için ne yapabilirsin ki?"

Sanguine sırıttı, yerin içine girdi ve gözden kayboldu.

31

EDGLEY AİLESİ BİR ARADA

alkyrie ailesinin toplantıya gittiğinden ve evin boş olduğundan emin olduktan sonra dışarıya çıktı, el salladı. Bentley evin önünde durdu, Dedektif Kurukafa dışarıya çıktı ve birlikte yansımayı bagajdan çıkartıp içeriye taşıdılar.

Yansımayı aynanın karşısına yerleştirdiler ve sonra yavaşça öne devirdiler. Yansıma cam yüzeyin içinden geçti ve odanın görüntüsünde belirdi. Bir süre sonra irkildi ve doğruldu. Dedektif Kurukafa ve Valkyrie'ye döndü, yüzü solgundu. Valkyrie, yansımaya yaptıkları şeyden dolayı kendi-

sini suçlu hissediyordu. Benzerinin gözlerinde kendisini kınayan bir bakış yakaladığını düşündü. Uzandı, cama dokundu ve anılar zihnine doldu.

Göğsünü tuttu ve geri çekildi. "Aman Tanrım."

Dedektif Kurukafa, Valkyrie'nin koluna girdi. "İyi misin?"

"Vurulmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladım."

"Eğlenceli miymiş?"

"Tabii ki, hayır."

Valkyrie sırtını dikleştirdi. Aynadaki yansıması şimdi normaldi. "Tamam, ben iyiyim."

"O zaman ben gideyim. Korkarım golf kulübüne kadar yürümek zorundasın. Ama endişelenme, gözümüz üzerinde olacak."

"Ya ben toplantıya gidersem ve Dusk tuzağımıza düşmezse? O zaman vaktimizi boşa harcamış olmaz mıyız?"

"Tek seçeneğimiz bu, Valkyrie. Üzerine daha güzel bir şeyler giyecek misin?"

"Böyle gitsem olmaz mı?"

"Her zamankinden daha dikkatli olacaktır. Tamamen savunmasız görünmelisin."

Valkyrie, "Tamam," diye kükredi. "Elbisemi giyeceğim."

Dedektif Kurukafa, "Eminim içinde harika görünüyorsundur," dedi. Odayı terketti.

Valkyrie arkasından seslendi. "Hep birlikte şarkılar söylemeye başlarlarsa, gelip beni kurtarırsınız, değil mi?"

Dedektifin sesi aşağı kattan geldi. "Belli olmaz."

Valkyrie gözlerini kıstı. Yansımanın anıları kendisininkilere karışıyor, her şey yerli yerine oturuyordu, ama başka bir şey daha vardı. Bir his. Olumsuzca başını iki yana salladı. Yansımanın hisleri olmazdı. Bir kap gibiydi, deneyimleri biriktiriyor ve bekletiyordu. Hiçbir zaman hisler veya duygular yoktu. Valkyrie bu yeni şeyin bir duygu olduğundan da emin değildi. Zihninde uzanamayacağı bir yerde duruyordu. Odaklanmaya çalışırsa dağılıp yok oluyordu.

Hayır, bir duygu değildi, başka bir şeydi. Yakalayamadığı bir şeydi. Zihninde bir kara noktaydı. Yansıması kendisinden bir şeyi gizliyordu.

Valkyrie bunun iyiye işaret olmadığını düşündü.

Hayal ettiğinden çok daha kötüydü. Salon tamamen doluydu, insanlar konuşuyor ve gülüyor, el sıkışıyor ve kucaklaşıyordu. Teyzeler, amcalar ve kuzenlerin sesleri birbirine karışıyordu, oluşan ses duvarı kapıyı açar açmaz Valkyrie'nin yüzünde patladı.

Bu insanların birçoğunu tanımıyordu, daha önce hiç görmemişti ve bir daha da görmeyecekti. Bu durumdan pişman da değildi. Önemli bir şey kaçırdığını düşünmüyordu.

Ama elbisesi güzel görünüyordu, kabul etmek zorundaydı. Siyah ve zarifti, ama içinde rahat edemiyordu. Dusk tuzağa düşer ve saldırıya geçerse, pantolonları ve botları olmadığı için pişman olacağından emindi.

"Stephanie?" Arkasına döndü. Kırklı yaşlarda bir adamı gördü. Peruğu kafasına tam oturmamış gibiydi.

"Stephanie, değil mi? Desmond'ın kızı?"

Valkyrie yüzüne tatlı bir gülümseme takındı. "Evet," dedi. "Benim."

Adam, "Ah, harika," dedi. Kızı rahatsız edici bir biçimde iki saniye boyunca sıkı sıkı kucakladı. Sonunda Valkyrie'yi bıraktı ve geri çekildi. Ani hareketle peruğu iyice yana kaymıştı. Valkyrie peruğun kaydığını söylemenin uygun olmayacağını düşündü.

Adam, "Son gördüğümde küçücük bir kızdın!" dedi. "Bilemiyorum, dört yaşında mıydın? Ama çok küçüktün! Şu haline bir bak! Çok güzelsin! Bu kadar büyümene çok şaşırdım!"

"Evet, dokuz yıl insanı nasıl değiştiriyor."

Adam, "Ama sen beni hatırlamıyorsun," dedi. İşaretparmağını havada yaramazca salladı.

Valkyrie, "Haklısın," dedi.

"Haydi, tahmin et."

"Hiçbir fikrim yok."

"Haydi, biraz zorla, hatırlamaya çalış!"

Valkyrie, "Bilemiyorum," dedi. Yavaşça konuştu ve adamın kendisini yanlış anlamaması için kelime vurgularına çok dikkat etti.

Adam, "Sana bir ipucu vereyim," dedi. "Büyükbaban ve benim babam kardeşti."

"Sen babamın kuzenisin."

Adam neşeyle, "Evet!" dedi. "Şimdi hatırladın mı?"

Valkyrie adama baktı, salondaki insanların birçoğu gibi karşısında duranın da süper yetenekleri ve büyü güçleri olan Eskiler'in soyundan gelmesinin ne kadar şaşırtıcı olduğunu düşündü. Ama bu adam tek başına sokakta karşıdan karşıya bile geçemez gibi duruyordu.

Valkyrie, "Gitmeliyim," dedi. Adamın sol omzunun üzerini işaret etti. Adam arkasına dönünce Valkyrie kalabalığın arasına karıştı.

Valkyrie telefonunun saatine baktı ve vampirlerin saldırısına en kısa süre içerisinde uğramayı arzu etti. Bu hiç de adil değildi, çok tuhaf bir gece geçiriyordu. Dünya üzerindeki son saatlerini bu şekilde geçirmek istemezdi. Yarım yamalak tanıdığı insanlara başıyla selâm verdi, insanlar ne kadar büyüdüğünü söyleyemeden yanlarından uzaklaştı.

Ve sonra Zehirli İkizler önünü kesti. Crystal'ın sarı saçları öylesine düzdü ki ütülenmiş gibi duruyordu, Carol'un

saçları ise serbest kalmak için kıvranıp duran solucanlar gibi halka halkaydı.

Crystal tiksinerek, "Burada olacağını tahmin ettik," dedi. "Aile fertlerinin yeniden bir araya gelmesi, ne güzel değil mi?"

Carol, "Giyinmek için çok fazla vakit harcamamış olmana sevindim," dedi. İkisi birden sırıttı.

Carol, "Sen neden buradasın?" diye sordu. "Burada kanını emebileceğin başka zengin amcan falan yok, biliyorsun, değil mi?"

"Ah, harika. Bu konuyu kafanızda bitirmiş olmanıza sevindim."

İkizler öne adım attı ve Valkyrie'ye tepeden bakmaya çalıştı. Ama dört santimetre daha kısa oldukları için bunu yapmaları kolay olmadı.

Carol, "Bizi hak ettiğimiz mirastan ettin," dedi. Dudakları büküldü. "Gordon'ın sana bıraktığı ev bizim olmalıydı. Ailene zaten Fransa'daki villa kaldı, evin bize kalması gerekirdi."

Crystal, "En adil çözüm bu olurdu," dedi. "Ama sana bıraktı. Sen her şeyi aldın. Bunu unutmamızı mı bekliyorsun?"

Carol, "Şu haline bak," dedi. Parmağıyla Valkyrie'nin omzuna dokundu. "Sen bir çocuksun. Bir evi ne yapacaksın? Biz on altı yaşındayız, ev bizim olsaydı neler yapardık biliyor musun? Nasıl partiler verirdik, nasıl havalı olurduk?"

"Evin değerinin ne olduğunu biliyor musun? Evi satar ve zengin olurduk!"

"Ama ev bizim olmadı, değil mi? Çünkü sen mükemmel yeğen taklidi yaptın ve Gordon'ın gözünü boyadın, şimdi de muhteşem olduğunu düşünüyorsun."

"Sen hiçbir şey değilsin, aptal küçük bir kızsın. Hiçbir şey bilmiyorsun, kimse seni sevmiyor ve şu haline bak, güzel görünmüyorsun!"

Valkyrie ikizlere baktı. "Biliyor musunuz?" dedi. "Bu çürümüş sözlerinizin beni hiçbir zaman etkileyip etkilemediğini hatırlamaya çalışıyorum, ama nafile. Amatör kabadayılığınızın işe yarayıp yaramadığını da düşündüm, ama sonuç ne oldu biliyor musunuz? Hiçbir zaman işe yaramıyor."

Carol alaycı bir kahkaha atmaya çalıştı.

"Neden biliyor musunuz? Çünkü gerçekten hiç umrumda değil. Size karşı iyi veya kötü hiçbir şey hissetmiyorum. Benim için... burada bile değilsiniz. Anladınız mı?"

İkizler öfkeli bakışlar atınca Valkyrie nazikçe gülümsedi. "Güzel bir gece geçirin, tamam mı?" Sonra uzaklaştı.

Kalabalığın arasında ilerledi, masaların arasından geçti ve insanların dikkatini mümkün olduğunca çekmemeye çalıştı. Annesini gördü ve yolda kimse kendisini kucaklamadan annesinin yanına ulaşmayı başardı.

Anne, "Steph," dedi. Gülümsedi. "Buradasın! Sonunda! Gecen nasıldı?"

Valkyrie, "Güzel geçti," diye yalan söyledi. "Hannah ile sabaha kadar sohbet ettik, bilirsin. Dedikodu yaptık, erkeklerden ve diğer şeylerden bahsettik." Duraksadı, kendi yaşındaki kızların nelerden konuştukları hakkında hiçbir fikri olmadığını farketti.

Annesi, "Elbiseyi de giymişsin," dedi. "Çok tatlı olmuş."

"Ortalık karışırsa tatlı olmanın bana bir faydası olmaz."

Anne kızına baktı. "Bazen çok garip oluyorsun. Buraya ne zaman geldin?"

"Birkaç dakika önce. Babam nerede?"

"Buralarda bir yerde olmalı. Edgley'lerin nasıl olduğunu bilirsin. Kendileri hakkında konuşacaklarsa hiçbir şey onları durduramaz. Eğleniyor musun?"

Valkyrie omzunu silkti. "Ah, evet. Birçok insanı tanımıyorum. Sen nasılsın? İyi vakit geçiriyor musun?"

Annesi gülümsedi ve öne eğildi. "Beni buradan uzaklaştır," dedi.

Valkyrie gözlerini kırpıştırdı. "Afedersin?"

Annesi hevesle bir şeyi onaylıyormuş gibi başıyla onayladı. "Burada bir dakika daha kalamam. Patlamak üzereyim."

"Gitmek mi istiyorsun?"

Anne birine el salladı ve Valkyrie'e baktı, gülümsemesi yüzünden hiç silinmemişti. "Dünyadaki her şeyden daha fazla istiyorum. Şuradaki kadını görüyor musun?"

"Garip şekilli kafası olan mı?"

"Köpekleri hakkında konuşuyor. Bütün gece boyunca. Üç tane köpeği varmış, çok küçüklermiş. Küçük köpeklerin neyi var? Büyük köpeklerin eksiği nedir? Ben büyükleri severim."

"Köpek mi alacağız?"

"Ne? Hayır. Demek istediğim, bir bahane bulup erken ayrılmalıyız."

Dusk ve Hastalıklılar henüz gelmemişti. Valkyrie ne yapacağını bilemedi.

Valkyrie, "Babam için buradayız," dedi. "Burada kalıp kendisine destek olmalıyız. Senin ailenin bir araya gelişi olsaydı, o kalırdı."

"Sanırım..."

"Sadece bir gece, Anne. Bu akşamdan sonra bu insanları bir daha görmek zorunda değilsin."

"Ben, kendini dışarıya ilk senin atacağını sanıyordum."

Valkyrie omzunu silkti. "Bilmiyorum. Bazen sizinle yeterince vakit geçirmediğimi düşünüyorum."

Anne kızına baktı ve ses tonu yumuşadı. "Büyüyorsun. Demek istediğim, eskisi gibi birlikte daha fazla vakit geçir-

mek güzel olurdu, ama seni kendi haline bırakmamız ve özel yaşamına karışmamamız gerekiyor. Seni anlıyorum, tatlım. Gerçekten."

"Eski günlerimizi özlüyor musun?"

"Hayır dersem yalan söylemiş olurum. Ama elimdekiyle yetinmesini bilirim. Odanda fazla vakit geçiriyorsun ve bizim için sorun değil. Bazen kendini soyutluyorsun, bu da sorun değil."

Valkyrie annesiyle göz göze gelemedi. "Kendimi soyutlamak gibi bir niyetim yok."

Anne uzanıp kolunu kızının omzuna doladı. "Biliyorum, tatlım. Sen her zaman böyle değildin. Ama bu gibi zamanlarda her şey eskisi gibi oluyor, sanki eski Steph geri geliyor."

"Ama diğer zamanlarda... çok mu farklıyım?"

"Belki, ama ne olursa olsun, seni çok seviyorum. Güvende olduğun için çok mutluyuz. Senin yaşındaki çocuklar başını belaya sokuyor, yaralanıyor ve başlarına türlü şeyler geliyor. En azından, senin nerede olduğunu biliyoruz."

Valkyrie gülümseyerek, "Odamda," diye cevap verdi. Babası kötü bir şaka yaparken veya annesi gününün nasıl geçtiğini anlatırken kendisinin yerinde yansımasının olduğunu düşündü. Kendini çok kötü hissetti, ama hemen kendine geldi.

Sonuçta, bu gece çok daha büyük dertleri vardı.

32

GÖLGE PARÇALARI

China, yeraltı parkında hızlı adımlarla yürüdü, iki yanında korumaları vardı. Aşağısı büyük ve sessizdi, adımları yüksek sesle yankılanıyordu. Korumalardan biri, Sev isimli adam, birden durdu ve arkasına baktı. Gözlerini kıstı. "Ters giden bir şeyler var," dedi. Meslektaşı Zephyr ceketinin içinden silahını çıkarttı.

"Bayan Sorrows," dedi. "Lütfen arkama geçin."

China söyleneni yaptı. Korumalar silahlarını boş park yerlerine doğrultmuştu. China'nın gördüğü kadarıyla, kendileri için tehdit oluşturacak bir şey yoktu, ama adamları zaten bunun için kiralamıştı. İkisi de iyiydi, en iyilerdi.

Baron Vengeous ışığa adım attı. Zırhı bedeninin bir parçası gibiydi. Kenarlarında gölgelerin izleri dans ediyor, sanki yeni sahibine alışmaya çalışıyordu. Vengeous miğferi takmıyordu ve gülümsemesi soğuktu. Belinde kılıcı vardı.

Sev ve Zephyr birlikte hareket etti. Yıllardır birlikte savaştıkları için birbirlerine uyumları mükemmeldi, birlikte oldukları zaman karşılarında hiçbir şey duramazdı.

Bu geceye kadar.

Zephyr ateş etmek üzereyken önünde bir gölge yükseldi. Göğsüne aldığı darbeyle geriye savruldu ve nefesi kesildi. Sev tetiğe bastı, sonra karanlık içinden geçip gitti, bedeni kasıldı ve devrildi. Yere düşmeden can vermişti.

Vengeous, China'ya baktı. "Senin için geri geleceğimi söylemiştim. Ama söyle bana, ben sana zarar vermeden önce, fikrini değiştirdin mi?"

China omuzlarını dikleştirdi ve sesi zarif bir tona büründü, her zamanki gibi kendine güvenir bir hali vardı.

"Senin yanında olup olmayacağımı mı soruyorsun?" diye sordu. "Korkarım hayır. Sebeplerim karmaşık ve çeşitli olabilir, ama aslında her şeyin çok basit bir açıklaması var. Sizin deli ve sinir bozucu olduğunuza karar verdim. Özellikle sen, beni sinir ediyorsun."

"Benimle dalga geçtiğine göre çok cesur bir kadınsın."

"Seninle dalga geçmiyorum, tatlım. Seninle konuşmaktan sıkıldım."

Gölgeler Vengeous'un emriyle öne atıldı ve China kenara çekildi. Gölgeler kadının yanından geçip gitti ve arkadaki arabaya çarptı.

Kadının kahkahası kuşların şarkısı gibi zarifti. "Bana kalırsa, vazgeç. O gülünç zırhı çıkart, Grotesquery zavallısını da parçala ve geldiğin küçük hücreye geri dön."

"Beni hayal kırıklığına uğrattın, China. Yüzü Olmayanlar geri dönecek ve senin, yanımda olman gerekirdi."

Zephyr parmaklarını uzattı ve silahı eline doğru uçtu, kabzayı sıkıca kavradı ve düşmanın başına nişan aldı. Gölgeler Vengeous'un yüzünün etrafında bir bulut oluşturdu, mermileri içine aldı ve bir süre sonra dışarıya tükürdü. Silahın şarjörü boşalınca gölgeler de dağıldı.

Vengeous, "Lütfen," dedi. "Bundan daha fazlasını yapabilirsiniz."

Zephyr ayağa kalktı ve parmaklarını şıklattı, avcundan çıkan alev topu Baron'un üzerine atıldı. Ama bir karanlık dalgası açığa çıktı ve alev topunu yuttu. Vengeous işaret etti ve aynı karanlık dalgası Zephyr'in üzerine atıldı ve kadın tökezledi. Havayı itmeye çalıştı, ama bir gölge bileğine dolandı ve ayaklarını yerden kesti. Zephyr arabalardan birine çarptı ve gölgelerden biri bacağından tutup çekince bir sütuna toslayıp yere yığılıp kaldı.

Vengeous, Zephyr kendisini rahatsız eden bir sinekmiş gibi, tekrar China'ya doğru döndü. "Çocukken dinlediğimiz hikâyeleri hatırlıyor musun, karanlık tanrıların kendilerine ihanet edenlere ne yaptığını anımsıyor musun? Bu hikâyelerin hepsi senin için gerçek olacak, hain. Sen benim onlara hediyem olacaksın. Aldıkları ilk can olma şerefine nail olacaksın."

China, ceketini serbest bıraktı ve yere düşmesine izin verdi. Nefes verdi ve bedeninde simsiyah işaretler ve semboller dolaşmaya başladı. Çıplak kollarına, omuzlarına ve boynuna yayılan şekiller göğsüne indi, kıyafetleri içinde de aktı. Bir kısmı yüzünü kapladı, eğilip bükülerek garip şekiller oluşturdu. China, Baron'a doğru masmavi gözleriyle sert bir bakış attı. Vücudunun her yeri muhteşem dövmelerle kaplanırken gülümsedi. Baron Vengeous da gülümseyerek karşılık verdi.

China, kollarını göğsünde birleştirdi ve kollarının üst kısmındaki birbiriyle uyumlu sembollere dokundu. Şekiller parıldadı ve China'nın kollarını öne atmasıyla mavi bir dalga Baron'un üzerine atıldı, ama Vengeous gölgelerden oluşan kalkanıyla saldırıyı geçiştirdi. Kalkan sivrildi ve yerin içine girip ilerlemeye başladı, China parmaklarını birbirine kenetledi ve avuçlarını öne uzattı. Avcundaki semboller birbiri içine geçti ve karanlığın üzerine göz kamaştırıcı bir ışık düştü, gölgelerin parçaları etrafa saçıldı.

Vengeous parmak ucundaki karanlığa uzandı ve gölgeleri bir arabanın etrafına doladı. Geri çekildi ve kolunu savurdu, araba yerden kalktı. China kendini yana attı, araba birkaç santimetre yakınından geçip gitti.

China öne atıldı, bedenindeki sembolleri kullanarak ardı ardına güçlerini kullandı, ama Vengeous tüm saldırıları geçiştirdi. Bir kez değil, iki kez, sinsi bir uzantı gönderip China'nın bileklerine dolamayı ve kadını yere düşürmeyi başardı. Her defasında kahkahalarla güldü. Yakına girince, karanlığı sert bir taş gibi China'nın yüzüne geçirdi. Sırıttı. Gölgeleri kullanarak kadına bir kez daha vurdu ve China'nın sendelediğini gördü. Zırhı değişti, Vengeous'un ihtiyaçlarına ve arzularına uygun şekil aldı.

China'nın saçları dağılmıştı. Makyajına kir ve kan karışmış, elbiseleri yırtılmış ve pislenmişti. Vengeous kadını tuttu ve bir sütuna fırlattı. China sütuna çarptı ve acı dolu bir çığlık atarak kendini yerde buldu.

Vengeous kadının yanına yürüdü, eğildi ve parmağını China'nın yüzünde gezdirdi. China gözlerini açınca Zephyr'in Baron'un arkasında ayağa kalktığını gördü. Yanını tuttuğu için, korumanın kaburgalarının kırıldığı belliydi. Ama hâlâ pes etmemişti. China, ne kadar aptalca da olsa, kadının cesaretini takdir etti.

Zephyr, Vengeous'un üzerine atıldı ve gölgeler keskinleşerek dört bir yandan kadının bedenine saplandı.

Zephyr havada asılı kaldı, Vengeous'un zırhından çıkan gölge uzantılar tarafından tutuluyordu. China, korumanın nefes almaya çalıştığını gördü, ama ciğerleri de delinmişti. Zephyr kendi kanında boğuldu.

Baron, "Çok kolay," dedi. "Bana rakip bile olamaz."

Karanlık büküldü ve Zephyr'in bedeni paramparça oldu.

33

FIRTINADAN ÖNCEKİ SESSİZLİK

ans pistinde iriyarı bir adam eşini sağa sola savuruyor, kadın yüzünde korku dolu bir ifadeyle ekseni etrafında dönüp duruyordu. Elinden kurtulunca öfkeyle adamın koluna vurdu, hızlı adımlarla uzaklaşmak istedi ama başı döndü, yana savruldu ve bir başka dansçıya çarptı, sonra ağır çekimde domino etkisi salonda yayıldı, insanlar birbirine girdi.

Valkyrie için seyretmesi eğlenceli bir sahneydi.

Orkestra cızırtılı mikrofondan müziği biraz yavaşlatacaklarını duyurdu. Zaten bütün orkestra mavi pantolonlu ve mavi ceketli iki adamdan ibaretti. Biri saksafon çalıyordu ve

işinde çok iyi değildi, diğerinin ise güneş gözlükleri vardı, hem klavye çalıyor, hem de şarkı söylüyor, ama ikisini de pek beceremiyordu. Hem klavyesi berbattı, hem de sesi kötüydü, ayrıca gece güneş gözlüğü takıyor olması daha etkileyici görünmesini sağlamıyordu. Ama melodiyi anımsadıkları sürece dans etmeye hevesli sarhoş topluluk için bunların hiçbiri önemli değildi.

Bir başka odaya açılan kapının ardında yedek masalar ve sandalyeler duruyordu. İçerisi karanlıktı ve Valkyrie ışığı açmamıştı. Ceketini masalardan birinin üzerine koydu ve cebinden uzun bir kutuyu çıkarttı. Kutuyu ceketinin yanına koydu ve açtı. Yolda, Dedektif Kurukafa'dan Gordon'ın evine uğramasını istemişti. Alması gereken bir şey olduğunu söylemiş ve Dedektif Kurukafa da merak edip ne olduğunu sormamıştı. Dedektif kendisini sorguya çekmediği için mutluydu. Eko Taşı parıldadı ve Eko-Gordon açığa çıktı.

Heyecanla, "Geldik mi?" diye fısıldadı.

Valkyrie, "Dikkatli ol," diye uyardı. "Seni gören olursa..."

Eko-Gordon, "Biliyorum, biliyorum," diye cevap verdi. Kapıya doğru yürüdü. Dışarıya göz gezdirdi. "Şunlara bir baksana. Bu insanları görmeyeli yıllar oldu. Yarısını tanımıyorum bile." Valkyrie adamın yanına geçti. Gordon işaret etti.

"İşte annen. Çok güzel görünüyor. Ona bunu söyler misin?"

"Tabii ki."

"Ve işte Fergus. Ve baban. Ah, bir de Beryl. Ne yapıyor? Sıkıntılı bir hali var. Kalp krizi mi geçiriyor?"

"Sanırım gülümsemeye çalışıyor."

Gordon üzgün bir biçimde başını iki yana salladı. "Hiç iyi görünmüyor. Aman Tanrım, bu müzik de nereden geliyor?" Sahneyi görebilmek için hafifçe yana kaydı ve mavili iki adama baktı. "Bu... tek kelimeyle iğrenç. İnsanlar bu müzikte mi dans ediyor? Korkunç. Bu ortamda sıkıntıdan ölebilirdim." Durdu, dediği şeyi düşündü ve sırıttı.

Valkyrie, pencerenin yanına gitti ve dışarıya baktı, ama karanlıkta bir şey göremedi.

Eko-Gordon, "Korkuyor musun?" diye sordu. Ses tonu şimdi daha yumuşaktı.

Valkyrie omzunu silkti. "Vampirler için yem olmak hoşuma gitmiyor."

Eko-Gordon, "Bunu duyduğuma çok şaşırdım," dedi. Gülümsedi. "Fikrini değiştirirsen, Dedektif Kurukafa seni anlayacaktır, biliyorsun. Korkmak, utanılacak bir şey değildir." Valkyrie başıyla onayladı ama bir cevap vermedi.

Eko-Gordon, "Onu tanıyorum," dedi. "Senin incinmeni istemez ve ben de zarar görmeni istemem. Stephanie veya

Valkyrie, ya da ismin her neyse. Sen hâlâ benim favori yeğenimsin ve ben de senin bilge amcanım."

Valkyrie gülümsedi. "Bilge misin?"

Eko-Gordon hakarete maruz kalmış gibi yaptı. "Vampir yemi olarak kullanılan kız böyle mi düşünüyor?"

"Ne demek istediğini anladım."

Dışarıda bir hareketlilik gözüne ilişti, birisi geliyordu. Valkyrie işaret etti ve Eko-Gordon paniğe kapıldı, gizlenecek bir yer aradı ve kapının arkasına geçti.

İçeriye Carol ve Crystal daldı, kapıyı ardına kadar açtılar. Kapı arkasındaki duvara dayanınca Eko-Gordon'ın içinden geçip gitti. Gordon şimdi apaçık ortadaydı, gözlerini kapamış tehlikenin geçmesini bekliyordu. Carol ve Crystal etraflarına bakınsaydı, ölü amcalarının tam arkalarında durduğunu görebilirlerdi.

Carol, "Oh," dedi. Valkyrie'ye baktı. "Sensin."

Valkyrie irkildi. "Evet," dedi. "Öyle."

Crystal, "Bütün arkadaşlarınla buradasın, değil mi?" diye sordu. İkizler gülmeye başladı.

Arkalarında Eko-Gordon bir gözünü açtı ve kapının arkasına gizlenmediğini fark edip paniğe kapıldı.

Valkyrie, "Herkesten uzaklaşmak istedim," dedi. "Siz ikiniz neden buraya geldiniz?"

Eko-Gordon elleri ve ayakları üzerinde masanın altına doğru süründü, masa örtüsünü yerinden oynatmadan içinden geçti.

Carol, yarı-kapalı gözkapaklarıyla Valkyrie'yi süzüyor, muhtemelen karşısındaki kızı küçümsüyordu. "Nefeslenecek bir yer arıyoruz," dedi. Parlak çantasından bir sigara çıkarttı.

Crystal, "Sen sigara içiyor musun?" diye sordu.

Valkyrie, "Hayır," diye cevap verdi. "İnsanların neden içtiğini de anlayamıyorum."

Carol, "Tipik Valkyrie," diye mırıldandı. Gülmemek için kendini zor tuttu. "O zaman başka yere gidelim. Oh, sakın bizi ele verme. Çeneni kapalı tutsan iyi olur."

"Anlaştık."

İkizler zafer kazanmış gibi birbirine baktı ve başka bir şey söylemeden dışarıya çıktı.

Eko-Gordon doğruldu ve masanın içinde kaldı, sonra öne adım attı. "Ah, ikizler," dedi. "Doğdukları günü ne kadar unutmak istesem de unutamıyorum," dedi. Gülümsemesi genişledi. Valkyrie'nin yine pencereden dışarı baktığını farketti.

Nazik bir ses tonuna büründü. "Korku iyi bir şeydir, biliyor musun?"

"Ama insan kendini iyi hissetmiyor."

"Ama seni hayatta tutuyor. Cesaret, sonuçta, korku eksikliği değildir. Korkunun farkında olmak ve ona galip gelmektir."

Valkyrie gülümsedi. "Sanırım bunu bir cips paketinin arkasında okumuştum."

Eko-Gordon gülümsedi. "Olabilir, bütün bilgeliğimi cips paketlerinden aldım."

Valkyrie pencerenin önünden çekildi. Kapının eşiğine gidip, gülen, dans eden, içki içen ve sohbet eden akrabalarına baktı.

"Korkuyorum," dedi. "Zarar görmekten ve ölmekten korkuyorum. Ama en çok ailemi hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum. Benim yaşımdaki çocuklar ailelerinden çekiniyor. Belki benim annem hep sızlanıp duruyor, babam da komik olmadığı zamanlar komik olduğunu düşünüyor. Ama ben ailemi çok seviyorum çünkü onlar iyi insanlar. Başarısız olursak, Vengeous'u ve Grotesquery'i durduramazsak, ailem..." Sesi titremeye başladı. "Ölecek."

Eko-Gordon yeğenine baktı ve bir şey söylemedi.

"Bunun olmasına izin veremem."

Eko-Gordon'ın gözlerine baktığını gören Valkyrie adamın ne demek istediğini anladı, konuşmasına gerek yoktu. Gordon başıyla onayladı. "Pekâlâ, zamanı geldi," dedi.

Partiye baktı, gülümsemesi yüzüne geri döndü ve başıyla onayladı. "Beni kutuya geri koyma zamanı geldi. Senin yapacak işlerin var, değil mi?"

"Evet, var." Valkyrie taşı aldı ve kutunun içine koydu.

Eko-Gordon, "Teşekkür ederim," dedi. "Yeniden ailemin yanında olmak çok güzeldi. Bana onları ne kadar özlediğimi hatırlattı." Valkyrie güldü ve kutuyu kapattı.

Gordon, "Dikkatli ol," dedi. Ve görüntüsü yok oldu.

Valkyrie dışarıya çıktı, babasının Fergus ve yanındaki adamla konuştuğunu gördü. Annesi bir köşede oturmuş, uyuyor taklidi yapmakla meşguldü. Beryl tek başına dikiliyor ve etrafına bakınıyordu. Birlikte dedikodu yapmadığı birini gördü ve aceleyle kadının yanına gitti. Carol ve Crystal bir başka odadan salona girdi. Carol'un yüzü yemyeşildi ve Crystal öksürme krizine girdiği için yüzü kıpkırmızıydı.

Valkyrie cam kapıları açıp küçük balkona çıktı, taze rüzgârı yüzünde hissetti ve karanlık golf sahasına baktı. Golf sahasının ötesinde kum tepeleri, sahil ve deniz vardı. İki elini de balkon demirlerine koydu, sakin bir biçimde nefes alıp ciğerlerini havayla doldurdu.

Golf sahasında bir şey hareket etti. Valkyrie gözlerini kırpıştırdı. Önce gördüğü şeyin başını önüne eğmiş koşan biri olduğunu düşündü, ama sonra adamı gözden kaybet-

ti. Başka bir akşam olsaydı hayal gördüğünü ve zihninin kendisine oyunlar oynadığını düşünürdü. Ama bu gece farklıydı.

Vampirler geliyordu.

34

YARIM KALAN İŞ

Tanith, Bentley'de otururken yerinden kıpırdamamaya çalıştı. Bedeni hareketsiz kalıp hiçbir şey yapmamaya alışkın değildi. Yanındaki Dedektif Kurukafa bir sakinlik ve hareketsizlik abidesi gibiydi. Tanith rahatlamaya çalıştı, ama ara sıra vücuduna adrenalin pompalanıyor ve sağ ayağı istem dışı kasılıyordu. Çok utanç vericiydi.

Yeşilliklere yukarıdan bakan bir tepenin üzerindeydiler. Golf kulüp evini görebilecek kadar yakında ama Dusk'ın kendilerini tanıyamayacağı kadar uzaktaydılar. Şüpheli bir şey görürlerse Bentley dar yolda hızlanacak ve vampirler kulüp evine ulaşamadan karşılarına çıkacaklardı. İyi bir plandı.

Dolunay parlaktı. Tanith saatine baktı. Ay tutulması üç saat sonraydı.

İstediklerini alıp yapmaları gerekeni yapmak için yeterince zamanları vardı. Bunu ümit ediyorlardı.

Bentley'ye bir şey çarptı ve araba sarsıldı. Tanith kılıcını aldı ve dışarıya çıktı. Dedektif Kurukafa elinde silahıyla diğer taraftan aşağıya indi. Gümüş ay ışığında yaşlı bir adam kendilerine bakıyordu. Tanith bu adamı daha önce hiç görmemişti. Hastalıklılardan birine de benzemiyordu. Rahatladı.

Yaşlı adam, "Bana yalan söyledin," dedi.

Dedektif Kurukafa, "Kızın öldüğünü görmek istedin," dedi. "İstediğini de aldın." Silahını kınına geri koymamıştı. Tanith adamın kim olduğunu anladı ve kılıcını daha sıkı kavradı.

Torment'in gözleri kıpkırmızıydı. "Beni kandırdın. Bir şeylerin yolunda olmadığını anladım, ama o kadar uzun süre o kilerde kaldım ki apaçık ortada olanı göremedim. Bir yansımaydı, değil mi? Yansımaya bir şey yaptın, onu geliştirdin ve beni kandırdın. Sen hilekârsın."

"Bunun için zamanımız yok. Önümüzde çok uzun bir gece var."

Torment gülümseyerek, "Ah, evet," dedi. "Öyle ya."

Ağzını açtı ve siyah bir duman bulutu Dedektif Kurukafa'ya çarpıp onu yere serdi. Tanith kenara çekilmek istedi, ama Torment yana döndü ve karanlık akıntının sert darbe-

siyle Tanith'in de ayakları yerden kesildi. Tanith yerde yuvarlandı, ağzını ve gözlerini kapalı tuttu. Siyah kitlenin, her ne ise, yanında yere çarptığını duydu. Kötü kokulu ve mürekkebe benzer bir şeydi, üzerindekileri temizlerken sıvı, kalın şeritler halinde döküldü.

Gözlerini açtı ve Torment'in ağzını silip sıyırttığını gördü. Bir başka siyah şeridi daha yere attı, yerdeki kara birikintiye kattı. Sonra sıvının şekil değiştirdiğini gördü. Kendi kendine hareket ediyor, yoğunlaşıp bacaklar çıkartıyordu.

Sayısız bacağı vardı.

Tanith, "Ah, lanet olsun," dedi. Siyah birikinti örümceklere dönüştü ve minik bacaklar takırdadı.

Dedektif Kurukafa parmaklarını şıklattı ve minik alev toplarını önlerini kaplayan örümcek gölüne doğru fırlattı.

Tanith'in kılıcı kınından çıktı ve üzerine atlayan örümcekleri doğramaya başladı. İkiye bölünen örümceklerin koyu yeşil kanı ceketine sıçradı. Bacağında bir şey hissetti ve eliyle savuşturdu, sonra omzunda bir şey hissetti. Kılıcın kabzasıyla omzundaki örümceğe vurdu ve geri çekildi, yerdeki bir örümceği ezdi ve dengesini kaybetti. Zemin ayakları altından çekildi ve düşerken sert bir şeye çarptı, tepeden aşağıya yuvarlandı.

Tanith uzun çimenlerin üzerinde yuvarlandı ve kendini yeşilliklerin üzerinde buldu. Birkaç örümcek kısa düşüşte

kendisine katılmıştı ve kafasını kaldırınca üzerine atladıklarını gördü. Kendini yere bıraktı ve bileğini büktü, kılıcı ay ışığını yakaladı. Örümceklerden biri kıvranmaya başladı. Tanith gülümsedi.

Kafasını kaldırıp tepenin üzerinde Bentley'nin durduğu yere baktı ve tepeden aşağıya inerek peşinden gelen karanlık kitleyi gördü. Yüzlerce örümceğin bacakları taşların ve toprağın üzerinde takırdıyordu.

Dedektif Kurukafa sağ omzunun üzerinden bakarak, "Bunları ben hallederim," dedi. Tanith, Dedektif'in kendisine katıldığını farketmemişti.

Dedektif Kurukafa öne çıktı ve kollarını havaya kaldırdı, sekiz bacaklı katilleri kucaklamaya hazırlanıyor gibiydi. Tanith, Dedektif'in parmaklarını hafifçe büküp bir şeyi kavradığını farketti, yavaşça ellerini saat yönünde döndürmeye başladı. Uzun çimenler ani esintiyle dalgalandı.

Sonra Dedektif Kurukafa saldırıya geçti, parmakları büküldü ve elleri havada geniş daireler çizerek örümcekleri yerden çekip aldı. Örümcekler sekiz bacaklılardan oluşan minik hortumun içine çekiliyordu.

Tanith'in kılıcı hortumun içine çekilmeyenleri halletti. Sonra geri çekildi ve Dedektif'in ustalığını takdir etti. Dedektif Kurukafa'nın elleri daha hızlı hareket etmeye başladı, daireler gittikçe küçüldü, sonunda hortum da daraldı ve

siyah örümceklerden oluşan bütün bir kitleye dönüştü. Dedektif Kurukafa ellerini birleştirdi ve hortum kendi üzerine katlandı, ortamı mide bulandırıcı takırtılar kapladı. Sıcak havaya koyu yeşil renkli kan saçıldı.

Dedektif Kurukafa ellerini yanlarına indirdi ve birbiri içine geçmiş örümcekler yeşilliğin üzerine düştü.

"Valkyrie'ye ulaşmalıyız," dedi. Golf kulübüne doğru döndü. Tanith, Dedektif'i takip etti, ama Dedektif Kurukafa durunca durmak zorunda kaldı.

Torment kulüple aralarında duruyordu, mürekkebe benzer sıvı gözlerine dolmuş yanaklarından aşağıya akıyordu. Burun deliklerinden, kulaklarından ve ağzından da akıyor, bedenini kaplıyor, saçları ve sakalı arasından geçip kıyafetlerinin üzerine de yayılıyordu. Torment'in kolları şiddetle sarsıldı, elleri birer pençeye dönüştü, bacakları uzayınca ayakkabıları parçalandı ve tamamen koyu renkli sıvıya bulandı. Sırtı kamburlaştı, kolları havaya kalktı, bedeninden iki çift örümcek ayağı çıktı ve yere bastı. Kolları büyümeye devam etti ve bedeni yerden yükseldi, alnında üçüncü bir göz açığa çıktı ve göz kırptı.

Büyümesi durdu. Artık sekiz bacağı vardı, ağzını açınca dişleri göründü. Torment-Örümcek rakiplerine tepeden baktı ve bacakları yerde tıkırdamaya başladı.

35

VAMPİRLERİN SALDIRISI

alkyrie partiden ayrıldı ve aşağı kata indi, dolapların ve Şöhret Duvarı'nın önünden geçti, kapılara yaklaşırken dışarıda birinin dikildiğini gördü. Kapılar camdandı, paslanmaz çelikten kolları vardı, park yerinin aydınlık olması gerekiyordu ama şimdi karanlıktı. Işıklar devre dışı kalmış olmalıydı.

Adam hareket etmiyordu. Valkyrie kaba hatlarını görebiliyor ama yüzünü seçemiyordu.

Valkyrie adımlarını yavaşlattı, adamın gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti. Yakına girince detaylar açığa çıktı. Diğerleri de adamın arkasındaydı, karanlıkta dikiliyorlardı. Valkyrie durup adama baktı.

Adam uzandı ve kapının kolunu kavrayıp çekti, ama kapı açılmadı. Gecenin bu saatinde kapı ancak içerideki düğmeden açılıyordu. İçeriye girmek isteyen olursa, dahili telefon sistemini kullanarak haber vermek ve birinin gelip kapıyı açmasını beklemek zorundaydı. Dusk yüzünü cama dayadı ve Valkyrie'ye baktı. Yarası belirgindi.

Valkyrie zemin katta bir pencerenin kırıldığını duydu ve arkasına dönüp koşarak basamakları çıkmaya başladı. Salona girdi, müziğin ve gürültünün saldırısına uğradı. Kapıyı kapalı tutmak için bir şeyler aradı ama bulamadı. Kilit yoktu. Kapının arkasına bir şeyler çekebilirdi, ama ne kadar dayanabilirdi? Ayrıca insanlara ne diyecekti? Ailesine ne diyecekti? Dedektif Kurukafa hangi cehennemdeydi?

Bir yolu olmalıydı. Valkyrie insanların zarar görmesini engellemek zorundaydı, bunu da tehlikeyi belli etmeden yapması gerekiyordu. Kapıyı aralayıp dışarıya göz gezdirdi.

Işıklar sönüktü ve Hastalıklılar basamakları çıkıyordu. İstedikleri şey, kendisiydi. Avlarını yakaladıklarını düşünürlerse diğer insanları rahat bırakırlardı.

Valkyrie dışarıya çıktı ve kapıyı arkasından kapattı, sonra koşarak merdivenlere yöneldi ve oradan bir üst kata çıktı. Arkasından gelen ayak seslerini umursamadı, en üst kata ulaşınca çabucak arkasına baktı ve kendine gelmeye çalıştı.

Adrenalin vücuduna pompalanıyordu. Hava büküldü ve birisi üzerine atladı. Valkyrie kenara çekildi ve sağ kolunu geniş bir açıyla savurarak Hastalıklılar'dan birinin sırtına geçirip adamı yere serdi. Bir diğeri öne atıldı, Valkyrie kendisine uzanan kolları savuşturdu ve dirseğini rakibinin göğsüne geçirdi. Saldırgan geriye savruldu ve arkasından gelenlere çarptı. Hepsi birden hırladı.

Valkyrie koridorda koşmaya başladı ve karanlık bir odaya daldı, bir sandalyeye takıldı, neredeyse düşüyordu. Odanın terasa açılan kapısını gördü ve koşmaya devam etti, Hastalıklılar hemen arkasındaydı. Balkon kapısını açıp dışarıya çıktı, demirlerin üzerinden atladı.

Kulaklarını rüzgârın uğultusu doldurdu.

Aşağıda, Hastalıklılar camdan kapıların önünde dikilmiş, arkadaşlarının kurbanı dışarıya çıkartmasını bekliyordu. Kafalarını kaldırıp bakınca üzerlerine doğru gelen kızı gördüler.

Sonra park yerinin beton zemini gittikçe yaklaşmaya başladı ve Valkyrie iki elini kullanarak havayı kontrol etmek için uğraştı. Düşüşü yavaşlatmak için elinden geleni yaptı ama bu odasının penceresinden aşağı atlamaya benzemiyordu. Teras çok daha yüksekti ve ivmenin bu kadar şiddetli olacağını düşünmemişti...

Yere düştü ve park yerinde yuvarlanırken acıyla inledi, dizleri ve dirsekleri betona çarptı, kalçası yere sürtündü,

derisi sıyrıldı ve kanamaya başladı. Pantolon giymesi gerekirdi.

Dünya birden durdu, Valkyrie ayağa kalktı ve gözlerini açtı. Hastalıklılar tepesinde dikilmiş kendisine bakıyordu, Dusk aralarından geçerek öne çıktı. Gözleri kısıldı ve dudakları nefretle büküldü. Sonra Valkyrie ayağa kalkıp koşmaya başladı.

Canı çok yanıyor, kollarında ve bacaklarında nabzının attığını hissediyordu, ama acıyı umursamadı. Arkasına baktı ve Hastalıklıların peşinden geldiğini gördü.

. Kulübün giriş kapısından dışarıya çıktı ve soldaki ilk yola saptı, ayakkabılarından birini kaybetti ve botlarını giymediği için kendine kızdı. Yol, dar ve karanlıktı, bir tarafında tarlalar, diğer tarafında ise evlerin arka bahçeleri vardı. Bir yol ayrımına ulaştı. Bir aracın ışıklarını görünce diğer yola girdi, Hastalıklıları yaklaşan araçtan uzaklaştırdı. Koşmaya devam etti, Pizza Sarayı'nın ve video dükkânının arkasından geçti, ama köşeyi dönerken ne kadar büyük bir hata yaptığını anladı. Yakındaki barın arka kapısını kullanarak dışarıya çıkanlar sokakta sigara içiyordu.

Sağa döndü ve bir bahçe duvarının üzerinden atladı. Yerinden doğrulmadı ve Hastalıklılardan bu kadar kolay kurtulmuş olamayacağını düşündü. Sonra Dusk yanına kondu ve Valkyrie bir çığlık attı.

Dusk, "Artık kurallar umrumda değil," dedi. Valkyrie adama bakınca titrediğini gördü. Dusk cebinden bir şırınga çıkarttı ve yere attı. "Artık kurallar yok, serum yok. Bu sefer seni paramparça etmeme hiçbir şey engel olamayacak." Acıyla inledi.

Valkyrie, "Yüzünü yaraladığım için üzgünüm," dedi. Geri adım attı.

"Artık çok geç. İstersen koşabilirsin, adrenalin kanın bakır tadını tatlılaştırıyor." Gülümsedi ve sivrilmeye başlayan uzun dişleri açığa çıktı.

Elini gömleğine attı ve Süpermen gibi gömleğini yırtıp bir kenara fırlattı. Ama Süpermen'in aksine, gömleğiyle birlikte derisinden de kurtuldu ve altındaki tebeşir beyazı yaratık açığa çıktı.

Valkyrie vampirin üzerine yürüdü ve Dusk'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Valkyrie yere atladı, şırıngayı aldı ve Dusk'ın bacağına sapladı.

Dusk kükredi ve kızı tekmeledi, ama dönüşümü yarıda kalmıştı. İnsanlığının geri kalanından kurtulmak istedi ama insan derisi boynunu gerdi. Valkyrie'nin önceki akşam gördüğü değişim bu değildi. Bu sefer çok acı verici ve kanlıydı.

Valkyrie doğruldu. Hastalıklılar, Dusk'ın çığlıklarını duymuş olmalıydı.

36

DEV ÖRÜMCEK DELİLİĞİ

Edgley ailesi büyük salonda bir araya gelmişti ve binanın ön tarafındaydı, bu yüzden arka taraftaki golf sahası karanlıktı. Tanith, böyle olması çok daha iyi, diye düşündü. Dedektif Kurukafa'nın havada uçuşunu seyretti.

Torment-Örümcek kendisine doğru döndü ve Tanith pençelerden birinden kaçtı. Arkasına dönüp koşmaya başladı, ama Torment daha hızlıydı. Tanith binanın yanına atladı ve yukarı koşmaya başladı, bu numara her zaman işe yarardı, ama daha önce hiç dev bir örümcekle karşılaşmamıştı.

Örümceğin pençeleri duvarın üzerinde takırdadı, Tanith'in peşindeydi. Tanith çatıya çıktı ve arkasına dönüp

aşağıya baktı. Çatının kenarına önce örümcek bacaklardan birkaçı çıktı, bacakları baş ve gövde takip ederken Tanith öne atıldı. Kılıç savruldu ama Torment-Örümcek'in alt tarafını koruyan sert plakalardan birine çarptı. Örümceğin bacakları yeri süpürdü ve Tanith'e çarptı, kılıç kadının elinden fırlayıp yere düştü. Tanith kılıcı yakalamak için öne atıldı ama bir pençe kılıcın üzerine bastı.

Tanith geri çekildi. Torment-Örümcek'in bacakları yerde bir süre daha tıkırdadı, sonra sesi kesildi. İnsanlıkla ilgisi olmayan üç göz rakibi süzüyordu. Tanith yaratığın saldırıya geçeceğini ve üzerine atılacağını biliyordu.

Mümkün olduğunca kibar bir ses tonuna büründü. "Afedersin," dedi. "Ama kılıcımın üzerine basıyorsun." Torment-Örümcek cevap vermedi. Tanith, Torment'in cevap verip vermeyeceğinden emin değildi, çünkü adam insanlığından tamamen sıyrılmış gibiydi.

"Bu hiç de adil değil," diye konuşmaya devam etti. "Valkyrie'yi öldürmediği için Dedektif Kurukafa'ya kızgınsın, ama sen ve ben, hiç karşılaşmadık. Demek istediğim, bana saldırmak için bir sebebin yok. Beni tanımıyorsun bile. Beni tanısaydın, ya da tanımaya çalışsaydın, eminim çok severdin. Ben iyi biriyim, herkes öyle der." Torment-Örümcek bacaklarıyla yerde trompet çaldı.

"Birçok örümceğin çok çirkin olduğunu biliyor musun? Bu doğru. Dişi örümcekler için çok zor olmalı. Bir belgeselde görmüştüm. Karadullar birlikte oldukları erkekleri neden öldürüyor sanıyorsun? Kendilerinden utanıyorlar, bu yüzden. Ben senin çirkin olduğunu söylemiyorum. Ben kimim ki buna karar vereyim? Sonuçta, benim sadece iki bacağım var, değil mi?" Torment-Örümcek ilerlemeye başladı, Tanith geri adım attı.

"Hakaret etmek istemem. Yoksa üzerine mi alındın? Böyle olsun istemezdim. Sen de dev bir örümceğe göre ilgi çekici sayılırsın. Hem ayrıca, görünüş her şey değildir, değil mi? Biz kızlar neyi isteriz, biliyor musun? Biraz mizah anlayışı olsun isteriz. Sen de güldürmeyi seven birine benziyorsun. Haksız mıyım?" Torment-Örümcek öfkeyle bacaklarını takırdattı.

"Ben de seninle aynı fikirdeyim. Bu güzel sohbetin ardından, birbirimizi öldürmekten vazgeçsek, sen kendi yoluna gitsen, ben kendi yoluma gitsem olmaz mı?"

Torment-Örümcek'in sesi yine kesildi ve Tanith gülümsedi.

"Yoksa benden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Birkaç saniye sonra Torment-Örümcek şaha kalktı, saldırmaya hazırdı. Tanith öne atıldı ve örümceğin ağırlığını taşıyan bacakların arasından geçip kılıcını aldı.

Dev örümcek arkasına döndü ve Tanith kılıcını savurdu. Kılıç plakalar arasındaki boşluğu bulana kadar sert yüzeyde gezindi ve içeriye girdi. Torment-Örümcek kıvranmaya başladı ve dövündü. Tanith ezilmemek için yaratığın altından kaçmak zorunda kaldı.

Tanith, çatıda esen rüzgârı hissetti ve Dedektif Kurukafa çatıya kondu. Dedektif ellerini öne savurdu ve hava dalgalandı, Torment-Örümcek'in yanına çarptı ve dev bedeni devirdi. Sırtüstü yatan örümceğin sekiz bacağı havayı dövüyordu. Tanith sıçradı, örümceğin karnına bindi, kılıcı kabzasından kavrayıp daha derine sapladı.

Torment-Örümcek'in bedeni hareketsiz kaldı.

Tanith, "İyi çocuk," dedi.

Dedektif Kurukafa örümceğin gözlerini görebilmek için yanına dolaştı. "Ne zaman hareketsiz kalman gerektiğini biliyorsan, hâlâ mantıklı düşünebiliyorsun demektir. Bu yüzden bu teklifi sadece bir kez yapacağım. Ya kendine gelirsin, ya da seni kendine getiririm. Bu akşam yapacak işlerimiz var ve şu anda ortağımın başı dertte, sabrım tükenmeye başladı. Neye karar verdin, dövüşmeye devam mı edeceksin, yoksa bir antlaşma yapmaya hazır mısın?"

Tanith dedektifin sorusuna cevap alabileceğini zannetmiyordu ama sonra örümceğin ağzı açıldı ve dişleri arasından yaşlı bir adamın sesi geldi.

"Dinliyorum."

37

DİŞ VE PENÇE

alkyrie bir sonraki duvarın yanına koştu ve üzerinden atladı, ardındaki bahçeye düştü. İleride daha yüksek bir duvar vardı, koştu ve ellerini iki yana açtı. Hava dalgalanırken Valkyrie'nin ayakları yerden kesildi, duvarın tepesini kavrayıp kendini üzerine çekti. Aşağıya ayak bastığında bahçe karanlıktı, duvar çimenlerin üzerini gölgeliyordu. Evin yanından dolaştı ve arkasına geçti.

Dar bir yol gördü ve sola döndü, ciğerleri hoşuna giden bir biçimde yanıyordu. Aynı yanmayı yüzerken de yaşıyordu. İçinde bu alev yandığı sürece sonsuza kadar koşabileceğini biliyordu. Çok daha dar bir sokağa daldı, aslında bir

sokak bile sayılmazdı. Arkasından gelen sesleri duydu. Hastalıklılar artık birbirinden ayrılmıştı, ama hızlı olanlar hâlâ peşindeydi. Evlerin önünden geçti.

İskele ilerideydi ve Valkyrie koşmaya devam etti. Deniz dalgalı ve öfkeliydi, sesini duyabiliyordu. Çok kolay olmayacaktı ama başka seçeneği yoktu. Kaçacak yeri kalmamıştı.

Biliyorlar mıydı? Dusk diğerlerine tuzlu suya olan hassasiyetlerinden bahsetmiş miydi? Aklına bir fikir geldi. Bunlar tam vampir değil, sadece Hastalıklı'ydı. Su bunlar üzerinde de ölümcül bir etki gösterir miydi? Ama durup düşünecek vakti yoktu. Aklına gelen tek plan buydu ve uygulamak zorundaydı.

Valkyrie iskelenin sonuna kadar gitti ve suya atladı, tıpkı çocukken birçok kez yaptığı gibi. Su kendisini kucakladı ve etrafını kuşattı. Ayaklarını vurarak yüzeye çıktı. Diğer ayakkabısını da kaybetmişti. Ortam, Hastalıklılar'ın nereye atladıklarını göremeyeceği kadar karanlıktı ve suya atlamanın güvenli yolunun ne olduğunu bilmiyorlardı. Valkyrie suya düşer düşmez çığlık attıklarını duydu, J.J. Pearl gibi bazıları kayalara çarpıp kemiklerini kırdı.

Valkyrie bu kadar geç saatte hiç yüzmemişti, akıntı güçlüydü ve su alışkın olduğu gibi değildi. Dalgalar kendisini çekiyor ve açığa götürmeye çalışıyor, ama Valkyrie müca-

dele ediyordu. Geriye kalan Hastalıklılar da geldi, etrafa sular saçtılar ve hemen paniğe kapıldılar. Çığlıkları hemen büzülen nefes boruları yüzünden uzun sürmedi. İçlerinden biri çaresizce uzandı, Valkyrie'yi yakalayıp dibe çekti.

Valkyrie suyun içine girdi ve büküldü, kolundaki parmakları çekip aldı ve Hastalıklı'yı tekmeledi. Karanlıkta vampir hizmetkârını gözden kaybetti, ama çok derindeydi ve su çok dalgalıydı. Boğulacaktı.

Zihninde bir görüntü canlandı, önceki sene Dedektif Kurukafa sudan çıkıp yüzeyi üzerinde yürüyerek kıyıya çıkmıştı. Aldığı eğitimi hatırladı. Öğrendiklerini kullanmak zorundaydı, Dedektif Kurukafa kendisine ihtiyacı olanları öğretmişti. Sakinleşip odaklanmak zorundaydı.

Ciğerlerindeki acıyı umursamaksızın, Valkyrie ellerini birleştirdi. Kendisini aşağıya çekmeye çalışan akıntıyı hissetti, gücünü ve hızını algıladı, ama karşı koymayı bıraktı ve kendisini almasına izin verdi, akıntının bir parçası olana kadar teslim oldu. Parmaklarını kenetledi ve ilk kez suyun birbiri içine geçmiş, zıt yönlerde kuvvetlerin birleşimi olduğunu farketti. Altındaki, üstündeki ve etrafındaki kuvvetleri hissetti. Kendini güçlere odakladı ve bükülmeye başladı.

Akıntı etrafına dolandı ve artık suyu da beraberinde götürerek yüzdü. Çırpınan Hastalıklılar'ın yanından geçip gitti ve yüzeye çıkıp derin bir nefes aldı. Kollarını öne attı ve

akıntıyı yakaladı, suya battı, bir an için her şeyi yanlış anladığını düşündü, ama sonra kontrolü yeniden kazandı ve sahile doğru akıntıyı kontrol etti. Akıntıyı bıraktı ve etrafını kuşatan su yumuşadı, ayağı yere değene kadar yüzdü.

Ciğerlerini havayla dolduran Valkyrie iskeleye doğru baktı. Şimdi her şey büyük, siyah bir kitleden ibaretti ve çok fazla şey görünmüyordu. Denizden çıktı. Gelgitler yüzünden üzerine uzanabileceği kuru kumları bulamadı, ama kendini yere bıraktı. Sonra gölgelerden bir şey çıktı ve saldırıya geçti, Valkyrie ıslak kumların üzerine yığıldı.

Valkyrie mücadele etti ve karşı koymaya çalıştı, ama yüzünde bir yumruk patladı. Bir adam tepesinde dikilmiş kendisine bakıyordu.

Dusk.

Üzerinden atmak istediği insan derileri hâlâ parçalar halinde vampir teninin üzerindeydi, ama kendi derisi kırmızılaşmıştı ve acı çekiyor gibiydi. Sağ eli bir pençeye dönüşmüştü ama sol eli hâlâ bir insana aitti ve bileğinde saati bile duruyordu. Yüzü hâlâ yakışıklı bir adamın yüzüydü, yarası belirgindi, ama dişleri etlerini ve dudaklarını parçalayıp açığa çıkmıştı.

Valkyrie parmaklarını büktü ve baş dönmesi sona erene kadar bekledi. Dusk hareket etmiyordu. Elini öne attı ama Dusk çevik bir hareketle kolunu kavrayıp havayı itmesine

engel oldu. Vampir kurbanını ayağa kaldırdı ve arkasına geçti, Valkyrie'nin başını geriye yatırıp gırtlağını açığa çıkarttı. Valkyrie olduğu yerde dondu kaldı.

Vampirin kahkahası tüyler ürperticiydi. "Seni öldürmeyeceğim, seni dönüştüreceğim. Benim gibi olacaksın."

Valkyrie konuşmaya çalıştı, bir şeyler söylemek için uğraştı, ama kelimeler ağzından çıkmadı. Vampirin nefesini yüzünde hissediyordu.

Dusk, "İlk kimi öldüreceğini biliyor musun?" diye sordu. "Kurbanlarını parçalara ayıracaksın, çünkü senin için önemli olan tek şey kan olacak. İlk kendi aileni öldüreceksin."

Valkyrie, "Hayır," diye inledi.

"Bana yaptıkların yüzünden, yüzümdeki yara ve bana şimdi çektirdiğin acıların karşılığında, zamanı geldiğinde bana gelip kendi aileni öldürmek için yalvaracaksın."

Sonra bir ses geldi. "Dusk."

Vampir arkasına döndü ve karanlığın içinden bir şey üzerlerine atladı. Valkrie çarpmanın etkisiyle öne savruldu. Vampirin de yere düştüğünü gördü, hırladığını duydu. Arkasına bakınca iki figürün birbirine girdiğini farketti.

Kendisini kurtaran –önce Dedektif Kurukafa olduğunu düşünmüştü, ama Dedektif değildi– en az Dusk kadar hızlıydı. Yırtık pırtık eski bir takım giyiyordu, kafasında eski püskü bir şapka vardı.

Dusk pençesini savurdu ve şapkalı adam kenara çekildi, tırnaklarını vampirin karnına geçirdi ve kan döktü. Dusk öfkeyle kükredi ve figür havada bir takla atıp ayağını vampirin yüzüne geçirdi. Dusk geriye düştü ama hemen ayağa fırladı. Yeni geleni havada yakaladı ve yere çarptı. Pençe savruldu ve şapkalı adam acıyla inledi.

Valkyrie eline bir taş aldı, düz ama kalın ve ağır bir parçaydı. Dusk rakibinin tepesine çıkmıştı, Valkyrie koşarak şapkalı adamın yardımına gitti ve taşı vampirin başına geçirdi. Dusk hafifçe sendeledi, yeni gelen bir tekme savurdu ve vampiri geriye savurdu.

Valkyrie havadaki katmanları hissetti ve iki elini birden öne savurdu, çarpmanın etkisiyle Dusk'ın ayakları yerden kesildi. Dalgaların içine düştü. Yeni gelen ayağa kalktı, havaya sıçradı ve birden gözden kayboldu.

Dusk, sudan çıkarken insan yüzü öfkeyle büküldü. Tuzlu suya karşı sıkı sıkı kapattığı ağzı açıldı ve dişleri açığa çıktı. Şapkalı adamı göremiyordu, ama Valkyrie'nin üzerine yürümeye başladı. Son anda kafasını kaldırdı ve tepesine doğru inen davetsiz misafiri gördü. Şapkalı adamın topukları Dusk'ın yüzünde patladı, vampir ıslak kumların üzerine serildi.

Valkyrie şapkalı adamın yaralarını incelediğini gördü.

Valkyrie, "Öldü mü?" diye sordu.

Nefes nefese kalmış adam, "Hayır," diye cevap verdi. "Sadece uyuyor." Londra aksanıyla konuşuyordu. "Normalde insanları kurtarmam, ama senin peşine düştüğüne göre, senin Vengeous ile bir ilgin olduğunu düşündüm, yanılıyor muyum?"

"Ben... Vengeous'u durdurmaya çalışıyorum."

"Güzel. Bana zorla bir iyilik yaptırdılar. Ama hoşuma gitmedi. Bu yüzden buradayım ve sana bir iyilik yapıyorum. Büyük, çirkin yaratık var ya, onu Clearwater Hastanesi'nde tutuyorlar. Bu bilginin işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum, ama Sanguine'in planları bozulursa çok mutlu olurum." Şapkasını çıkartıp selam verdi ve yürüyerek uzaklaştı. Valkyrie kaşlarını çattı.

"Sen Yaytopuklu Jack'sin," dedi.

Adam durdu ve arkasına döndü. "Evet tatlım, öyleyim."

"Sen kötülerdensin."

Gülümsemesi hoş değildi. "Yine haklısın."

Valkyrie geri adım attı. "Senin hapishanede olman gerekiyor. Tanith seni oraya tıktı."

Jack kaşlarını çattı. "Tanith Low'u tanıyor musun?"

"Tabii ki."

"O... yakınlarda bir yerde mi?"

"Buralarda bir yerde, evet. Dedektif Kurukafa ile beraber."

Jack, "Ah, lanet olsun," diye haykırdı. "Oh, bu iyi değil. Ben şimdi onlara mı yardım ettim?"

"Korkarım öyle oldu."

"Oh, Tanrım. Bu çok... çok kötü oldu. Onlara benim burada olduğumu söyleme, tamam mı? Ben senin hayatını kurtardım. Bana söz ver."

"Ülkeyi terk edecek misin?"

"Şimdi hemen terk ediyorum."

"O zaman onlara yarın söylerim. Tabii eğer hâlâ hayatta olursak."

Yaytopuklu Jack havaya sıçradı ve gözden kayboldu.

38

ÖLMEK ÜZERE OLANLAR...

ünyanın gölgesi dolunayın üzerine yayılmaya başladı. Konvoy sessiz bir yolda durdu. Motorlar sustu ve farlar kapatıldı. Yarıcılar araçlardan indi, sıraya girip emirleri beklerken hiç ses çıkartmadı.

Valkyrie, Tanith'in motosikletinden indi ve kaskını çıkarttı. Endişeliydi. Avuçları terliyor ve dişleri takırdıyordu.

Tanith sesini alçaltarak, "İyi misin?" diye sordu.

Valkyrie, "İyiyim," diye yalan söyledi. "Harikayım. Biliyorsun... bir tanrı ile savaşmak üzereyiz."

Tanith, "Tanrı parçası," diye düzeltti. "Aynı zamanda başka parçaları da içeriyor."

Valkyrie etrafına bakındı ve olumsuzca başını iki yana salladı. "Bunu dört gözle bekliyordun, değil mi?"

"Evet, öyle. Bir Tanrı veya Yarı-Tanrı veya her ne ise, onunla savaşacağız. Ve dediğin gibi bu büyük bir şey. Çok önemli. Yıllardır farklı türlerle savaştım, ama... bir Tanrı. Bunu da başarırsam, sonrasında ne yapacağım? Grotesquery'den daha iyi bir rakibi nereden bulacağım?"

Valkyrie, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Belki iki Tanrı ile birden savaşırsın."

Bentley durdu, Dedektif Kurukafa ile Bay Bliss aşağıya indi. Dedektif Kurukafa ceketiyle eşarbını çıkarttı ve arabada bıraktı. Dedektif ile Bliss yaklaşınca Yarıcılar dikkat kesildi. Valkyrie'nin içinden komutanları selâmlamak geldi.

Bliss, "Billy-Ray Sanguine ve Grotesquery buranın kuzeyindeki terk edilmiş bir hastanede," diye açıkladı. "Dusk olarak bilinen vampir gözetim altında, ama Baron Vengeous'un nerede olduğunu bilmiyoruz. Muhtemelen o da yoldadır. Yüzü Olmayanlar'ın geri dönüşünü kaçırmak istemez."

Dedektif Kurukafa, "Hepinizin bilmesini isterim," dedi. "Biz ilk savunma hattıyız. Aslında, geriye kalan tek savunma hattıyız. Biz başarısız olursak geride kalanlara yapacak

çok fazla şey kalmayacak. Demek istediğim, başarısızlık iyi bir seçenek gibi durmuyor. Başarılı olmak zorundayız, anladınız mı? Başarısızlık kötüdür, kısa vadede bize bir faydası olmaz ve uzun vadede de olacağını sanmıyorum. Sanırım konuyu iyice dağıttım ve nereye varmak istediğimi kendim de unuttum. Ama neyin önemli olduğunu biliyorsunuz ve bunu unutmayın. Şapkamı gören oldu mu?"

Valkyrie, "Ceketini çıkartırken arabanın üzerine koydun," diye cevap verdi.

"Öyle mi yaptım? Öyleymiş, harika."

Bliss, "İki grup halinde saldırıya geçeceğiz," dedi. "Vengeous geri dönene kadar iki cephede savaşmamız lazım. İlk dalga Grotesquery'i zayıflatacak. Elimizdeki her şeyle ona saldıracağız, başka bir yere ışınlanmasına veya kendini iyileştirmesine fırsat vermeyeceğiz. Yaratık yeterince yara alınca, ikinci grup saldırıya geçecek. Sorusu olan var mı? Hayır mı? Kimsenin sorusu yok mu? Emin misiniz?"

Bliss, Dedektif'e döndü. "Sorusu olan yokmuş."

Dedektif Kurukafa başıyla onayladı. "Bunlar çok sadık adamlar."

Bliss işaret etti ve Yarıcılar iki gruba ayrıldı. Valkyrie ve Dedektif Kurukafa kenara çekildi.

Dedektif Kurukafa, "Eskiden bu işte oldukça iyiydim," dedi.

Valkyrie, "Ama beni gaza getirmeyi başardın," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Tanrım, tabii ki hayır. Korkunç bir konuşmaydı."

Tanith ve Bliss ekibe katıldı, birlikte ağaçların arasına girdiler. Valkyrie elinden geldiğince sessiz olarak hareket etmeye çalıştı, ama diğerleri tamamen sessizdi. Yarıcılar'ı gördü, gri üniformaları karanlığın içinde ortama uyum sağlıyor, çıplak gözle bile ne oldukları zor anlaşılıyordu.

Ağaçların bittiği yerde durdular. Önlerinde eski metal bir tel örgü vardı, ardında ise hastane binası görünüyordu. Siyah cip dışarıya park edilmişti, Sanguine hastane kapılarından birinden dışarıya çıktı, elinde bir cep telefonu vardı.

Sanguine, "Tamam," dedi. Sessizlikte sesi berraktı. "Şimdi daha iyi geliyor, devam et."

Sanguine telefonun diğer ucundakini dinlerken, Valkyrie arkadaşlarına göz gezdirdi ve Dedektif Kurukafa'nın ortalıkta görünmediğini farketti. Sanguine'e baktı.

Sanguine, "Bu kadar mı?" diye sordu. "Gideyim mi? Hayır, çirkin yaratık arkada bir yerde, etrafta geziniyor ve pek bir şey yapmıyor."

Valkyrie gözlerini kıstı ve Sanguine'in arkasındaki karanlığa baktı. Bir şey hareket etti. Dedektif Kurukafa.

Sanguine telefonda konuşmaya devam etti, Dedektif'in arkadan yaklaştığını farketmedi. "Vampirin icabına bakmış-

lardır, artık onun için endişelenmemize gerek yok. Dostumuz Baron'a ne olacak?"

Valkyrie kaşlarını çattı. Sanguine kiminle konuşuyordu?

Sanguine, "Emin misin?" diye sordu. "Başka bir şey yapmamı?.. Hayır, hayır, kararlarını sorgulamıyorum, sadece... Evet, maaşımı kimin ödediğini biliyorum. Tamam istediğin buysa yaparım. Hemen hastaneyi terk ediyorum." Telefonu cebine koydu ve yüzünü buruşturdu.

Kendi kendine, "Sana bol şans dilerim, Baron," dedi. Arkasına döndü ve Dedektif Kurukafa'nın yumruğu yüzünde patladı.

Sendeledi ve eli bıçağına gitti, ama Dedektif Kurukafa bileğini büktü ve parmaklarını açtı, bıçak geriye savruldu. Sanguine bir yumruk salladı ama Dedektif Kurukafa rakibini yakalayıp başını cipe geçirdi. Sanguine yere düştü. Dedektif Kurukafa eğilip bıçağı aldı ve bir kenara fırlattı, sonra diğerlerine gelmelerini işaret etti.

Ağaçların arasından çıktılar. Dev giriş kapısı zaten açıktı ve Dedektif Kurukafa'nın yanına kadar gittiler. Dedektifin elinde Sanguine'in telefonu vardı ve bir şeylere bakıyordu.

"Her kimse," dedi. "Gizli numaradan aramış."

Tanith, "Sanguine bunca zamandır bir başkasından emir alıyormuş," dedi. "Senin bahsettiğin bilinmeyen lider, Guild'i konseyin başına getiren ve diğer Tapınak'ların dikkati-

ni dağıtmak için saldırılar düzenleyen kişi olmalı. Billy-Ray onlar için çalışıyor."

Valkyrie, "Ve Vengeous bunu bilmiyor," dedi.

Dedektif Kurukafa telefonu cebine koydu. "Bu gizemi yarın çözeriz," dedi. "Tabii eğer yarına çıkabilirsek."

Bliss'e döndü ve başıyla onayladı. Bliss koşmaya başladı ve sıçradı, çatının kenarını kavrayıp kendini yukarıya çekti. Tanith yerçekimini kontrol etti ve duvarın üzerinde yürüyerek adama katıldı. Dedektif Kurukafa, Valkyrie'yi bileğinden kavradı ve etraflarındaki hava parıldadı, yukarı süzüldüler ve çatıya ayak bastılar. Sessizce çatıda ilerlemeye başladılar.

Büyük, beton bir avlunun etrafında dört sağlam bina vardı. Avlunun ortasındaki yeşilliklerin içinde sağlıksız bir ağaç büyümeye çalışıyordu.

Grotesquery de aynı yerdeydi, hareketsizdi. Farklı malzemelerden yapılmış bir kıyafet giyiyordu, kalın ve siyah deriden etek kısmı belinden aşağıya inip arkasında toplanıyordu.

Ay ışığının altında, Grotesquery daha da garip duruyordu. Bu kadar güzel bir gecede bu kadar korkunç bir şeyin var olmaması gerekirdi. Sağ kolu parıldıyor, sol kolundaki içi asitle dolu şişkinlik nabız gibi atıyordu. Gümüş ışığın altında çatlamış ve parçalanmış göğüs kafesinin her detayı görünüyordu ve yüzündeki sargı bezleri siyah kana bulanmıştı.

Valkyrie ve arkadaşları çömeldi, Yarıcılar çatıda yan yana sıralandı ve avluyu sardı. Valkyrie'nin midesi bulanmaya başladı. Parmak uçları karıncalanıyordu. Bir şeyler yapmak zorundaydı ve bunu hemen yapmalıydı. Heyecan, bekleyiş, korku ve dehşet, hepsine birden karşı koyamıyordu. Grotesquery ile ilk karşılaşması hoş olmamıştı ve şimdi bir kez daha yaratığın karşısına çıkacaktı. Daha güçlüydüler – ama yaratık da güçlenmişti. Grotesquery'i öldürecek kadar güçlü olup olmadıklarını merak etti.

Sanki Dedektif Kurukafa zihnini okudu. "Bu şey," dedi. "Bir zamanlar Yüzü Olmayanlar'a ait olan kısmı, daha önce öldü. Yeniden ölebilir." Valkyrie başıyla onayladı ama konuşmadı. Sesine güvenmiyordu.

Dedektif Kurukafa, Bliss'e baktı ve başıyla onayladı. Bliss yerinde doğruldu, çatının kenarına yürüdü ve kendini aşağıya bıraktı. Tanith binanın yanından aşağıya indi ve bu arada kılıcını çekti. Dedektif Kurukafa ve Valkyrie aşağıya atladı, altlarındaki hava dalgalandı. Valkyrie yere biraz sert iniş yaptı ama dengesini kaybetmedi.

Hedefe doğru yürürken, "Yaratığı hazırlıksız yakalayacağımızı sanıyordum," dedi.

Dedektif Kurukafa, "Bunu yapmamız mümkün değil," dedi. "Burada olduğumuzu zaten biliyordu. Sadece umrunda değildi."

Dördü birbirinden ayrıldı ve farklı yönlerden saldırıya geçti.

Bliss kelimeler, tehditler, yeminler veya isteklerle zaman kaybetmedi. Yaratığın yanına gitti ve bir yumruk savurdu. Valkyrie vuruşun ne kadar güçlü olduğunu uzaktan hissetti, ama Grotesquery yerinden kıpırdamadı. Başını döndürüp pis sargı bezlerinin arasından Bliss'e baktı, sağ kolunu gerip bir yumruk attı. Bliss arkaya savruldu ve eski binalardan birinin duvarını delip gözden kayboldu.

Dedektif Kurukafa içeriye girdi ve Tanith havaya sıçradı, kılıcı ay ışığıyla parıldadı. Grotesquery'nin sağ kolu çözüldü ve uzantılar Dedektif Kurukafa'nın üzerine atıldı, ceketini parçalayıp beline dolandı. Yaratık, Dedektif'i, Tanith'e doğru fırlattı. Tanith havada büküldü ve Dedektif Kurukafa'nın omzuna basıp sıçradı, Grotesquery'nin başı üzerinden geçti. Dedektif Kurukafa serbest kaldı, Grotesquery uzantıları geri çekip kolunu tamamladı ve bir yumruk savurdu. Dedektif Kurukafa vuruşu karşılamak için havayı kalkan olarak kullandı ve Tanith kılıcıyla kolu yaraladı. Ama açılan yara hemen kapandı.

Valkyrie parmaklarını şıklattı ve kıvılcımları alev toplarına dönüştürüp fırlattı. İlkinde ıskaladı ama ikincisi yaratığın yanında patladı. Grotesquery iğnesini fırlattı ama Tanith kenara çekildi, kılıcını yaratığın göğsüne sapladı ama Grotes-

query kılıcı tutan kola vurdu ve kemik kırıldı. Tanith bir çığlık atıp geriye savruldu. Grotesquery kılıcı çekip çıkarttı ve yere bıraktı, yara hemen iyileşti.

Bliss binanın yanında açtığı delikten dışarıya çıktı. Üzerindeki tozları temizledi, duvarı delip geçmek sıradan bir şeymiş gibi öne adım attı, ama topallıyordu. Yaralanmıştı.

Dedektif Kurukafa elini ceketinin içine soktu ve silahını çıkarttı. Sonra öbür eliyle diğer tarafına uzandı ve ikinci bir tabancayı eline aldı. İki silahı birden ateşlemeye başladı. On iki mermi mükemmel bir ustalıkla hedefini vurdu, sonra Dedektif Kurukafa silahları bırakıp yaratığa doğru koştu. Valkyrie, Dedektif'in elinde bir şey gördü, metal bir dikene iliştirilmiş bir silindirdi.

Dedektif Kurukafa havaya sıçradı, dikeni mermilerin açtığı yaralardan birine sapladı. Grotesquery, Dedektifi yakaladı ve geriye doğru fırlattı, ama silindirin tepesindeki kırmızı ışık yanıp sönüyordu. Patlamanın etkisiyle Valkyrie geriye savruldu, kulakları çınlıyor, gözlerinin önünde siyah benekler dans ediyordu. Ümitle arkasına döndü, Grotesquery hiçbir şey olmamış gibi ayaktaydı. Kolunda birkaç saniyeliğine bir yara açıldı, dışarıya birkaç damla siyah kan aktı, ama yara kapandı. Zayıflıyor muydu?

Tanith gücünü topladı ve havaya sıçradı, ama Grotesquery kadını rahatsız edici bir sinekmiş gibi savuşturdu. Tanith

havada bükülüp yere düştü, kalkmaya çalıştı ama yerde kaldı.

Grotesquery sol kolunu havaya kaldırdı ve Valkyrie harekete geçti. İki elini birden Tanith'e doğru uzattı ve aralarındaki boşluğu hissetti, parçaların birbirine nasıl bağlı olduğunu hayal etti. İğne yaratığın kolundan fırlayınca, Valkyrie havayı itti ve Tanith aksi yöne savruldu, iğne hedefini ıskaladı. Valkyrie kafasını kaldırdı ve artık Grotesquery'nin kendisine odaklandığını anladı.

"Yarıcılar," diye fısıldadı. "Biri Yarıcılar'a emir versin."

Sonra Bliss yardımına yetişti ve Grotesquery ile arasına girdi. Yumruk savurmak yerine, Bliss iki elini birden yaratığın göğsüne koydu ve itmeye başladı. Yaratık yürümeye devam etti, Bliss tüm gücünü kullandı ama yavaşça geriye gidiyordu. Valkyrie adamın inlediğini duydu. Bliss'in efsanevi gücü bile işe yaramıyordu.

Ve sonra, mucizevî bir biçimde, yaratık sendeledi. Bliss yaratığı var gücüyle itti ve Grotesquery geriye doğru bir adım atmak zorunda kaldı.

Tanith bir dizi üzerinde doğruldu ve sonunda ayağa kalktı. Grotesquery olduğu yerde durmuş, Bliss'i inceliyor gibiydi. Sol elini Bliss'e doğru uzattı.

Bliss dişlerini sıkarak, "Tanith?" dedi. Alnından terler boşanıyordu. "Mümkünse..."

Tanith, Valkyrie'ye döndü. "Kılıç."

Valkyrie uzandı ve havadaki katmanları hissetti, molekülleri yoğunlaştırarak kılıcı kavradı ve bileğini bükerek silahı Tanith'e doğru fırlattı. İğne Grotesquery'nin kolundan fırladığında Tanith çoktan eyleme geçmişti; Bliss'e ulaşmadan iğneyi havada karşıladı.

İğnenin ucu yere saplandı. Valkyrie ve Tanith yerdeki iğneye baktı.

Tanith şaşkınlıkla, "Başardık," dedi.

Bliss, "Sonunda," dedi. Sağ kolunu geriye attı ve savurduğu yumrukla Grotesquery'i yere serdi.

Bliss, "Yarıcılar!" diye haykırdı. "Saldırın!"

39

VENGEOUS İLE YÜZLEŞME

Grotesquery kolunu savurdu ve üç Yarıcı geriye uçtu, ama hemen yerlerini diğerleri aldı.

Dedektif Kurukafa ve Valkyrie yan yanaydı. Tanith kırık kolunu tutuyordu. Bliss nefeslenmek için geri çekilmişti. Yarıcılar'ın saldırısını seyrettiler, muhteşem bir sahneydi. Mükemmel bir uyum içerisinde, emir almaya gerek görmeksizin, sessizce saldırıyorlardı. Ne yapacaklarını çok iyi biliyor, tam zamanında birbirlerine destek oluyor, yaralı arkadaşlarına yardım ediyor, gerektiğinde bir-

kaçı yaratığın dikkatini başka tarafa çekerken diğerleri saldırıya geçiyordu. Grotesquery'i bir an bile boş bırakmadılar.

Valkyrie yaratığın kolundaki şişkinliğin patlayıp etrafa asit saçtığını gördü. Yarıcılar'dan birinin göğsünü asit kapladı, çaresizce üzerindeki üniformayı çıkartmaya çalışan savaşçı can çekişerek öldü. Grotesquery'nin sağ kolu çözüldü, beş pençe birden diğer Yarıcı'nın üzerine atıldı ve saldırıya geçti. Başka bir Yarıcı da oyuncak bir bebek gibi havaya savruldu.

Bacağına gelen bir darbeyle Grotesquery sendeledi. Sırtına inen bir vuruşla etrafa siyah kanlar saçıldı. Yaratık kolunu savurdu ama havayı dövdü, bir dizi üzerine çöktü. Kendini iyileştirmeye çalışırken Yarıcılar etrafını kuşattı.

Tam her şey yolunda giderken, büyü bozuldu. Arkalarından bir ses, "Kâfirler," diye haykırdı. Valkyrie ve arkadaşlarını sesin geldiği tarafa baktı. Baron Vengeous geri dönmüştü.

Az önce tepesinde dikildikleri çatının üzerinde duruyor, gölgeler etrafında öfkeyle dans ediyordu. Zırhı değişti, daha keskin hatlara büründü. Baron öne adım attı ve gölgeler çatının kenarından yere kadar uzandı. Vengeous karanlığın içinde gölgelere basarak yere indi.

Yarıcılar geri çekildi. Grotesquery dizleri üzerindeydi. Bedeni yaralarını iyileştirmeye çalışıyordu. Ayağa kalkamadı.

Vengeous kararlı adımlarla yürürken, "Buna nasıl cesaret edersiniz?" diye kükredi. "Yaşayan bir tanrıya nasıl saldırırsınız?"

Dedektif Kurukafa, "O bir Tanrı değil," dedi. "Ve çok uzun süre yaşamayacak."

Valkyrie, Vengeous'un etrafını kuşatan gölgelere baktı. Arkasından yoğun bir kitle geliyor gibiydi. Karanlık birden çözüldü ve tutsağını serbest bıraktı, China Sorrows yere yığıldı. Vengeous kadını umursamadı.

Bliss öne çıktı. "Buraya kadar," dedi.

Vengeous, "O zaman beni durdur," dedi.

Bliss, "Ben bunu yapacağım," dedi. Bir yumruk savurdu.

Vengeous elini kaldırdı ve gölgelerden bir kalkan oluştu. Bliss kalkana vurdu ve parmak kemikleri teker teker kırıldı.

Zırh değişti, Vengeous'un yumruğunu güçlendirdi, Baron kendi yumruğunu savururken gülümsedi. Vuruş Bliss'in çenesinde patladı, adamın ayaklarını yerden kesti.

Dedektif Kurukafa silahını çıkarttı ve ateş etti, kafaya nişan aldı. Gölgeler Vengeous'un yüzünün etrafını kuşattı ve mermileri yutup geri tükürdü. Silahta mermi kalmayınca gölgeler geri çekildi.

Dedektif Kurukafa, "Bu işe yaramadı," diye mırıldandı.

Tanith, "Yarıcılar," dedi. Kılıcını eline aldı. "Yeni bir hedefiniz var." Öne atıldı ve Yarıcılar peşinden gitti. Vengeous kolunu öne uzattı.

Dedektif Kurukafa, "Ah, lanet olsun," diye mırıldandı. Vengeous'un elinden çıkan karanlık bir dalga Tanith ile Yarıcılar'ın üzerinde patladı. Dedektif Kurukafa, Valkyrie'yi tuttu ve yere yatırdı, karanlık üzerlerinden geçip gitti. Valkyrie kafasını kaldırınca kendileri dışında herkesin yerde baygın yattığını gördü.

Kısa süreli bir sessizliğin ardından Vengeous uzandı ve gölge uzantılar Dedektif'in beline dolanıp iskeleti efendilerine doğru çekti. Valkyrie bir şeyin bileğine dolandığını hissetti, sonra avlunun ortasına doğru çekildi. Gölge kendisini bırakınca yerde yuvarlandı ve kendini Dedektif Kurukafa'nın yanında buldu. Vengeous düşmanlarına tepeden baktı.

"Etkilendim. Grotesquery'e zarar vermeyi başarmışsınız. Ben böyle bir şeyin mümkün olduğuna inanmazdım."

Dedektif Kurukafa, "Biz sürprizlerle doluyuz," dedi. Havaya sıçradı. Bir gölge uzanıp Dedektif'i yakaladı ve yere çarptı. Dedektif Kurukafa inledi ve yerden kalkamadı. "Bu, onlardan biri değildi."

Vengeous, "Hiçbiriniz anlamıyorsunuz, değil mi?" diye sordu. "Artık bir tehdit değilsiniz. Ben bu dünyadaki en

güçlü büyücüyüm. Yüzü Olmayanlar geri dönünce, onların yanında dünyaya hükmedeceğim. Bana karşı ne şansınız olabilir?"

Dedektif Kurukafa doğruldu ve Valkyrie, Dedektif'in yanında ayağa kalktı.

Dedektif Kurukafa, "Baron Vengeous," dedi. "Sizi tutukluyorum."

Vengeous gülmeye başladı. Valkyrie yerde hafifçe kıpırdanan China'ya baktı. Kadının beyaz pantolonu yırtılmış, üzerindeki ceket pislenmiş ve kanlanmıştı.

Vengeous, "İşte sona yaklaşıyoruz," dedi. "Ve ben merak ediyorum, China'nın aksine sen dersini aldın mı? Dünyanın Yüzü Olmayanlar'a ait olduğunu kabul ediyor musun? Onların ismini yüceltmeye hazır mısın?"

Dedektif Kurukafa, "Henüz burada değiller, Baron," dedi.

"Ama geliyorlar. Farketmiş olmalısın. Grotesquery onları çağıracak ve geri dönecekler. Yanılıyorsam düzelt, ama size yardım edecek kimse de kalmadı gibi."

Dedektif Kurukafa, "Desteğe ihtiyacımız olduğunu kim söyledi?" diye sordu. Elini öne attı. Hava dalgalandı ve Vengeous kenara çekildi, karşı saldırı hemen geldi. Baron'un elinden çıkan karanlık dalga Dedektif Kurukafa'ya çarptı ve Dedektif'in ayaklarını yerden kesti.

Valkyrie gölgelerden korunmak için çömeldi ve yerden iki çakıl taşı aldı. Ellerini birleştirdi, içgüdüsel olarak hareket ediyordu. Havayı hissetti ve itti, çakıl taşları birer mermi gibi öne atıldı. Vengeous yine gölgeleri kalkan olarak kullandı ve çakıl taşları paramparça oldu. Baron, Valkyrie'yi işaret etti ve gölgeler kızın üzerine yürüdü.

Vengeous, "Çok kolaydı," diye dalga geçti.

Gölgeler Valkyrie'nin etrafını kuşattı, kızın ayaklarını yerden kesip arkasındaki duvara çarptı. Valkyrie soğuk karanlığın kıyafetlerinden içeri süzüldüğünü hissetti, hareket etmeye çalıştı, ama edemedi.

Dedektif Kurukafa da aynı duvara çarptı ve kıpırdayamadı. Dedektif, "Zırh olmasaydı bir hiçtin," dedi.

Vengeous tutsaklarına bakıp gülümsedi. "Benimle dalga geçeceğin kısma mı geldik? Onuruma hakaret mi edeceksin? Bu zırh bir silah, iskelet. Son vuruşu indirmeden önce en güçlü silahımı bırakacak değilim, yapacak bir şey yok. Düşmanım zayıfladıysa ölmelidir. Karanlık tanrıların yolu budur."

Valkyrie, "Beni öldürme!" diye haykırdı.

Dedektif Kurukafa, "Valkyrie," dedi. "Endişelenme, seni kurtaracağım."

Vengeous, "Artık hiçbir şey yapamaz," dedi. "Yanlış tarafı seçmişsin, tatlım."

"O zaman taraf değiştiririm."

Vengeous gülümsedi. "Duydun mu, iskelet? Durumun ne kadar vahim olduğunu anlayan ortağın, seni terk ediyor."

Dedektif Kurukafa olumsuzca başını iki yana salladı. "Valkyrie, beni dinle..."

Valkyrie, "Ne?" diye haykırdı. "Her şeyin yoluna gireceğini mi söyleyeceksin? Cesur olmamı mı tavsiye edeceksin? Bizi öldürecek! Baron, lütfen, ben ölmek istemiyorum! Size kendimi ispatlamama izin verin! Bırakın sizin için onu öldüreyim!"

Vengeous, "Bunu yapar mısın?" diye sordu. "Akıl hocanı öldürür müsün? Soğukkanlılıkla cinayet işleyebilir misin?"

"Zaten ölmüşse bu cinayet sayılmaz."

Vengeous teklifi gözden geçirdi. "Sanırım söylediklerinde haklısın. Pekâlâ, Bayan Cain. İskeleti sen öldür."

Gölgeler geri çekildi ve Valkyrie yere düştü. Valkyrie gözlerini koluna sildi ve Dedektif Kurukafa'ya baktı, hâlâ duvardaydı.

Vengeous, "Onu nasıl öldüreceksin?" diye sordu.

Valkyrie, "Sanırım biliyorum," diye cevap verdi. "Uzun zaman önce bana bir şey söylemişti. Bir zayıflığından bahsetmişti."

Vengeous harekete geçmesini işaret etti ve Valkyrie ağır adımlarla Dedektif'in yanına gitti. Dedektif Kurukafa'nın karşısında durdu ve kollarını havaya kaldırdı. "Özür dilerim," dedi.

Valkyrie gözlerini kapattı, ellerini birer pençe gibi öne attı, sonra kollarını bedenine yapıştırdı ve etrafını kuşatan hava parıldadı. Birden Vengeous'a doğru döndü, ama Baron kızın ellerini bir kenara itti ve Valkyrie'yi boğazından tutup havaya kaldırdı.

Valkyrie zırhını tekmelerken, "Bu kadar aptal olduğumu mu sandın?" diye sordu. "Ne kadar beyhude bir çaba. İskeletin sana öğrettiklerinin en iyisi buysa, kendine daha iyi bir hoca bulmalısın."

Valkyrie ellerini Baron'un bileğine doladı, kendini hafifçe havaya kaldırdı ve boğazındaki baskıyı biraz olsun azalttı. "Sen bir askersin," dedi. "Bir sahte saldırı gördüğünde farketmelisin."

"Ah, öyle mi? Mükemmel konuma geçmek için mi benim dikkatimi dağıttın?"

Valkyrie, "Kesinlikle," diye cevap verdi. "Ve şimdi saldırımı yapacağım, seni yeneceğim."

Vengeous kahkahalarla gülmeye başladı. "Afedersiniz Bayan Cain, ama bunu tek başınıza mı yapacaksınız, yoksa görünmez bir ordunuz mu var?"

Valkyrie gülümsedi ve bir elini Baron'un bileğinden kaldırıp eliyle işaret etti.

"O yapacak," dedi. Baron omzu üzerinden yaklaşan China Sorrows'a baktı.

40

ÖLÜMÜNE DÖVÜŞ

China'nın bütün bedeni hareket eden siyah dövmelerle doluydu. Vengeous, Valkyrie'yi yere fırlattı ve China bacaklarındaki iki dövmeye dokunarak Baron'un saldırısını geçiştirdi. Yırtık pantolonları altındaki dövmeler yeşil bir parlaklığa büründü ve China bulanıklaştı, Vengeous'un gölgelerinin içinden geçti.

Vengeous öfkeyle kükredi ve saldırıya geçti, ama China çok hızlıydı ve daha yakına girdi. Dövmelerin bazıları kırmızı bir renge büründü, China bir yumruk savurdu ve Vengeous'un ayakları yerden kesildi.

Gölgeler nazikçe Baron'un etrafını kuşattı ve düşüşünü yavaşlattı, sonra China'ya doğru atıldı. Kadın ellerini birbirine vurdu ve avcundaki dövmeler parıldayarak yeşil bir kalkan oluşturdu. Gölgeler kalkana çarptı, China yüzünü buruşturdu ama karşı koymayı başardı.

Vengeous dikkatini başka yere odaklandığı için Dedektif Kurukafa'yı tutan gölgeler geri çekildi. Dedektif Kurukafa serbest kaldı ve yere düştü. Valkyrie'nin yanına gitti ve kızı kolundan yakaladı.

"Buradan gitmemiz lazım," dedi.

"Ama yardım edebilir–"

"Onu durduramayız, çok güçlü."

"Geri mi çekileceğiz?"

"Geri çekilmiyoruz, bir sonraki saldırımıza hazırlanıyoruz. Yanımda kal ve dikkat çekme."

Ana binaya doğru koşmaya başladılar. Valkyrie omzu üzerinden geriye bakınca gölge uzantılardan birinin China'nın arkasına dolandığını ve kalkana saldırdığını gördü. Kalkan zayıflıyordu, China bir dizi üzerine düştü, elleri hâlâ birbirine yapışıktı.

Valkyrie, Dedektif Kurukafa'nın yanında kaldı. Hava dalgalandı ve birlikte çatıya çıktılar.

Valkyrie, "China'yı yalnız bırakamayız!" diye bağırdı.

Dedektif Kurukafa, "Kesinlikle," dedi. "Ama o zırh üzerindeyken Baron'u yenemeyiz, bundan eminim. Zırhı çıkartmanın bir yolunu bulmalıyız."

"Ne? Ama bunun için adamın yakınına girmen lazım ve gölgeleri aşamıyoruz!"

"Evet, zaten bu yüzden hileye başvuracağız."

Çatının diğer tarafından aşağıya atladılar ve cipin yanına indiler. Dedektif Kurukafa aradığını hemen buldu.

Valkyrie, "Ah," dedi. "Zekice."

"Doğal olarak."

Valkyrie çatının kenarına süründü. Dövüş sona ermişti. Yarıcılar yerde baygın yatıyor ve Grotesquery kendini iyileştirmeye çalışıyordu. China yaralı ve dizleri üzerindeydi. Baron Vengeous kadının yanında dikilmiş zırhlı ellerine bakıyordu.

Vengeous, "Büyücülerin neden kara büyüyü seçtiklerini anlıyorum," dedi. "Tabii ki, zayıf olduğu yerler de var, ama bu gücü düşmanlarına karşı kullanmanın heyecanı... Karşı koymak zor.

Savaşta Vile'ın yanında savaştım. Onu sevmezdim. O... farklıydı. Sırları vardı. Ama güçlü olduğunu biliyordum. Ama ne kadar güçlü olduğunu hiç farketmemişim. Yüzü Olmayanlar'la mukayese edilemez, ama yine de... güçlüydü. Ve şimdi o güç benim."

China, "Senin değil," diye mırıldandı.

"Özür dilerim? Duyamadım."

Valkyrie kafasını kaldırmadı ve çatının kenarına doğru sürünmeye devam etti.

China, "Sen onun gibi değilsin," dedi. Konuşacak gücü buldu. "Vile... sıradışı bir adamdı... sen sadece onun kıyafetlerini giyiyorsun."

Vengeous, "Onun gücüne hükmediyorum," dedi. "Kara büyünün gücüne hükmediyorum."

China, "Senin olmayan bir güce," diye karşılık verdi. Güldü, ama gülerken acıyla inledi. "Haklısın. Vile farklıydı. Gücünü... dünyayı değiştirmek için kullanabilirdi... ama sen, Baron? Nereden başlayacağını bilmiyorsun."

Baron'un yüzündeki kendini beğenmiş gülümseme silindi. Ellerinde karanlığı topladı. "Seni yıllar önce öldürmeliydim," dedi.

Karanlık China'ya çarptı ve kadını havaya kaldırdı, sonra Vengeous'un yanında Billy-Ray Sanguine yerden fırladı. Dedektif Kurukafa, Sanguine'in sırtındaydı ve elindeki silahı adamın şakağına dayalıydı.

Dedektif Kurukafa, Sanguine'i bir kenara itti ve silahını bıraktı, Baron arkasına dönemeden Vengeous'un boğazına sarıldı. Valkyrie çatıdan aşağıya atladı ve Sanguine doğ-

rulurken havayı kontrol ederek düşüşünü yavaşlattı. Valkyrie yere kondu, ellerini açtı ve Sanguine geriye savruldu.

Vengeous mücadele etti ama Dedektif Kurukafa tutunmayı başardı. Valkyrie gürültünün içinde bir tık sesi duydu ve Vile'ın zırhının göğüs kısmı açıldı, dışarıya karanlık aktı.

Vengeous öfkeyle kükredi ve kurtulmaya çalıştı, ama Dedektif Kurukafa zırhın göğüs kısmına tutunuyordu. Dedektif zırhı yere fırlatırken Vengeous öne savruldu. Zırhtan akan karanlık geceye karıştı.

Vengeous elini uzattı ve gölgeler Dedektif Kurukafa'ya doğru atıldı, ama artık uzantılar zayıf ve kırılgandı. Dedektif Kurukafa uzantıları kırdı ve ilerledi, avcunu Vengeous'un göğsüne geçirdi. Vengeous nefessiz kaldı ve sendeledi, bir saldırı daha denedi, ama gölgeler bu sefer hedefi bile bulamadı. Dedektif ise eğildi ve kenara çekildi, Vengeous'un kaburgalarına dirseğini geçirip bir sonraki yumruğunu karaciğerine indirdi. Vengeous'un dizlerinin bağı çözüldü ve acıyla inledi.

Valkyrie göz ucuyla bir şeyin hareket ettiğini gördü ve Sanguine'in geldiğini son anda gördü. Sanguine, Valkyrie'nin ayaklarını yerden kesti ve kızı yere devirdi. Sanguine tepesinde dikilirken Valkyrie adamın dizine bir yumruk attı. Canı acıdı, ama Sanguine'in canı daha fazla yandı,

Valkyrie kenara çekildi ve ayağa kalktı. Sanguine yeniden hamle yaptı ve kızın boğazını sıkıca kavradı.

Valkyrie önce adamın midesine, sonra çenesine bir yumruk indirdi, ama Sanguine sırıttı ve kızın gırtlağını sıkmaya devam etti. Valkyrie adamın burnuna bir yumruk indirdi, Sanguine inledi. Valkyrie adamın serçe parmağını kavradı ve büktü. Sanguine haykırdı ve kızı bıraktı. Valkyrie adamın kasıklarına bir tekme savurdu, Sanguine nefessiz kaldı ve iki büklüm yere yığıldı.

Vengeous, kasları ve sinirleri olan bir adamın canını çok yakacak bir biçimde Dedektif Kurukafa'yı kucakladı. Dedektif Kurukafa, Baron'un elinden kurtuldu ve dirsekleriyle saldırıya geçti, birer kurşun gibi dirseklerini Vengeous'un yüzüne ve bedenine geçirdi.

Sanguine acıyla inledi ve ayağa kalkmaya çalıştı, ama Valkyrie adamı saçından kavradı ve usturayı adamın boğazına dayadı.

Sanguine, "Demek yanındaymış," dedi. Bıçaktan kurtulmaya çalıştı ama Valkyrie pes etmedi.

Valkyrie, "Ortadan kaybolma numarasını burada denemeye kalkma," dedi. "Bastığın toprak ufalanmaya başlarsa ölürsün."

Sanguine'ın ağzından kuru bir kahkaha çıktı. "Beni öldüremezsin, tatlım. Sen iyilerdensin. Aksi halde cinayet işlemiş olursun."

Valkyrie usturayı adamın gırtlağına iyice dayadı. "Sanki umrumdaydı."

Kafasını kaldırınca Vengeous'un kılıcını çektiğini gördü. Kılıç savruldu ve Dedektif Kurukafa kendini korumak için sağ elini havaya kaldırdı, kolu kesildi. Dedektif acıyla inledi ve geri çekildi, kesik kol yere düştü. Vengeous bir tekme savurdu ve Dedektif Kurukafa yere yığıldı, Vengeous tepesine dikildi ve kılıcını havaya kaldırdı.

Valkyrie, "Baron!" diye bağırdı. Vengeous kılıcı havada dondu kaldı. "Kılıcını indir."

Vengeous güldü. "Yoksa ne yaparsın? Sanguine'in boğazını mı kesersin? Durma."

"Şaka yapmıyorum. Bunu yaparım."

"Sana inanıyorum."

Sanguine, "Ne istersen yaparım," dedi. "Giderim ve hiç geri dönmem, bir daha birbirimizi asla görmeyiz, yemin ediyorum."

Vengeous tiksinmiş gibiydi. "Onurlu bir biçimde ölmeyi dene, tanrısız ahmak."

Sanguine, "Kes sesini, yaşlı adam!" diye haykırdı.

Vengeous güldü. "Bak kızım, neredeyse zamanı geldi."

Valkyrie kafasını kaldırdı ve dolunaya baktı. Dünyanın gölgesi üzerini neredeyse kaplamıştı.

Vengeous, "Hissediyor musun?" diye sordu. "Dünya değişmek üzere."

Valkyrie elinin üzerinde bir el hissetti ve Sanguine birden eğildi, Valkyrie adamın üzerinden öne savruldu ve yere düştü, ustura elinden fırladı. Valkyrie arkasına döndü ve kendini korumaya hazırlandı, ama Sanguine durumu gözden geçirdi ve kıza baktı, usturayı cebine koydu ve yerin içine girdi.

Vengeous gülümsedi, sonra Dedektif Kurukafa'ya baktı. "Ay tutulmasına az kaldı, iskelet. Yüzü Olmayanlar geliyor. Planladığım her şey, hayal ettiğim her şey, gerçekleşmek üzere. Başarısız oldun."

Dedektif Kurukafa, "Henüz değil," diye mırıldandı.

Vengeous, "Ne yapacaksın?" diye sordu. "Yoksa benim için hâlâ sürprizlerin mi var? Ama dikkat et, artık sadece tek bir kolun kaldı."

Dedektif Kurukafa, "Bir sonraki numaram," dedi. Sonra cümlesini yarıda kesti. "Ah, lanet olsun, söyleyecek iyi bir şey bulamadım, Valkyrie."

Valkyrie parmaklarını şıklattı ve bir alev topu fırlattı. Alevler Vengeous'un göğsünde patladı ve zırhın altına giydiği kıyafetler yanmaya başladı. Vengeous sessizce küfretti ve gölgeleri kullanarak alevleri söndürdü. Tabanca yerde kayarak Dedektif Kurukafa'nın sol eline doğru sürüklendi, Dedektif ateş etti.

Kılıç düştü. Vengeous'un göğsünden kan akmaya başladı. Baron sadece Dedektif Kurukafa'nın boş göz yuvalarına bakmakla yetindi.

"Ama... böyle ölmemem gerekiyor," dedi. "Bu şekilde değil. Senin elinden değil. Sen... bir yaratıksın."

Dedektif Kurukafa, "Ben bir sürü şeyim," dedi. Silahını bıraktı.

Vengeous tökezledi. Valkyrie'yi gördü ve kıza doğru uzandı, ama gücü kalmamıştı. Valkyrie'nin itmesiyle Baron yere düştü.

Vengeous, Grotesquery'nin yanına süründü. "Onlara üzgün olduğumu söyle," dedi. "Başaramadım."

Grotesquery elini Vengeous'un yüzüne götürdü. Önce nazik bir dokunuş gibi göründü, ardından Baron'un gırtlağına sarıldı ve sıkmaya başladı, Vengeous'un boynu kırıldı. Grotesquery cansız bedeni yere bıraktı.

Grotesquery ayağa kalktı. Ayın son ışıkları da gölgelenmişti. Güçlükle yerinden kalkmış olsa da Grotesquery ayakta kalmayı başardı.

Dedektif Kurukafa doğrulmak istedi ama yapamadı. Parmaklarını şıklattı ama kıvılcım çıkmadı. Valkyrie'ye, "Alev topu," dedi. Sesi zayıf ve gergindi. "Gökyüzüne bir alev topu at. Bu son şansımız."

Valkyrie kaşlarını çattı, isteğin ne anlama geldiğini anlamadı ama yine de emre itaat etti. Parmaklarını şıklattı ve sürtünmeyle bir kıvılcım açığa çıktı, kıvılcımı avcunda hapsetti ve aleve dönüştürdü. Enerjisini içine akıttı ve alevi bü-

yüttü, kolunu geriye attı ve alev topunu fırlattı. Alev topu gökyüzüne yükseldi, doruk noktasına çıktı, sonra söndü. Valkyrie, Dedektif Kurukafa'ya baktı.

Dedektif Kurukafa, "Bu işe yarar," dedi. Yere yığılıp kaldı.

Valkyrie, "Şimdi ne yapacağım?" diye sordu. Ama cevap gelmedi.

Tanith'in kılıcını eline aldı ve Grotesquery'e baktı.

"Hey," dedi. Yaratık kendisine doğru dönünce Valkyrie olduğu yerde dondu kaldı. Herkes düşmüştü. Artık yalnızdı.

Bir ses, "Sizi gözümde büyütmüşüm," dedi. Valkyrie arkasına döndü. Torment yerdeki Yarıcılar'ın üzerine basarak yaklaştı. "Hepinizi gözümde büyütmüşüm. Bunu kendi başınıza yapabileceğinizi düşünüyordum."

Alev topu, bir sinyal olmalıydı. Son destek gücü çağırmak içindi. Valkyrie, Dedektif Kurukafa'nın neden Torment'in hizmetlerinden faydalanmak istediğini anlayamadı. Adamın kendi saflarında olmasına çok şaşırdı.

Yaşlı adam, "Git," dedi. "Senin yanında olmak hoşuma gitmiyor. Bu yaratığı bana bırak."

Valkyrie, "Hiçbir yere gitmiyorum," dedi. Kelimeler boğazından güçlükle çıktı.

"O zaman kenara çekil, pisliğinizi temizleyeyim."

"Pisliğimizi mi?"

"Bu yaratık sen ve damarlarındaki kan olmasaydı yaşamıyor olacaktı. Varlığın bile bu dünyadaki tüm canlılar için bir tehdit."

Böyle bir tartışmaya girmeye ve vakit kaybetmeye niyeti yoktu, Valkyrie geri çekildi. Yaşlı adamın gözlerinden, kulaklarından, burnundan ve ağzından siyah sıvının akışını seyretti. Kollarının ve bacaklarının kararıp uzadığını, yırtık gömleğinin altından örümcek bacakları fırladığını gördü. Adamın alnında üçüncü bir göz açıldı ve göğsü yerden kalktı. Torment-Örümcek merhametsiz bakışlarla Grotesquery'i süzdü.

"Merhaba yaratık," dedi. Karanlık kustu.

Karanlık, Grotesquery'e çarptı ve yaratık ne olduğunu anlayamadan bedeninde minik örümcekler açığa çıktı. Grotesquery sendeledi, yüzlerce örümcek aynı anda saldırıya geçti.

Grotesquery örümceklerden birini dev sağ eline aldı ve sıktı, örümcek etrafa saçıldı. Torment-Örümcek öne atıldı, ön bacaklarından birini savurdu ve Grotesquery'nin sırtına indirdi. Yaratık yere devrildi ve altındaki örümcekleri ezdi, Torment-Örümcek üzerine çıktı. Örümcek bacakların sivri uçları Grotesquery'i yere çiviledi.

Sonra Grotesquery kayboldu ve Torment-Örümcek'in tepesinde bir boşluk belirdi. Grotesquery, Torment-Örümcek'in üzerine atladı. Torment şaha kalktı ve saldırganı üzerinden atmaya çalıştı, ama Grotesquery örümceğe tutunma-

yı başardı. Valkyrie yaratığın kolundan iğnesini fırlattığını gördü, ama ucu körelmişti ve Torment-Örümcek'in zırhlı plakalarından birinden sekti.

Torment-Örümcek küfürler savurdu, panik yerini çığlıklara bıraktı. Grotesquery'nin sağ kolu çözüldü, uzantılar örümceğin boğazına dolandı ve geri çekildi, Torment'in başı geriye düştü. Torment-Örümcek yerdeki Yarıcılar'dan birine takıldı ve Grotesquery uzantıları çekerek örümceğin dengesini bozdu. Torment sırtüstü yere düştü ve sekiz ayağıyla havayı dövmeye başladı. Grotesquery de yerdeydi ama kalkmaya çalışıyordu. Torment-Örümcek'in kendi başına bedenini düzeltmesi mümkün değildi.

Torment-Örümcek, "Yardım et!" diye haykırdı.

Valkyrie elindeki kılıcı hissetti. Grotesquery'nin yanına koşarsa bir şansı olabilirdi. Ama bacakları kıpırdamadı.

Torment küçülüyordu. Örümcek bacakları bedenine çekildi, kendi kolları ve bacakları geri döndü, karanlık derisindeki gözeneklerden emildi. Valkyrie insan bedenine geri dönmeye çalışan Torment ile ayağa kalkmaya çalışan Grotesquery arasındaki yarışı seyretti.

Grotesquery yarışı üç saniye farkla kazandı. Solgun, zayıf ve yaşlı adama tepeden baktı, artık rakibi çaresizdi. Dev sağ elini uzattı ve yaşlı adamı saçından tutup havaya kaldırdı. Torment acıyla inledi.

Valkyrie bacaklarına baktı ve kıpırdamak istedi. Bir adım. Tek yapması gereken şey ilk adımı atmaktı, gerisi kendiliğinden gelecekti.

Bacağı kıpırdadı ve adımı attı. Grotesquery kolunu savurdu ve Valkyrie bir yırtılma sesi duydu, Torment havada uçuyordu.

Grotesquery elindeki kafa derisini yere bıraktı ve saldırıya geçen Valkyrie'ye doğru döndü. Kılıç savruldu ve yaratığın sol kolunu yaraladı. Grotesquery kızı yakalamak istedi ama Valkyrie yerde bir takla attı ve kalkıp Tanith'in kendisine gösterdiği gibi kılıcı savurup yaratığın yanına sapladı. Grotesquery'nin bedeninde bir yarık açıldı.

Valkyrie geri çekildi, kılıcı iki eliyle sıkıca kavramıştı, gözleri az önce açtığı yaranın üzerindeydi. Ayrılan derinin bir araya gelmeye çalıştığını gördü, ama sonra iyileşme süreci durdu.

Grotesquery acıyla inledi. Sağ kolu çözüldü ve uzantılar saldırıya geçti. İçlerinden biri Valkyrie'nin bileğine dolandı ve kızı yere devirdi. Diğerleri de öne atıldı. Bir pençe yanağını parçaladı ve Valkyrie kendi sıcak kanının yüzüne aktığını hissetti.

Valkyrie uzandı ve kılıcı savurarak bileğindeki uzantıyı kesti. Grotesquery irkildi, uzantılar geri çekildi ve eli yeniden oluşturdu, ama orta parmağı eksikti.

Valkyrie ayağa kalktı, kılıcı Grotesquery'nin göğsüne diyagonal olarak savurdu, parçalanmış göğüs kafesinin bir kısmını kesip aldı. Bir sonraki vuruş yaratığın sol elini kesti. El, yere düştü.

Grotesquery geri çekildi, kızı kendinden uzak tutmaya çalıştı. Valyrie uygun zamanı bekledi ve öne atıldı. Kılıç kaburgaların arasından girdi ve Grotesquery kaskatı kesildi. Valkyrie kabzayı iki eliyle kavradı ve açıyı değiştirdi, kalbe doğru kılıcı ittirdi. Grotesquery çığlık attı.

Çığlık bir yumruk gibi Valkyrie'nin yüzünde patladı ve Grotesquery'nin yaralarından karanlık aktı. Gölgeler içine girdi ve Valkyrie'nin dizlerinin bağı çözüldü. Karanlığın içinde dolaştığını hissediyor, bedeni acıyla kavruluyordu. Omurgası büküldü. Zihninde görüntüler canlandı, en son ne zaman bu kadar acı çektiğini hatırladı. Serpine kendisine doğru dönmüş, yeşil gözleri solmuş ve bedeni toza dönüşmüştü.

Kasları istemdışı olarak kasıldı, Valkyrie öğürdü ve nefessiz kaldı, ağlamak istedi. Sonra karanlık içinden çıktı ve gözleri açıldı, gözyaşları görüşünü bulandırdı, gölgeler göğe yükselip dört bir yana savruldu. Valkyrie rahat bir nefes nefes aldı.

Dedektif Kurukafa uzaktan bir yerden, "İyi misin?" diye sordu.

Valkyrie kafasını kaldırdı. Grotesquery yerdeydi ve hareket etmiyordu. Bedeninden hâlâ az da olsa karanlık akıyordu. Valkyrie dirseği üzerinde doğruldu. "Ah," dedi. "Çok kötüydü."

Dedektif Kurukafa kızın yanına gitti. Kesik kolunu yerden aldı ve kıza uzattı.

"Tut," dedi. "Elimi tut."

Bu korkunç şakanın bir parçası olmak istemeyen Valkyrie kendi çabasıyla ayağa kalktı. Elini yüzüne götürdü ve yaradan akan kan parmaklarına bulaştı. Yanağı uyuşmuştu ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu. Yerini acıya bırakacaktı.

"Ölmedik," dedi.

Dedektif Kurukafa, "Tabii ki," dedi. "Ben çok zekiyim, sen de çok güzelsin, biz ölmeyiz."

Valkyrie, "Ben güzel miyim?" diye sordu. Sırıtmaya çalıştı.

Arkalarından bir ses, "Vay canına," dedi. Dedektifle öğrencisi arkalarına döndü.

Sanguine, "Şu yaptığınıza bir bakın," dedi. Başını abartılı bir biçimde iki yana salladı. "Bizim planlarımızı bozdunuz. Zafer kazandınız ve bu savaştan başarıyla çıktınız. Lanet olsun, iyiler. Lanet olsun."

Valkyrie, "Hayal kırıklığına uğramış gibi durmuyorsun," dedi.

Sanguine bir kahkaha attı ve gözlüğünü çıkarttı. Bir mendil ile camlarını sildi. "Ne, sizce her şey bitti mi? Savaşı kazandınız mı? Tatlım, her şey yeni başlıyor. Ama üzülmeyin, çok yakında yeniden görüşeceğiz. Şimdilik kendinize iyi bakın, tamam mı?"

Ayağının altındaki toprak ufalanırken gözlüğünü taktı ve yerin içine girerken Valkyrie'ye bir öpücük gönderdi.

Adamın yeniden ortaya çıkıp çıkmayacağını anlamak için bir süre beklediler, sonra Dedektif Kurukafa öğrencisine baktı.

"Planımız işe yaradı," dedi.

"Dedektif Kurukafa, planın baştan beri, saldıralım ve neler olacağını görelimdi."

Dedektif Kurukafa, "Öyle sayılır," dedi. "Ama sonunda işe yaradı."

41

BILLY-RAY SANGUINE'İN PATRONU

illy-Ray Sanguine gölgede oturmuş yanından geçen güzel kızlara bakıyordu. Meydan insanlarla doluydu ve ortamı güzel yemek kokuları kaplamıştı. Güzel bir gündü, etrafı duvarlarla çevrili San Gimignano kasabasında kapuçinosunu yudumlayıp güzel vakit geçiriyordu.

İnsanın aklını başından alan iki İtalyan kız yanından geçerken kendisine baktı ve kıkırdadı. Sanguine gülümsedi ve kızlar bir kez daha kıkırdadı.

Sanguine'in yanındaki adam, "Kendine gel," dedi.

Sanguine sırıttı. "Manzaranın keyfini çıkartıyorum," dedi.

Adam masanın üzerine ince bir zarf koydu, manikürlü parmağını üzerine koyup zarfı itti.

"Ödemen," dedi. "İyi iş çıkarttın."

Sanguine zarfın içine baktı ve farkında olmadan alt dudağını yaladı. Zarfı ceketinin içine koydu.

"İşe yaradı mı?"

Adam başıyla onayladı. "Vengeous şüphelendi mi?"

Sanguine, "Hiçbir fikri yoktu," diye cevap verdi. "Kendini o kadar kaptırmıştı ki, oyunun bir parçası olduğunu anlamadı. Bir an için bile."

Adam üzgün bir ses tonuyla, "İyi bir müttefikti," dedi.

"Ama siz ve küçük grubunuz onu kurban ettiniz."

Adam kafasını kaldırdı ve Sanguine başını başka tarafa çevirdi. "Diablerie ortaya çıkmak istemiyor," dedi. "Bu kadar erken kimliğimiz açığa çıksaydı, çok büyük bir riske girmiş olurduk. Yine de, Grotesquery vazifesini yerine getirdiğine göre; artık harekete geçebiliriz."

"Vengeous'un başaramayacağını biliyordunuz, değil mi?"

"Pek sayılmaz, ona yardım etmek için elimizden geleni yaptık."

Sanguine, "Anlamıyorum," dedi. Öne eğildi. "Grotesquery boyutlar arası kapıyı açmadı. Yüzü Olmayanlar'ı geri

getiremedi. Demek istediğim... planınız başarısız olmadı mı?"

"Baron'un planları bozuldu, bizimki hâlâ geçerli."

"Anlamıyorum... nasıl?"

Adam gülümsedi. "Onlara seslendi. Ölüm çığlığıyla Yüzü Olmayanlar'a seslendi. Tanrılarımız binlerce yıldır kayıp, gerçekliğin dışında bir yerdeler, geri dönüş yolunu bulamıyorlar. Ama artık burada olduğumuzu biliyorlar." Adam ayağa kalktı ve ceketini düğmeledi. "Geliyorlar, Billy-Ray. Tanrılarımız geliyor. Tek yapmamız gereken onlara kapıyı açmak."

Adam masadan uzaklaştı ve kalabalığın içinde gözden kayboldu. Birkaç saniye sonra, bir boşluk açıldı ve Sanguine adamın yanında bir kadın gördü, sonra boşluk kapandı.

Sanguine, kapuçinosuna dokunmadı. Bir zamanlar Yüzü Olmayanlar'a tapıyordu, ama seksen sene önce geri dönüp her şeyi yok ederlerse bundan hoşlanmayacağına karar vermişti. Yine de, işiyle politik veya dini görüşlerini birbirine karıştırmaktan hoşlanmazdı. Ayrıca, Diablerie kendisine iyi para ödüyordu. Eli cebine gitti ve zarfın üzerinde durdu, zihnindeki tüm soru işaretleri bir anda dağıldı. Ayağa kalktı ve masayı terketti, iki İtalyan kızın gittiği tarafa yöneldi.

42

KÖTÜ ŞEYLER

ıcaklık azaldı ve geceyle birlikte yağmur başladı. Valkyrie iskelede oturuyordu, pardösüsü ıslaktı. Ama bu sefer kendisini koruyan siyah pardösüsü üzerinde değildi. Şimdi giydiği maviydi ve bir başlığı vardı. Kot pantolonu da ıslaktı. Umrunda değildi.

Clearwater Hastanesi'nde Grotesquery ve Baron Vengeous'la karşılaştığından beri iki gün geçmişti. Kenspeckle'ın bilimsel büyülerine rağmen her yeri hâlâ ağrıyordu. Yanağındaki yara hiçbir iz bırakmadan iyileşmiş, diğer tüm ezikler ve çürükler de kaybolmuştu, ama bedeni yorgundu. Neyse ki hâlâ hayattaydı, bu yüzden canı yanınca

şikâyet etmiyor, bir şeyler hissedebildiği için mutlu oluyordu.

Haggard sessiz ve sakindi. Dalgalar iskeleye çarpıyor ve adeta kazıkları yerinden sökmeye çalışıyordu. Hava tazeydi ve ciğerlerini doldurdu, uzun uzun, derin derin nefes aldı. Gözlerini kapatmadı. Arabanın sesini duyana kadar bakışlarını sudan ayırmadı.

Bentley durdu ve farları söndü. Dedektif Kurukafa dışarıya çıktı ve yürümeye başladı, pardösüsü rüzgârla dalgalandı. Şapkasının kenarından akan su damlaları omuzlarına düşüyordu.

"Hâlâ nöbet mi tutuyorsun?"

Valkyrie omzunu silkti. "Dusk'ın vampirlerinin hepsi aynı anda hastalık kapmadı. Yeni ısırılmış birkaç tane olabilir, belki sudan ölmemişlerdir. Yarın akşam da bir şey çıkmazsa, hepsinin öldüğünü kabullenmek zorunda kalacağım."

"Sonra uyuyacak mısın?"

"Söz veriyorum." Dedektife baktı. "Kolun nasıl?"

Dedektif Kurukafa sağ elini gösterdi ve parmaklarını hareket ettirdi. "Yerine takıldı ve normale dönüyor, Kenspeckle sayesinde. Zor günler geçirdik."

"Evet, öyle."

"Tanith seni görmeye geldi mi?"

Valkyrie başıyla onayladı. "Sabah hava alanına gitmeden önce uğradı. Grotesquery ile Bay Bliss'in ilgilendiğini, yaratığı parçalara ayırdığını söyledi."

"İlgileniyor, orijinal bileşenleri parçalara ayırıyor, sonra yakıp küllerini rüzgâra savuruyor. Grotesquery'nin bir daha geri dönmeyeceğini söyleyebilirim. Dönerse de, çok küçük parçalar halinde olacaktır."

"Vile'ın zırhı?"

Dedektif Kurukafa tereddüt etti. "Thurid Guild aldı. Bir daha kimsenin kötü amaçlar uğruna zırhı kullanmaması için onu güvenli bir yere saklayacak."

"Ona inanıyor musun?"

"İşine yaramadığı sürece zırhı bir yere saklayacağını biliyorum."

Valkyrie ayağa kalktı. "Seni kovdu mu?"

"Evet."

"Ama Vengeous'un kaçmasına sebep olan şeyin Guild'in kendi açgözlülüğü ve aptallığı olduğunun farkında değiller mi?"

Dedektif Kurukafa başını yatırdı. "Kimden bahsediyorsun? Konsey diye bir şey yok. Sadece Yüce Büyücü var, tek başına işleri idare ediyor. Onu kontrol edecek biri yok, Valkyrie."

"Biz varız."

Dedektif Kurukafa bir kahkaha attı. "Sanırım öyle."

Rüzgâr esip Valkyrie'nin başlığını düşürdü. Valkyrie başlığı kafasına takmadı. "Şimdi ne yapacağız?"

"Her zaman yaptığım şeyi yapacağım – suçluların peşine düşüp dünyayı kurtaracağım, boşa harcayacak vaktim yok. Ama bu sefer, dünyayı senin kurtardığını kabul etmek zorundayım. İyi iş çıkarttın."

"Teşekkürler."

"Zamanla alışırız. Kolay olmayacak, Tapınak'ın kaynaklarından yoksun olacağız, ama başa çıkarız. Bilmediğimiz şeyler var, savaş henüz sona ermedi."

Valkyrie'nin saçları başına yapışmış, yağmur suyu yüzünden aşağıya akıyordu. "Sanguine'in gizemli patronu."

"Kesinlikle. Birisi dikkati üzerine çekmeden her şeyi kontrol etmeye çalışıyor. Ama sanırım artık gizlenerek vakit kaybetmeyecek, bu yüzden hazırlıklı olmalıyız." Valkyrie'ye baktı. "Kötü şeyler olacak, Valkyrie."

"Biz kötü şeylere alışkınız."

Yağmurun altında ıslanırken söylediğine kendisi de inanmadı. Dedektif Kurukafa'nın başını yana yatırıp havadaki hisleri yorumlamaya çalıştığını farketti. Hava akımları büküldü ve kıvrandı, ortamda normal olmayan bir şey vardı.

Yavaşça arkalarını döndüler ve vampiri gördüler. Kaslı kollarında damarları açığa çıkmıştı ve derisi bembeyazdı. Açtı, nefes almakta güçlük çekiyordu. Ama hayatta kalmayı başarmıştı ve kendine bir av arıyordu. Dişlerini açığa çıkarttı ve siyah gözlerini kıstı. Kasları şişti.

Yağmurun içinden saldırıya geçti ve Dedektif Kurukafa karşılık verdi, silahını çekti. Valkyrie bir alev topu çağırdı, savaşmaya hazırdı.

"Valkyrie Cain ölü bedenine baktı. Soğuktu ve kıpırdamıyordu. Yine de nefes aldığını görmeyi bekledi. Ancak öylece kalakalmıştı işte. Bu beden, ...bir şeydi. Valkyrie'nin yüzünü taşıyan bir ceset..."

Derek Landy, İrlanda'da, Dublin'de oturuyor. Zamanını yazmak ve Ninjalardan korunmak için Mançkin Ordusu'nu yetiştirmekle geçiriyor.

ISBN: 978-605-0058-53-6

ARTEMİS GENÇ